

Η βοτανική μετά την άλωση

Μετά την άλωση της βασιλείδος των πόλεων μετετοπίσθησαν
 ως γνωστόν οι σπουδαί εις την Ιταλίαν, άλλ' οι θεασάται των κλασ-
 σικών σπουδών εκ των Ελλήνων ήσαν πάνυ ὀλίγοι, ὡς μὴ ἔχοντες πλε-
 ον ἐν τῇ ἀνατολῇ προσρισμόν, ὅστε ὁσπινῶς διακομμένοι τῶν Μου-
 σῶν καὶ οὕτοι ἤρχισαν νὰ σπουδάζωσι καὶ δόγματα τοῦ ἰατρο-
 κράτους, ὅστις εἶχε ἐγκαταλειφθῆ τῶν Ἀράβων ἐγκολπωθέντων
 τοῦ Γαλινοῦ καὶ νὰ παραδίδωσιν εἰς ἄλλα σχεδὸν τῆς Εὐρώπης
 ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια, τότε οἱ ὀρεχόμενοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλη-
 νικῆς παιδείας καὶ δόξης συγχρόνως δὲ θέλοντες νὰ μεταδώσω-
 σι ταύτην καὶ εἰς τὰς δουλεύοντας τῶν τυράννων ὁμοεθνεῖς
 ἐπενόησαν εἶδος οἰκονομικοῦ συνδυασμοῦ, ἐπορεύθησαν ἐπὶ
 ἀρχαίαν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν μετὰ τῆς θεωρητικῆς καὶ ἐν-
 τῶθεν βραδύτερον μετὰ ἓνα αἰῶνα, ἀνεφάνθησαν οἱ ἰατρο-
 φιλόσοφοι, οἵτινες ἐξασκοῦντες ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς χώρας τὸ
 ἐπαγγελμα μετέδιδον καὶ φῶτα χαλαροῦντες τοῖς δυσ-
 μοίραις ἑλληνας διὰ τῶν πνευματικῶν νεμεσῶν τῶν ἑαυ-
 τῶν προγόνων. Ἐν τῶν παλαιστέρων κωδίκων, οἵτινες περιέχω-
 σι διδάγματα τῶν διδασκαλῶν τῆς Δύσεως εἶναι ὁ Ἰβηρικὸς
 κώδ. 217 τοῦ XVII αἰῶνος, π.χ. ἐν 846 "κουκία τοῦ ματθαίου
 φυσικοῦ τῆς φραγκίας" καὶ ὁ 220 τοῦ XVII ἐν ἀρχῇ
 ἔχει καὶ ἔστι: ὀνόματα ἰατρῶν μετὰ τοῦ ἑλληνικῆς καὶ ἑξ ἰτα-
 λῶν Ἀντουάριου, Λεωνάρδου φούσκου, Βρυέλλου Ἀλέξαν-
 δρου, Ὀλλέριου, Πέτρου Ἀνδρέου Ματιόλου, Μασσαρίου ἐν τοῖς
 κοινῶς βοηθήμασι κοπιῶσαντες, εἶτα ἔπονται στιχοὶ εἰς τὸν
 σοφώτατον βρυέλλον τὸν θεώτατον ἰατρόν: τῆς μεθόδου οὗ
 (γράφ. ὅστις) πρῶτος θησαυρὸν ἔδειξεν - ἀνθρώποις, αὐτῶν τῶν
 τεχνῶν κλεῖδα δέδοκεν. " εἰς τοῦ σοφώτατου καὶ λαμ-
 πρῶτατου μέγαν Ὀλλέριον - Ἐπιτοχὴ εἰς τὴν πολλίαν
 τρον καὶ λαμπρώτατον Ἀλέξανδρον τὸν ματθαίου
 Στιχοὶ εἰς Ματθαίον τῶν ἰατρῶν λαμπρότατον
 Τοιαύταις περίπου πηγαῖς ἔσχευ καὶ ὁ 4 εροπαις
 « ἀνεκδοκάριον ἐξητημένο) ἀπὸ τῆς ἰταλικῆς γλώσσης πρὸς τὴν

πῶς Γραικῶν παρὰ Νικολάου Ἰερόπαιδος ἐκ τῶν ἐκτὸς ἡγμένων
φιν Βελισδονίου" 1 βηρ. 219. — ὁ 1 βηρ. 214 τοῦ 15' αἰῶνος. φ. 84^β
πικρία τοῦ μακρομολεθασίου φυσικοῦ καὶ εἰρηγετικῆς. —

Ἐνεῦθεν οἱ ἰατροὶ περιεβάλλοντο δι' ἴσους πρὸς τοὺς ἰεραῖς καὶ διοικη-
σάτους τιμῆς. Δυστυχῆς ἡ ἱστορία τῆς νέας ἑλληνικῆς λογοτεχνί-
ας οὐδ' ἄλλως βοηθεῖ ἡμᾶς ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ· καὶ διὰ τοῦτο ἐκ-
τῶν περιωρισμένων ἐτι ὑπὸ τὸν κανονιστὸν τῶν βιβλιοθηκῶν, περιου-
σιάζομεν ἀνακῆσαι τινας ἵνα εἰσαχθῶμεν ἐν ἐναργίῳ εἰς
εἰς τὴν μετὰ τὴν ἀέλωσιν Βυζαντινὴν. —

Οἱ ἰατροφιλόσοφοι οὗτοι εἰς τὰ περιεκλασθῆ πανεπιστήμια τοῦ Πα-
ταβίου καὶ τῆς φλωρεντίας καὶ ἄλλων ἰταλικῶν πόλεων μεταβί-
βηται, ἐν οἷς παλλὰς κατεῖχον εὐρίαν, ἐβλήθη, ὡς ἦτο ἐπιμε-
νεύ, γράφοντες ἐκ τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν βυζαντινῶν ἰατροσο-
φῶν· ἐν καὶ πραγματεύονται συστηματικῶς πρὸς τὸν περὶ τῶν
διαφορῶν τῆς ἰατρικῆς μερῶν, ἀλλὰ δὲ ἀπεμικρύνθησαν κε-
λεύει τοῦ γνωστοῦ τύπου, ὅστις ἐκ τῆς ἀραβικῆς ἰατρικῆς ἐπι-
λογίαν ἀπετυπώθη εἰς τὰ ἐφόδια τοῦ ἀποδημητικῆς. —

Οὕτω ἐν ἀρχῇ γίνεται εὐρύτατος λόγος περὶ τῶν ἐπισημῶν
τῆς ἰατρικῆς ἢ τῆς φυσιολογίας καὶ παθολογίας καὶ θεραπευ-
τικῆς, εἴτα ἀκολουθεῖ τὸ ἀνεξιδιοκρίτον ἢ τὸν τεχνολόγιον
καὶ τελωτικῶν ἢ ἐν ἀρχῇ τὸ ἀπεμικρύνειον βυζαντινῶν
πολύγλωττον συνήθως γλωσσάριον. —

Τὸ ὀλίγον λαμβάνεται μὲν συνήθως ἐκ τῶν ἀρχαίων ἑλλή-
νων ἰατρῶν, οἵτινες ἀνεξαρτέτως πάντες στεκετολογησάντες
ἀλλ' ὡς θα εἶδομεν ἐπισημασθέντες πρὸς ἐλίγμων ἀπὸ τῶν διδα-
σκάων αὐτῶν· ἰδίως ἐν τοῖς συνταξολογίοις, καὶ ἐν ταῦθ' αὖ-
ἀληθῶς ἀπετελέσθη τὸ ἑλλενικὸν ἐκεῖνο σύγγραμμα τῆς με-
τεβαρβαρίας γλώσσης, ἐν ᾗ ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα φαίνεται
ἐνδεδυμένη ἀρίστη τῆς ἐκείνης, ἐν ᾗ ἐμίσθοσθαι καὶ ἐν
πλήρῳ ὅσο καὶ λαμβάνει τὴν ἐκ τῆς γλώσσης τῶν ἀραβικῶν
τῶν ἢ τῶν σωζομένων λογοτεχνικῶν μεταφράσεων καὶ πικρῶν
ραὶ ἐπὶ τὴν ποιητικὴν διακρίνεται. καὶ 1 βηρ. 214 XVII αἰῶνος σπίνδα,

1 πβλ. καὶ 1 βηρ. 648 καὶ 1616 ἀνεξιδιοκρίτου μεταφραστικῆς ἀλλοιωτικῆς τῶν ἀραβικῶν ἐπισημῶν
(= καὶ Μωρκεϊνοῦ) —

μουρτάρι, καί μουρτάρι λιτζάρτζιρίον βερτουράφι γόμα έλληνί,
 κολιμεντόριδα, άντόξουμοδ φόρπιν σερασπίνι κερύστρακτωθ κέρ-
 σένα δαυκίν, κασίαλις άντόξουμοδ, σεμπεσζένες, σκαρλά-
 τον, γιουλαόπι κάρπαρι, σκόρπουλα, βαϊδριολο ρομάνω λαπίδις,
 λατζουλε, σκινάντι, σασιφράφιε γρανορούμπουλε πύρουλα,
 λετούαριότεσο κοτέροδε, περπαράδε, τριτόριο, σκαλέτωι τά
 σπουδαιότερα καί τά πλέον εύδι άκριτα ξένια άσ παράδειγμα
 σταχνολογώ προχείραθ επί πίνακος περιέχονταθ περί κάθ 100
 όνομασίαθ φυτών· έκ τούτων τά $\frac{2}{3}$ $\frac{2}{3}$ καί πλέον φέρουσι όνό-
 ματα λατινικά ή ιταλικά καί τινά Τουρκικά καί έξήθ
 άγριμόνια, άγγελικα σατυβα, άκάκια βερά ά νόστραθ, άνισουμ
 στελλάτουμ, άρνίκα, άρουμ, άρουμ, άσφασίτιδα
 θήτουμ ή γουν άσφαλο βορακιζενά σακκω τετρούρο, σίμα ρούμ-
 πα, μπιστόρτα, βινκεντόξικο, ασπαδέλ, φλάτσι, σιάλικα (προταί-
 σονται τά δημώδη άνω παλλά είναι λατινικά) δηγούστικο, (λογη-
 στική) κόδουμέντο (μακεδ.) ό Διοσκουρίδης τό λέγει λινκβα
 τζερβίνα ή γουν γλώσσα τωβ έλαφίου ται φύλλα έχου
 καί παε μακίεθ ή γουν σημάδια κύτρινα σ. 161 φιλιπεντούλα
 (ουανθη) τζετρούνο, βαδασκέλα τερμεντίλλα, τζήστρία
 (άγροστυ), ναπέλοθ κομπόστα (άβμη) τουργι) σπήκα . -
 όνοματα ζίνια, φίλια, τάσος, ρινοτζέροντα ροθα (άραίχη)
 τζελέγεθ, βοβούσαι, έκοφάκτω, κονσέρβα, άκάκια νοσ-
 τραθ, άνισουμ στελλάτουμ, βιεριόλι, βιόλα τρίκολορ βιόλα
 κβερτζινουμ, γάλπανο, γεντζιάνα γρατζιόλα τωλούλα,
 πούλα, έμπουλουθ, ένουλα, έμπορηιον ήμπερατόρια, καλίτω.
 λα, βυζικατορίοθ καρδιοσαντο, κερεφόλιθ, κονσόλιδα μεγάλη,
 κοντραίερβα κβάσια (γρ. κονσεία), λαβουτούλα, λένιο σάν-
 τω λυβιστίκουμ, λυσιμάχηα πουρπούρεα μπέτια μπουντια,
 μπέλις μινιή, μπερπερι, μποραξ μαρούβιοθ, μέλο προσκαρά-
 μπεσεθ μίνουμ, μασέλλα ναταούρα, ούρτικα μαίουρ, τίβα
 ούροι, πιμέντο, πιμπρένελα άσπρη, πουλσατίλα μαύρη, ριβέσιθ
 κό κινωθ σαμπατιλα, σαβίνα, σαχάπενουμ σεμίστωτο σα-
 πο κρια, σαλσα παρίλλα, σάισαφραθ, σκαρπιόδα σκορζονέρα

σκουλάρια, σερπενταρία βεργιάνα σαρπών, σίμα ρούμπα, σα-
λανουμ φουριοζούμ σπίκια τερβίνα, τερικούτα κοινή, τερ-
μαρίντο, τανατζετουμ, τερράξιακουμ, τερμεντίλλα τουσιλάφω
τούτζια τεραντοάρια, φάρμακαρα φλαμπουλα ισβίς χυμπερι-
κον. -

Εἰς τῆς αὐτοκριακῆς φαρμακολογίας τοῦ Κρίνου αρ. 7 τὸ β' ἀλ-
λά κάλλιον νάσταχυολογηθῆ ἐκ νέου. -

εἰς τινὰς μάλιστα γλωσσάρια προτιθέσεται τὸ ἰταλικόν
τοῦ φυτοῦ ὄνομα ὅτι φέρμινύεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τοῦτο
μαρτυρεῖ ὅτι τὸ ἰατροσόφιο ἦτο προελεύσεως φραγκικῆς πλὴν
τούτων σίδηροι σχεδὸν πάντες εἶναι ἰταλικοί ἐκστράτο ἢ ἐσφάτο
διωτό νά τουργάλε κωφρεζιόνε ὀπάτε λετουάριο, τιντούρα
ἢ τεντούρα πασιλλεζ καὶ πασιλλόνω πιλόλαυ ἢ πιλαυ καὶ
βυδικαίντε, φίστουλα βεντούζου, σελβιτσιάλι βρετσέτε, τρι-
ρωτο σπετσιέρυ (ἐξ ὧν οἱ τελευταῖοι εἶναι εἰσέτι ἐν χρήσει παρ'
ἡμῶν) ἴδου καὶ μία συστατὴ γεγραμμένη ἐν τῆς αὐτῆς ὀνομασίᾳ
γλώσση. Κωδ. Σταυρονικήτας 87 φ. 146^β

Διὰ τὸ κάμης νερόν βασιλικόν.

Ἐπαρε κιζάπ σουγιού δρ. 24 καὶ νισαντίρι δρ. 8, τὰ ἐν ὕδατι καὶ
γίνεται ὄλλον ἓνα νερόν κύτρηνο, καὶ πέρην ἓνα φλουρί τὸ λαμινά-
ρις ψιλόν, καὶ τὸ βάνυ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ νερόν καὶ τὸ μάλαγμα
τὸ πέρην σὴν καρδίαν του, καὶ τὸ αἶμα ποχένη εἰς τὸν πάτον
εἶν καὶ ἔχει, καὶ πέρην τὸ αἶμα καὶ σφαπουράρις τὸ νερόν
καὶ ἀναμίει τὸ μάλαγμα εἰς τὸν πάτον καὶ τὸ πέρην. -

Τὸ ξενικόν στοιχείον εἰς τὰ ἰατροσόφια ἅπερ προέρχονται ἐκ
μεταφράσεως ὅπως π.χ τοῦ Καμπάνια εἶναι πολυπληθὺς καὶ
εἶναι γεγραμ. τῷ 1897.

Ἐντεῦθεν προφανῶς εἶναι ὅτι ἄνευ ὀφθαλμοῦ τοῦ μίτου ἦτο ἀδύνα-
τον νά εἰσέλθῃ τῷ εἰς τὸν λαβίρινθον τῶν νέων ἰατροσοφίων ἐν ὧν πρῶ-
τῆ ἀραβικῆ καὶ Τουρκικῆ, ἀνεμύθη ἡδὴ ἢ ἰταλικῆ ἢ Λατινικῆ,
ἢ φραγγικῆ (Γαλλικῆ) ἢ Οὐγγρικῆ ἢ Ἰσπανικῆ καὶ Ἰταλιώτα-
κα ἢ Γερμανικῆ. Εὐτυχῶς διὰ τὰς ἑλλήνας καὶ ἐν τῇ πρι-
στάσει ταύτῃ εὗρέθη ὁ Διοσκουρίδης ἵνα θεῶν τὰς εἰς τὸν
Γλωσσικόν τούτον κυκλῶνα καὶ σώσῃ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν
καὶ νά παραδώσῃ ἡμῶν πληθύν ὀνομάτων καὶ ὄρων φυτικῶν

1. πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Ζωγραφικῆς ἐκδ. Κεραμέως (1909) σ. 253 οἱ βενετσιάνοι δὲν βάνουν μάλαγμα εἰς τὰς
εἰκόνας, μόνον ἔχουσιν βερνίκιον. . . . ἀνεὶ μάλαγμα, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς ἑ-
λαμασνικῆς γόλι φάρπε, ὅπως λέγεται κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῶμα χρυσόν (ἑβραϊκῆ ἀρχαῖς τοῦ 12 αἰῶνος) βλ.
ἐύλοπιου Κουκίλα Λαυσιώτου Διοσκουριδεῖς μελέται. Ἀθήναι. 1925

ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, αἵτινες θὰ εἶχον ἀπωλεσθῆ, εἰάν ἐπεκράτει
 τὸ ξένον στοιχεῖον, ἢ δὲ διεφρηγάνετο παρὰ συνδέσμοις πρὸς τοὺς
 ἀρχαῖα καὶ τὴν ἱστορικὴν βοτανικὴν. —
 ὁ Διοσκουρίδης οὐδόλαβ καὶ ἐν τοῦ χρόνου τούτου τῆς ὀμαθεί-
 ας ἐληνομοιήθη, ἔστη καὶ πάλιν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ ἐχρη-
 σίμαυν ὡς ἀνεξάντλητος πηγὴ εἰς τὴν φαρμακολογίαν καὶ
 τὴν βοτανικὴν τῶν χρόνων ἐκείνων, καὶ οὐ μόνον κατὰ περικο-
 πὰς καὶ κεφάλαια μεταφράζεται πρὸς κωδ. 1669. 183 (XVII)
 φ. 51^α 128^α τὰ πρῶτα βιβλία· ἀλλὰ ἐξ ὀλοκλήρου θῦτω δ'κου-
 λουμουσιανῆς κωδ. 239 (XVII) ἐν φύλλοις 486 περιέχει πλη-
 ρῆ μεταφράσεων τοῦ Διοσκουρίδους ἐν θαυμαστικῇ νεοῦλλη-
 νικῇ φράσει ὑπὸ τοῦ ἔργου Νικηφόρου Πριγγιλέως τοῦ βῆθ-
 ναίου τῷ 1637 γενομένην ἐν Ἀθήναις² ὅσας ἐν τελει εἶ-
 χε καὶ "πολυώνυμον" ὡς ὀνομάζει τὸ πολύγλωττον βοταني-
 κὸν γλωσσάριον ὅπερ δυστυχῶς δὲν διεσώθη. Ἐν τοῖς νεωτέροις λοι-
 πὸν βοτανικοῖς γλωσσαρίοις πρότυπον ἔχομεν καὶ πάλιν τὸν ἀλφαι-
 νικὸν Διοσκουρίδην καὶ τὰ παλαιότερα τοιαῦτα. τὰ ἀρχαῖα τῶν
 φυτῶν ὀνομάζονται σχεδὸν μένουσιν ἀμετακίνητα ἐκ τῆς θέσεως, ἀλ-
 λά πρὸς τῷ νέῳ ἑλληνικῷ προστίθεται εἰς τὰ ξένα· τῶν παρ' ἡμῶς
 συλλεγέντων βοτανικῶν γλωσσαρίων τὸ σπουδαιότερον καὶ πλη-
 ρέστερον, ὅπερ εἶναι εἰς 10 γλώσσας (ἑλληνικὰ ἀρχαῖα νέα, Λατι-
 νικὰ Ἰταλικὰ Γαλλικὰ Ἰσπανικὰ Οὐγγρικὰ Ἄραβικὰ Περσικὰ
 Τουρκικὰ) δὲν ἀκολουθεῖ τὴν καθιερωμένην τάξιν, ἀλλ' ἔχει ὑπὸ ὄψιν
 τὸν γήσιον Διοσκουρίδην ὡς πρὸς τὴν διαίρεσιν, ἥτις τὰ φυτὰ διαί-
 ραῖται εἰς μεγάλας ὀμάδας, ἥτις εἰς τὰ ἀρωματώδη, ῥητινώδη
 σιτώδη κτ. πρὸς τούτῃ δὲ καὶ κεφάλαιον ἴδιον διὰ τὰ ὀνόμα-
 τα καὶ συνώνυμα τῶν ζώων, τοιοῦτον εἶναι σημεῖον διότι
 κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἐν τοῖς βοτανικοῖς γλωσσαρίοις
 ἔσχεν ἑμῶν ὁ ἀλφαινικὸς Διοσκουρίδης ἢ ψευδοδιοσκουρίδης.

Ἐλάχιστοι δυστυχῶς γνωρίζομεν περὶ τοῦ λογίου αὐτοῦ ἐκ σημειώματος χειρογρ. τῆς Μόσχας
 (δ. Σαβ. Ν. Φ. 313, καὶ ὅτι ὁ Νεκταριος ἠερολύμων ἔγραψε "ἀνατροπὴν τῶν σοφιστικῶν τοῦ
 ἀθηναίου Πριγγιλέως" (αὐτ. σ. 320.) ἢ Λάμπρον ~~ἔγραψε~~ Ἀθηναῖος βιβλιογράφος (ἀήτης
 1902, ἀποσπ. διὰ τὴν ἀρχαίαν τὴν φωνητικὴν, σ. 114)

Μετὰ τὸν Διοσκορίδην ὁ πλέον πάντων ἄλλου συντελέσας εἰς διασκήρ-
 σιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τοῖς βοτανικοῖς γλωσσαρίοις εἶναι
 ὁ Συμεὼν Σηθ. οὗτω κατ' ὀλφραβητικὴν τάξιν συνεταχμέ-
 νων περὶ τροφῶν βλιαρίων "ὄνταγμα κατὰ στοιχείων περὶ τροφῶν
 δυνάμεων" ἀναγινώσκει τὸ ἀπλόστωξ καὶ ἐν πολυαρίθμοις ἐπι-
 σκεται ἀναγράφου ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις. Μετάφρασιν αὐτοῦ
 γνωμείων ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πελοποννησίου περιέχει ὁ κωδ. 183
 Ἰβηρ. ὡσον ἐν χρήσει ἦν τὸ βιβλ. τὸ βιβλίον τοῦ Σηθ. ... ὡσεὶ καὶ
 γλωσσάρια βοτανικά εἰς αὐτὸν ἀπεδόθησαν Συμεὼν τοῦ Σηθ. Λε-
 ξικὸν κατὰ ὀλφραβητικὸν ἑρμηνεῶν ἀκριβοῦς καὶ βοτάναις, Vind
 cod. med. gr. XXXI (Nessel) φ. 1^α - 10^α.

Τὰ νεώτερα οὐκρανικά γλωσσάρια εἶναι πολὺ πλοκα τῶν πα-
 λαῖν καὶ σχεδὸν ἐν ἑκάστῳ ἱατροσοφίῳ ὡς εἶναι σήμερον τὰ
 λεξιλόγια, προσαρτυῖται αὐτῆς. Ἰδεῖν τινὰ λαμβάνου-
 ντες ἐν τῷ ἐκδοθέντι ἐν Πέσσει τῆς οὐκρανίας τοῦ Ζαβιρά
 (ἰδ. εἰς ἰδιαιτέρως φύλλα) ἀναφαίνονται ἀρχαίονος τοῦ 12
 αἰῶνος) (τοῦλάχιστον ἐν ἀρχαιότερον) δὲν εἶρα, ὅτε
 φαίνεται τὰ φραγκικά εἶχον εἰσχωρήσει εἰς πλῆθος ἐν τοῖς
 ἱατροσοφίοις, καὶ φθάνουσι μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 18^{ου} αἰ-
 ῶνος. Το τελευταῖον ἐξέδωκεν Ὀπύργας (ἰδ. ἰδιαιτέρως)
 τὰ γλωσσάρια ταῦτα, διέσωσαν τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν δημόσιων φυ-
 τικῶν ὀνομάτων ἠκούοντο παρὰ τῶ λαοῦ καὶ εἶναι πολυτιμωτάτη ἡ
 κληρονομία αὕτη διότι ἐπὶ τῆ βάσει αὐτῶν διασωζομένων κατὰ τὸ
 πλεῖστον εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν τὰ
 φυτὰ τῶν ἀρχαίων, καὶ νὰ βεβαιώσωμεν περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν κοινῶ-
 των ὀνομάτων, ὅπερ εἶναι ἀρχαία κληρονομία καὶ οὐ μόνον
 ταῦτα, ἀλλὰ νῦν νὰ ἀναγνωρίσωμεν καὶ τὰ φυτὰ, ὅπερ φέρουσι
 παρ' ἡμῶν ξένα ὀνόματα, ἐπίσης τὰ τοῦ συστήματος τοῦ Λικ-
 ναίου. Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκέντρωσις τῶν πολυγλωττῶν τούτων
 γλωσσάριων διοσκορπιωμένων τῆδε κάκεισε ἐν ταῖς βιβλιοθή-
 καις τῶν χειρογράφων κωδίκων καὶ τῶν ἐκδόσεως αὐτῶν, θέλει δια-

νοίξει τὴν εἴσοδον ἡμῶν εἰς τὰ νέετα ἰατροσοφίαι, ἅτινα εἰς ταύτης ἀναμείξεως τοῦ ἀσθροῦς εἰσδύσαντοξ ξενικοῦ στοιχείου, πρόκεινται ἡμῶν μέχρι τέτατα ἰσχυρῶς, ἀλλ' ἡριφώδη καὶ ἀκατανόητα· διὰ τῆς γνώσεως αὐτῶν οὐ μόνον ἡ νεωτέρα ἱστορία τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης μεγαλῶς θέλει διαλευκανθῆ, πλεῖστον δὲ ὅσα ἀγνωστοὶ χρῆσις καὶ θεραπείαι, θέλουσιν ἀνοικταῖς θῆ, ἀλλὰ τὸ καὶ σπουδαιότερον δυήμαξ, θέλει ἐπὶ πολὺ προαχθῆ τὸ δῆκημα τῆς βοτανικῆς ὀνομασιολογίας καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν, ὀρων, ἃν ἡ ἀρχὴ ἐν τῆς ἰατροσοφίαις ταύτοις ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐκκολλᾷ πηται¹ οὕτω δὲ ἀνεσγόμεθα καὶ εἰς τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν βοτανικῶν καὶ ἰατρικῶν σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι σπουδῶν, οὕτινες ἐγκαινιάσθησαν ὑπὸ τὸν αἴθριον ἀετικὸν οὐρανὸν πολὺ πρό τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ὀθωμανοῦ Πανεπιστημίου οὕτως αὐδεῖς τῶν μέχρι τοῦδε γραφῶν τῶν ἐμνημόνευσεν. —

Εἶπομεν ὅτι μετὰ τὴν αἴλωσιν συνεδύασσαν τὰς φιλολογικὰς καὶ θεωρητικὰς σπουδὰς πρὸς πρακτικὸν τι ἐπαγγέλμα, ἵνα μὴ τῶνος ὠφελείας ἀποβῶσι πρόξενσι, καὶ δὴ πρό τῆς ἰατρικῆς, ὅθεν καὶ ἰατροφιλοσοφίας συνακῶμεν κατὰ πᾶν βῆμα εἶναι ὄμνη πᾶν ὀλίγοι οἱ συγγραφεῖς ἰατροσοφίῶν, καὶ δὴ ἔτι ὀλιγώτεροι, οἱ συντάκται βοτανικῶν γλωσσῶν, μετρούμενοι, ἐφ' ὅσον ἐστὶ μοι γνωστὸν, εἰς τὰ δέκτωλα, ἐκ τούτων ἀναφέρομεν ἑπταῶθα 2-3, περὶ ἃν ἡ οὐδὲν σχεδὸν ἐλοχίστα γνωρίζομεν ἐν τῆς Ηἰοελ. φιλολογίας καὶ Σάθα οἱ οὕτω προτιμῶμενοι ἑπταῶθα, οὐ μόνον ἔγραψαν περὶ τε θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς ἰατρικῆς συστηματικῶς ἀλλὰ καὶ ἐδίδαξαν ἑπταῶθα τε καὶ ἄλλα καὶ δύνανται καθερηθῶσιν ἐν τῆ ἀνατολῇ οἱ εἰσηγηταὶ τῶν ἰατρικῶν καὶ βοτανικῶν σπουδῶν. — Ἐκ τῶν παλαιότερων τῶν ἡλικίᾳ Βλαχίας ἀναγρηφάντων ἐκ λανῶν ἰατροφιλοσοφίας ἐμφάνεισιν ἀπὸ μνημονευσόμεναι εἶναι ὁ

1 βλ. περὶ ἐ 43-52.
 Ἀνδρέας Λικινοῦς ἄρχις, ἐν Μονρεβασίᾳ ἔγραψε τὸ γένος σπουδῶν ἐν Παλατίῳ, ἰατρός τοῦ Καρτημῆρου (7 αἰωνίωσεν τὸ 1715. Ὁ Ταβήριος εἶπε ὅτι οὗτος ἔγραψεν ἰατρικὰ ἔργα συγγραμμάτα ὁδὲ Κατλήμ, ἐν Histoire de l'empire Ottoman 1743 Τομ. Β σ. 40 γράφει: Deci ni un natif de Monrebasie possedoit à fond la philosophie et la médecine; la Cour l'avoit choisi pour premier médecin et l'expérience qu'il avoit ac-

quise dans sa profession le faisoit generale-
ment estimer des Turcs. (πεί η οίκογενείας
ιδ. Επιμ. Αζηδ. Γ 201) εν σ. 423-25 βιβλίου
φυσία να να ε δυο επιστολα γ. καρυσουάκη
προς τον Λικνίνιον τον Ιατρόν ε Ανδρέου Λικνινί
ου Ιατρού προς γ. καρυσουάκη, ο καρ. δότω
στομαζών αυτον αυθεντικώτατον σημ: Δοφορογίω
κατε εν φιλοσόφοις ε αντιστοχοι, ευρίε Ανδρ. Λ.
νιέκων εν Χριστώ περιωδοθη... ες Ιατρού αυτη
αντιτάξιος παρτι αυτων εφη ο Όμηρος, γινώ δε
φαίνε οτε Ιατρος εϊσις τυχερα η ση λογιολη εν-
τάξιος ου παρτι ανθρωπίου άσχετ αλλά ισοσηώτα
τραυ (σχηδα, εσαίνω) αυλ. 425

1 Ιαίου 1936

· Η ε:
δέν άποτε
καιρόν, τ
στερεότυ:

· Εκ της σεβαστής γράμματος κυλοισου ίε-
ζυροφιλισσφαι ανιφερόμεν η εχλιωδία φο. **Ελλάδος»**
ρου μιλου εν ος η κριασεν η Ιατρική, εινε τελευταιον
Πατριώτη, ένα λησιωτικη, ενα σφραγισ-
μενον, το
λιν κ. ένα λησιωτικόν.

Το π
γραφημένη
είκόνες απο την κοινωνία, ...
πλούσιον και συγχρονισμένον περιεχόμενον και με όλα τα ενδιαφέροντα
Νέα έκάστης εβδομάδος.

· Ιαία εικονο-
λόσελιδες
· ζωήν, με

· Η «Είκων της Ελλάδος» σας προσφέρει με της 24 σελίδες της
μεγάλου σχήματος, με το μοναδικόν περιεχόμενον της και με την πολυτελή
έμφάνισιν ενός συγχρονισμένου και έξευρωπαϊσμένου εικονογραφημένου
περιοδικού, την απόλαυσιν που δεν είχατε ως σήμερα.

· Η τιμή του φύλλου έχει όρισθη εις δραχ. 3, θα κυκλοφορη δέ μέσω
του Πρακτορείου Έφημερίδων. Προς διευκόλυνσιν όμως των άναγνωστών
της «ΕΙΚΟΝΟΣ», ίδια των άπομακρυσμένων μερών η διανομή του φύλλου
θα γίνεται και δι' άπ' εύθείας άποστολής του περιοδικού. Η συνδρομή ώ-
ρίσθη δια την άπ' εύθείας άποστολήν εις δραχ. 130 έτησίως.

· Συνιστώμεν εις τους έπιθυμούντας να λαμβάνουν άπ' εύθείας την
«ΕΙΚΟΝΑ», όπως έγγραφον συνδρομηταί, έμβάζοντες την συνδρομήν των
προς τον Διευθυντήν της Διαχειρίσεως του περιοδικού κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, όδός
Πατησίων 9, Αθήναι.

· «ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ».

ἐν τῇ ἐπιγραφῇ

Ἐκ τῶν ἰατροφιλοσόφων ἰατροφιλοσόφων τῶν ἡμετέρων εἶναι ὁ Κεραμειὺς αὗτος, ὅστις ἰ-
 πάντο εὐφρήμων μνημονεύεται ὑπὸ πλείων βασιλέων ἰεροσολύμων φιλοδότης ἠὲ ἔχων ἕμιστον
 ἀνδράθω σοφίαν, ὥστε καὶ περὶ πάσης θεωρητικῆς καὶ φιλοσοφίας ἐπι-
 στήρης ἐπόλεμος ἔλεγε καὶ ἀναγκαῖα καὶ ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς.
 Ἐν τῶν ἰατρικῶν ἔργων τοῦ Κεραμειῦ ἀνασφένδρον ἐνταῦθα δύο τὸ
 πρῶτον εἶναι τὸ θεωρητικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς, ὅπερ μοι εἶναι γνω-
 στὸν ἀπὸ δύο κωδίκων τοῦ τῆς Καισαροβασιλικῆς βιβλιοθήκης τῆς
 Βιάννης Συριε. LIII γραφέντος τῷ 1680 καὶ ἐπιγραφομένου: Νι-
 κολάου Κεραμειῦ ἰατροφιλοσόφου τοῦ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἡπείρου
 ἕκδοσις σύντομος τοῦ θεωρητικοῦ μέρους τῆς ἰατρικῆς, ὃς ἡ
 ἀρχὴ πάσαι μὲν αἰτέχνου φύλακες εἰσὶν ἠφ' ἑλισσοί τῶ ἀνθρωπι-
 νῶ βίῃ. ὁ ἕτερος κώδιξ εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις βιβλιοθήκῃ τοῦ
 Στ. Κρίνου ὑπ' ἀριθ. 7 μέρος Β', ὅπερ ὁμοίως δὲν εἶναι πλήρες καὶ ἐπι-
 γράφεται "Μερικὰ ἐκ τοῦ θεωρητικοῦ μέρους τοῦ αὐτοῦ Νικόλα-
 ου Κεραμειῦ ἰατροφιλοσόφου τοῦ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἡπείρου, σ. 124. ἔ.

¹ Ἡ ἰατρικὴ ἢ γνωστὸν ἦν μαζὺ ἐν ἡμετέροις κατὰ τὸς τελευταίους μετὰ
 τὴν ἄλωσιν χρόνους. λέγεται γὰρ ὅτι οἱ Κομωσχιανῶνται ἀνωδὸν ἀνω-
 μαυδῆσαν, (ἐκ τοῦ κόμωσος Γεωργίου ἡτοῦ ἀσπριλαίμενος, ὅπερ ἔφραστο
 οἱ ἀσπριλαίμοι ἐξ εὐρώπης ἐρχόμενοι Ἰωαννῆλαι βασιλεῖς, καὶ εἰσὶτα καὶ οἱ ἀσπρι-
 λαίμοι καὶ ἐκ τοῦ κομωσώνω-ἀσπριλαίμοι). Ἐν λαμωσῶν τοῦ ἀργυροτομῆστρου
 οἱ Μεξάλαι (οἰκογένεια ἐπαφροδίτου ἰατροῦ μέχρι τῶν σωζομένων) καὶ ἄλλοι
 συνέταξαν τῷ 1823 ἰατροσόφιστον ἐκ τῆς ἰστορίας καὶ ἐθνολογίας καὶ ἐλκί-
 στος (Ν. ἑλλ. λαμωσῶν σ. 459). Ὁ Rouquerville γράφει ὅτι ἦν μα-
 ζὺ ἐν Ἰωαννίνοις ἢ ἰατρικὴ καὶ ὑποῦρχον σπουδαῖοι ἰατροὶ "hom-
 mes estimables" ἐν πλείονι τὸ ἐργασίον καὶ γὰρ ὅτι οἱ ἄλβανοὶ εἶναι
 ὅλοι ἰατροὶ καὶ χειρουργοὶ (Voyage en Morée III, σ. 176-8). Τὸ
 ἄλβανικὸν σὺνταγμα (regiment albanais τῷ 1816 οὐσιαστικὸν ἐν Κερ-
 κίρῃ) εἶχε ἢ χειρουργὸν τὸν ἐκ λαμωσῶν Αὐστρῶν λαίωσαν, ἢ ἀ-
 ναφένει ὁ Minot, "Αἶν ἐκεῖ θεωρητικὴ παιδεία, ἀλλ' ἐμπειρία καὶ ἐπι-
 ταί τοιαύτη ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἀπὸ ἀλλοτρίων ἰατρῶν." "des cures qui sont
 extraordinairement" (Notes de Colonel Minot κτλ.). Γνωστὸν ὅτι καὶ ὁ ἄλβαν. λαμω-
 σῶν ἦν χειρουργὸς δέξιός καὶ ἐφάνη χρῆσιμος κατὰ τὴν ἑλλ. ἐπανόρθωσιν 1821.

² Ad Lambecii Comm. Syriace mentis Kollacii σ. 397. ὁ κώδιξ οὗτος ἦν τοῦ κιν.
 Καντακουσίνου, εἶτα τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βλασχίας Μαυροκορδοῦ καὶ τελευταί-
 ον τοῦ πρίγκιπος ὅστις ἐδόρησεν αὐτὸν εἰς Καισαροβασιλικὴν βιβλιοθή-
 κην. ὁ κωδικὸς γραφέντος ἐνταῦθα ἐκφράζεται οὐκ ὅσον ἐπαινετικῶς διὰ τὴν ἑλληνιστι-
 θειαν ἔχειν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐν λόγῳ ἔργον: φραστικὴ (καὶ ζήτησις) καὶ εἶναι ἀπορίας ἀξίον ὅτι οὐ-
 τὸς ἔρχεται ἐν πλήρει ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Πάτρ. Δοσίθεον, ὅστις καὶ σύγχρονος ἔχει μάλιστα
 λαμωσῶν καὶ εἶπεν ὑπ' ὄψιν καὶ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ συγγραφέως ἐν ὃ Κολλακίῳ μόνον τὸ
 ἀνωτέρω, ὅπερ μάλιστα ἀπὸ γραφέντος τῷ 1680 εἶναι ἀνεπιγραφεῖς ἰσως καὶ διηγεωσαμένῃ ὑπὸ ἄμφι-
 θου ἐκ τῆς ἀλβανικῆς καὶ ἀπλοποιήσῃ αὐτό. -

αί πολλές ἀνορθογραφίαι ἐν τοῖς ἐξηγημένοις κώδικας βεβαίως δὲ ἀνήκουσαν ἐν τῷ συγγραφῆσαι, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀντιγραφῆσαι ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τῶν προτεσσομένων ἐν τῷ τελευταίῳ κώδικι ἐπιγραφισμάτων αὐτοῦ, οὐκ ἂν οὕτως ἐκθειάζει τοὺς ἱταλοὺς διδασκαλοὺς αὐτοῦ. Καὶ τα μαρτυροῦσι καὶ τὸ μέτρον τῆς τοῦ Κερσυνίου ἑλληνομαθείας.

Στίχοι² εἰς τὸν σοφώτατον Βρυέλλον τοῦ θειότατου³ Ἰατροῦ.

Τῆς μεθοδου ὅσων ἠρώτων θησαυροὺς ἔδειξεν
 ἀνθρώποις, αὐτὸς τῶν τεχνῶν κλύδα δέδωκεν⁵
 καὶ τὴν πρὶν τραχεῖαν καὶ δυσβάστατον ὁμοίαν ἐπέσπειρεν
 τῷ δὲ καλῷ δῶρῳ ράδιον θ' ὁμοίαν ἐποίησεν.
 Τὴν δ' ἄρα νυνὶ βίβλον σπουδαίου ἔργου ἱέρου
 Βρυέλλου, χαρίζετι νοῦν ἀναγινώσκοντες παῖδες
 ἱερῶν· ὁ γὰρ εὐτακτῶς μεθόδῳ τε διδάσκου
 πειρᾶται φύσιός τε⁷ ζώων συμπώματα γινῶναι
 αἴτια, προγνώσει⁸ παντοῖα τε φάρμακα νοσῶν
 ἔσται ὕμῳ⁹ ὄφελος τῷ δ' ἀντὶ πόνου κλέος ἔσται.

εἰς τὸν σοφώτατον καὶ λαμπρότατον¹⁰ μέγαν
 Ὀλλέριον διὰ στίχων¹¹

Πορθήσω λάχεσιν θῆρ ἄπλετοὺς αἰσθησῶν κτήρ
 καὶ μετὰ τὸν θάνατον ζῶσιν Ὀλύμπου ἔχω.

Στίχοι¹² εἰς τὸν Πολιάτρον¹³ καὶ λαμπρότατον¹⁴
 Ἀλέξανδρον τὸν μασσαρίου.

Ἡ ποικιλία μὲν ἄκρου συντάγματα κρυπτά καὶ ἴπε
 Γαληνῶς βίβλοις αὐτῶν ἀπειρεσίαι¹⁵
 λαμπρότερον δὲ κλέος κατέχεις Ἀλέξανδρ. ἐπὶ ἴδμεν
 αὐτῶς ἐπαγγέλλου ὅσα γράφῃς ἀμφοτέρως.

Στίχοι¹⁶ εἰς Ματθαίολον τὸν ἱατρῶν λαμπρότατον¹⁷

¹ κώδιξ ἱβήρω 220. Ἐν ἀρχῇ τῆς περὶ τὴν ἰατρικὴν τοῦ Δαμασκηνοῦ. 2 στίχοι
³ θειότατον. ⁴ ὅτις ⁵ δέδωκεν ⁶ τῶν ἠρώτων ⁷ φύσιός τε ⁸ προγνώσεις ⁹ ὕμῳ ¹⁰ λαμπρότατον
¹¹ στίχων ¹² στίχοι ¹³ πολλιάτρον ¹⁴ λαμπρότατον ¹⁵ ἀπειρεσίαι ¹⁶ στίχοι ¹⁷ τῶν

Πάνθ' ἔθεν ἱπποκράτης αἴρρητος δογματ' ἔδωκε
κ' οὐδείς ἐνδήλωσ μεμύκειν¹⁸ ὄψιγόνους¹⁹
Τόσσα δὴ ὡς αἴσαφῆ τόπαρσ μωστήρια κῆτο
οἱ μεταξὺ σώματα βρωτοί²⁰ ἀσθενεῖς
Μακθαύλη, αἴψ' ἔσυχ' εὐσύνετος καὶ δῖος ἱπτήρ
Δόγμαθ' ἱπποκράτους, δῆλοι π' αἴδηλα πάρον,
οὐνεκεν αἰΐδιον παρὰ πᾶσι πορίζετο δόξαν
οὐ πῆλεθ²² ἱπποκράτης νοῦσσι πῆλεθ²³ ἱπποκράτους.

Στίχοι²⁴ εἰς τὸν Ὀρειβάσιον
ἱπτήρ μέγας οὐτος τουλιανὸς βασιλῆος
ἄξιος, εὐσεβίης δῖος Ὀρειβάσιος
εἶχε γάρ σ' αἰ μάλισσ' σοφὸν νόον
ἔλλοθεν ἄλλα ἱπτῶν προτέρων αἴθεα δρεψάμενος

18 μνήσκεν / 19 ὄψιγόνους 20 βρωτοί 21 εὐσύνετος 22 πῆλεθ 23 πῆλεθ 24 στίχοι 25 Ὀρειβάσιον 26 ὄρι
βάσιος 27 προτέρων

Πλάσις Χρίνου αρ. 7.⁶ (Οι λαοί - Βοτανικοί κ.τ.λ. κ.τ.λ.)

α. 174. Ίε ρύ της ενδύσεως του δερματικού μέρους της λαβρικής Μισοχίου Κραμύς Υαδροχυσόφου του εν τα παλαιά Πισίρου . Μερικά .

α. 182. Προγνωστικά χειμῶτος κ. ειδίαις εν διαφόρων φύων κ. περι' υψοάρχου κ. Αναβοφόρου .

Παχύνεσθαι έχουσι τὰ φύα φουτιῶς εν τῷ τὰ ἐπιφύωσι κοῦν ἔχει τὰ φύα κ. τὰ κῆμη κημῶτα, κ. κ. εν τῷ ἐναντίον . αὐ αἴτης χυῶν προσηνῶσμουσιν αὐ ἔχη τὰ φύα, δια τῶτο τότε ἐφρχόμενα εν τα αἴτης φροχάται κ. βοσῆν τὰ κῆμα κοπύσμενα γηφύουσι ἰσῶν ἀπὸ τοῦ κερῶν τοῦ δερματικού . οἱ βῶν, ἔν ἔναι ἐὰ τὰ φύα, κῆλουν εν τῷ ἀπὸν κημῶν, ἐν δὲ κ. ἔναι δι' εὐδίας εν τῷ ἀριστῶν . κ. ὡς κ. ἀνίσου ὁ βῶν κημῶ τῆ γῆ κ. ἀφραίνεσθαι σημαίνει βροχῆν ὄμοίως κ. εν τῷ σκηνίλου ἔν κῆμη κηρῶσῶν ἀπὸ τῷ δια- κημῶσιν, κημῶνα σημαίνει . τὰ κορῶτα σῆμαίνεσθαι τῆ γῆ με ταῖς ὄμοιαις τῶν, κημῶνα σημαίνουσι . αὐ αἴτης ἀνίσου κ. κημῶσθαι ὄμοῦ τῷ αὐτῷ σημαίνουσι . ὄμοιως κ. ἀπὸ τὰ ἀγρία φύα ἔχουσι προγνωστικά φάρακα . γῆουσι δὲ, αὐ εν τῷ κερῶν τοῦ Πύρωτος τὰ ἦλοι ὁ ἰσοαρχος, ὁ ὁμοίως φουτιῶς ἀφραίνεσθαι, ἦλοι τῶ γῆ κ. αἴτης, ἐκλαβῶσθαι ἀπὸ αὐτῷ σῆ ἔχει τὰ φύα, κ. γῆουσι τῷ τῷ Πύρωτος, ὁμοῦ ἀπὸ τῷ ἀπὸ τῷ ἀπὸν, τῶν ἔμα κ. ἰδαίρωσθαι διὰ τῷ ὁμοίως οἱ Μικαῖς ἔχουσι ὑπερβαλλόντως, ἀπὸ ἔνυχον τῶσῶν σῆμαίνεσθαι . ὄμοιως κ. ὁ ἀναβοφόρος, φουτιῶς ἀφραίνεσθαι ἰδαίρωσθαι ἐὰ τὰ ὄμοιως κ. ἰδαίρωσθαι, κ. ἀπὸ αὐτῷ ἀφραίνεσθαι, αὐ ἔχει τὰ γῆ τῆ βροχῆ, τῷ ὁμοίως ἰδαίρωσθαι οἱ ἔχουσι τὰ ἦλοι, αὐ τῶν ἔφραίνεσθαι, κ. τῶν ἔφραίνεσθαι διὰ τῶ τὰ ἔνυχ, ἢ κημῶ τῆ ἀφραίνεσθαι τῶν .

α. 187. Χρυσῶ χράμματα .

Τίνα φύωσι ἐκλαβῶσθαι τὰ χράμματα χρυσῶ χράμματα . Διὰ τὰ χράμματα με χαρὰ κῆμας χρυσῶ χράμματος κηρῶν τὰ κηρῶν φύα κηρῶσθαι, ὅσα ἀφραίνε τῷ κηρῶσθαι, κ. τὰ ἀπὸ κηρῶσθαι τὰ κηρῶσθαι σῆμαίνεσθαι κηρῶσθαι ἢ τῶσθαι κηρῶσθαι κ. τὰ τὰ ἀφραίνεσθαι, ἔν τὰ κηρῶσθαι κηρῶσθαι, ἔν τὰ τὰ κηρῶσθαι κ. ἀφραίνεσθαι ἀπὸ κηρῶσθαι, κ. ὅταν κηρῶσθαι τὰ κηρῶσθαι με ἔν τῷ κηρῶσθαι τὰ κηρῶσθαι ἔχουσι ἔν τῷ κηρῶσθαι τὰ ἔν τῷ κηρῶσθαι ἀφραίνεσθαι κ. αὐτῷ κηρῶσθαι, κ. ἔν τῷ κηρῶσθαι τῶν κηρῶσθαι . κηρῶσθαι τὰ ἔν τῷ κηρῶσθαι ἀφραίνεσθαι .

Τὸ μὲν συμφορῶν δὲν ἔχειν ἕως τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως, καὶ τὸ ὅτι
κακίᾳ ἀπολογούμενον ἐστὶ τοῖς πάντων. ὅθεν δὲον ὑπὸν αὐτὸ μαρτυροῦν ὁ Βεργί-
γιος βιβλ. δ' τῶν Γεωργικῶν, ἔχωρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ θάλασσαν τῶν ἀστέρων ὁ Πλάτωνος βιβλ.
10' κερ. 107. "εἴη ὁ ἀνθρώπος ἐν ἐπιπέδῳ τοῦ ἀνθρώπου προποδοῖς γινε-
σθαι, χαλεπαίνοντας ἑαυτὸν πρὸς τὴν γῆν, ἑαυτὸν δὲ ἔλασιν, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ὁμοειδῶν ἔν-
σθη, ὅτι ἡ τοῦ σώματος συνεχὴς κίνησις προποδοῖς τῶν ἀνθρώπων φύσιν ἀπογέ-
φται, τοῖς δὲ τοῖς ἀείχαις προποδοῖς αἰετῶν κινῶνται ὁ βίος εἶναι.

Michael Concluridius ή Concloridius Marcellus - οὗτος συνήδης γραφίαι εἰς τὰ ἀὐτογράφα σημεῖα ἀτά - ἐγεννήθη ἐν Νάξῳ τῷ 1651, ἐκ μὲν πρὸς καταγόμενος πατρὸς τοῦ διαβολοῦ Γαλιῶθου Βασίλειος, τοῦ διὰ τελοσοῦ χρυσοβούλλου λαβόντος τὸν τίτλον τοῦ δεσποτοῦ τῆς Σαίμου πτλῆ, ἔταξ τὴν τῆς Μολδαβία ἡγεμονίαν. ¹ ἀνήκειν αὐτὸς εἰς τὸ δυτικὸν δόγμα, εἰς δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ὀρθόδοξος. αὐτοπερατώσας τὸ ἐν τῇ γενετικῇ γραμματιδοδασκαλίῳ διευδυνόμενον ὑπὸ φραγκομανοῦ μοναχοῦ τῷ 1673 ἐτελειοσοιήθη ἐ ἀδῶ ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς παρὰ Γνεφύτῳ τῷ Πλατογένῃ. τῇ προτροπῇ τῷ ἀχιροιστῶ μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἀκροασθῆ αὐτῷ τερψιμαθηγία, ἐφοίτησε ἑνεταπείαν παρὰ τοῖς Ἰησοῦταις ἡ τῷ 1681 ἀποῆλθεν εἰς Πατάβιον, τὰς Νέας Ἀθήνας, ἵνα ἐλετο ὄρχη αἰοῦ τοῦ 17 αἰῶνος ἡ ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἰατρικὴν ἡ φιλοσοφίαν ἡ τῷ 1688 ἔλαβε τὸ δίπλωμα σιεφθεῖς ἰατροφιλόσοφος. Τὸ Πατάβιον τότε ἐροστέλων ἑλλοκῶ νέου, ἐξ ἐρώσεως ἡ δὲ εἰς ἀνδρεία τοῦ Βασίλειου διδασκωντος τὴν ανατομικὴν ἡ χειρουργίαν. Διωρίσθη τετραῖκες σιμβουλο τοῦ Πανεπιστημίου ἡ τέλος διωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἐνεταπείας ἀρεστογρατῆας σὺνδῆκος ἡ ἀντιωρῶτανις τοῦ τριῖματος τῷ τεχνικῶν (artisticum), ἀερίλαμβάνοντιος τῶν φιλοσοφίαν, ἰατρικῶν, φυσικῶν, δτολογίαν ἡ τὰ μαθηματικὰ καὶ διέτιαν (1699-1701). Κατὰ τοῖς χρόνοι τῶτον ἐσῆγεγε διαφοροὺς μεταρρυθμίσεις ἐ τὸ Πανεπιστήμιον. καὶ τοῖς διωρίσθη ἡ διὰ τρίτον ἔλος ἀποῆλθεν ἐ Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἐξήκοσε τὸ ἰατρικὸν ἐσῆγγελμα μετρί τοῦ δανάου αὐτοῦ 1717. Ταῦτα σχεδὸν πάντα ἠνιλησθον ὁ κ. Βένις ἐκ παρατυχόντος αὐτοῦ κωδῆκος γραφέντος ἐν ἀγνῷ ὄρει τῷ 1705 δαυάναις ἡ ἐσῆμελεία τοῦ Κοντοσιδῆ.

¹ Τὰς βιογραφικὰς ταῦτας εἰδήσεις ἀρῶμαι ἐκ τῶ περιαιδικῶ "Ἀρμονία" Ἀθῆναι τομ. Β, 1901, σ. 57-63, ὅπου ὁ κ. Ν. Βένις ἔγραψεν ὀλιγα ὑπὸ τὸν τίτλον "Μιχαήλ Κοντοσιδῆς Μάρκελλος σὺνδῆκος ἡ ἀντιωρῶτανις τοῦ Πατάβου Πανεπιστημίου". ² ἐν τέλει παναχωρῆ ὁ κ. Βένις ἀὐτογράφον βιογραφικόν, ὅσῳ ἀγέει, σιμεῖωριε, ἀλλ' αἰ κόνδρου εἰδέσισαται ἀνορθογραφίαι ἀνιελέχουσι ἐξ τῆς γνῶσεως αὐτοῦ, τῆς ἡ δὲ ἀὐτογράφοι" σιμεταγῆς: ἡ ἦσε παθα ἀσιενια ὅπου ἐρχετε ἡς τῷ κρήσῳ μετρί τοῦ ἀνδρῶισου... ληνω τῶ βανι ἀωσῆω σιχνα ἡ γῆσῆ. τῶ ὀμητό μανῆ ἡ ἀλογοπέμα... "ἀλλ' εἶναι ἀδυνατον οὕτως νὰ ἔγραψεν ὁ ἑλλῶν Κοντοσιδῆς, ἡ τὸν ἀισοφίαν εὐλεχῶς λῶε ὁ ἴδιος προσθεῖς "γραπὴ χεῖρ τοῦ δασκάλου τοῦ Ἀγίου Ὄρου". αὐτ. σ. 63.

Περὶ τοῦ Μιχαὴλ Κομποπίδου ὄμιλος μαθημάτων ἔχει ἐκ τοῦ εἰρηνεῶν ἰα-
τροσοφίου τοῦ Κρίνου καὶ ἄλλα ἀπὸ τῆς τῆς συγγραφῆς ἡδὲ τοῦ ὄμιλου.
Τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἰατροσοφίον δὲν εἶναι οἷον ἐδηλθὲν ἐκ τῶν
χειρῶν τοῦ Κομποπίδου. Μετὰ ἕνα πτόριον αἰῶνα γραφέν καὶ συνε-
πληρώθη ἐν μέρει κατὰ τὰς νέας θεωρίας ὑπὸ τοῦ ἀρχ. Καλλινίκου
τοῦ Γ' εἰρηνεῶν καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ αὐτῆς αἰετῆρα αἰσίου περιόδου.
Ἡ ἐργασία ὄμιλος ἔγινετο μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας,
ὥστε δωάνεθα ~~αὐτὴ~~ ἀπολύτως ναίθεσισθῶμεν (πρὸς παντὶ πολλῶ
μόλις καὶ γραφέντα εὑρέθησαν καὶ διορθώθησαν... πολλὰ γε
καὶ λάθη καὶ εἰς τὴν γραφήν καὶ ὀνομασίαν... σ. 286). καὶ
τοῦτο λέγομεν ἐνταῦθα ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῷ περιχομένων δογμα-
τικῶν γλωσσῶν. Ἡ νέα ἐπιγραφὴ ἔχει ὡς: σ. 22 "Βίβλος ἰατρι-
κῆς ἢ ἰατροσοφίου συλεγέν ἐκ πολλῶν βιβλίων ἰατρικῆς παρὰ
Μιχαὴλ Κομποπίδου καὶ διορθωθὲν παρὰ Καλλινίκου Πατριάρ-
χου τῷ 1780 τῶν φιλομαθῶν χείρι" εἶτα ὁγκώδης τόμος καὶ ἐν
σελ. 600 περίπου περιέχει σύστημα ἰατρικῆς, ἢτοι προσηγῆτος
τοῦ θεωρητικόν (ὅπου ἑλλίπεις) ἀκολουθεῖ τὸ περὶ ἀπλῶν φαρ-
μακῶν, οὐχὶ ἀλφαιβητικῶς ἀλλὰ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Διο-
σκορίδου, καὶ ἐν τῷ προσετίθησαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου
δὲ κεφάλαια παθολογίας. Τὸ περὶ ἀπλῶν φαρμακῶν πάλιν δια-
ρῆται εἰς δύο μέρη τὸ ἀπὸ πραγματεύεται περὶ φυτῶν ἐν ρι-
κεφαλαίῳ (σ. 42-287) καὶ ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἀκολουθεῖ
τὴν μέθοδον τοῦ Διοσκορίδου ἢτοι περιγράφει ὡς οἷον τε τε-
λείως τὸ φυτόν μετὰ τῶν σπουδαιοτέρων ποικιλιῶν, ἔπειτα διε-
ξοδικῶς ἐκτίθησι ἐνεργείας καὶ καὶ δυνατότητας αὐτοῦ. Ἐπί κεφα-
λῆς ὑπάρχουσι τὰ συνώνυμα τοῦ φυτοῦ εἰς Ἑλληνικὴν (αἰσίων
συνήθειαν), ἀρχαίαν λατινικὴν, ἀραβικὴν ἢ καὶ ταυρικὴν.
Τὸ β' μέρος εἶναι ζωολογικὴ φαρμακολογία (σ. 289-465) ἔνθα γίνε-
ται λόγος περὶ 100 ζώων, ὅσων περιγράφονται μετὰ τῶν λίαν περι-
εργῶν ἰδιοτήτων, καὶ χρησιμότητων αὐτῶν (καὶ εἶναι ἡμῶν ζωολο-
γία ἢ μετὰ τῶν τοῦ Δαρμασίου καὶ Στεφάνου γυναικῶν) (δυ-
στυχῶς 36 κεφ. ἐν ἀρχῇ δὲ ὑπάρχουσι) καὶ τὸ μέρος τοῦτο

¹ Ἡ ἐν τῷ μέσῳ ἔξῃσι τὸ κεφάλαιον περὶ δένδρου λιβάνου, ὁμοίαν τὴν λίαν ἐνεργείαν
τον, περιλαμβάνει 13 φύλλα (σ. 110-137) ἡγεσιώθη ὁμοίαν ἴσους μέτρον.

είναι σπουδαίων και διὰ τὰ δημόσια τῶν ἑσῶν ὀνόματα καὶ δι' ἄλλα
 περὶ αὐτῶν ἀνέκδοτα. εἶτα εἰς πολλά μέρη ὁ Παστριάρχης Ἰμε-
 λῆ περὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ ἱατροσοφίου καὶ ὅτι ἐσπούδασεν
 ἐν Παντόβω καὶ ἐρμηνεύσθη καὶ πρακτικῶς ἐν τῆ αὐτῆ Κλινι-
 κῆ (ιδ. σ. 26, 337) φαίνεται δὲ ὅτι πρὶν γίνῃ ἐκταῦθα καθηγητὴς
 ἐξήγησεν τὸ ἐπὶ ἀγγέλμα ἐν τῆ ἀνατολῆ καὶ δὴ ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει, (σ. 389) ἀλλ' ἐπεσερέθη καὶ ἄλλα μέρη καὶ οὐκ ὀλί-
 γα προσάγει τῆς πείρας διδάγματα. "Ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς ἀδελφεῖς
 μου καὶ γίνονται προσεκτικαὶ εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς
 αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος ἐν δὲ τούτῳ καὶ ἐκο-
 πίασα εἰς τὸ καὶ συνθέσω τούτῳ τὸ ἱατροσόφιον καὶ ἀπλήθω
 γράσῳ, μάλιστα ἐξήγησεν καὶ κάποινα μυστικὰ ἱατρι-
 κα ὅπου ὁ κύριος κώδωνεσε καὶ τῶν ἐξ ἡμετέρου διὰ
 περισσοτέρην τοῦ ἀφ' ἑλίου, σ. 136. φαίνεται δὲ εἰς ἄ-
 κρον ἀκριβολογῆν, καὶ σημιούμηνος ἐνασταχὲς καὶ ὀνόμα-
 τα τῶν συγγραφέων, ἐξ ἧν φαίνεται ὅτι συνήθως δὲ διὰ τῆς νέ-
 ας θεωρίας ἀναφέρεται εἰς τὸν Ματιόλαν Ἀβερρόε, Ἀβιτζέ-
 ναν ἐρμόλαον, Ἡ πρᾶσαβόλου κ. ἄ. ἀλλὰ κυρία πηγή
 εἶναι ὁ Διοσκορίδης εἴς τε γίνεται ἀναφορὰ εἰς τούτῳ
 καὶ τὸν Γαλιπὸν, ἀλλὰ τίθεται εἰς τὸ στόμα αὐτῶν
 ὅσα δὲ εἶπὸν ποτε (ἴδε ἐν λήξει χαρμαλαίων, ὅτι ὁ Διοσκορί-
 δης ἔζη ἐπὶ μεγάλου Καρόλου σ. 56, ὀνόματα μυθολογικὰ,
 σ. 84, περὶ ἀτρακτιδίων σ. 149 (οὐδὲν τοιαῦτον λέγει ὁ Διο-
 σκορίδης), ἀφρητὰ ῥήματα σ. 161 φυλλίτις οὔτε γλώσσου
 ἑλληνικῆν οὔτε σκυλοπόδαρον ἀναγίρει ὁ Διοσκορίδης +
 202

1. πρὸ σ. 255 τοῦτο εἶναι ὁμοίωμα ἀπὸ τῶν τωσάντων Μοσχόπουλον τὸν Ἀδριάνην ὡς
 διακρίνει καὶ τὰ ἴδια Γνώμη Μιχαὴλ Κοντοπίδου Μαρκελλῶ. σ. 280 καὶ 285
 (ιδ)

Γνώμη τοῦ Γαλινοῦ σ. 203. (αὐτότητα) σ. 233 καὶ τοῦ Διοσκορίδου
 (αὐθεν) διό ταῦτα δὲν νομίζω ὅτι πρέπει ναὶ ἀποδοθῶσιν εἰς
 τὸν Κοκοπίδου ὅστις κατὰ τὸν Καλλίνικον ἦτο "ἐρμηνεύς
 καὶ ἐξηγητὴς ἀξιότατος καὶ πλουσιώτατος", σ. 26. — Γνωρίσο-
 μεν ἀκριβῶς τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τοῦ βιβλίου ἐπιση-
 μειώματα αὐτοῦ τοῦ ἴδιου ὑπάρχοντες ἐν σ. 137. "ἔυχε-
 σθε τοῖνυν ἀδελφοί ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ κατεπεσῶτος Μιχαὴλ Κο-
 κοπίδου ἢ μαρμαίλου ἢ μαρκελλοῦ (ἢ ἰππαναληφίς βεβαί-
 ως τοῦ μεταγραφέως) Νεαζιώτου, σπουδαίου (σπουδα-
 σιοῦ;) καὶ προμετόρε καὶ συνεύχου τοῦ περιφήμου Κοτ-
 λυγίου τῆς Πάνταβας καὶ νέας Ἀθήνας ἔτους 1700 Ἰουνί-
 15,, Διευκρίνει δὲ τὸν συγγραφεὶ τὸ αἶσθημα τῆς γλῶσ-
 σῆς καὶ τὸ τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν δημιουργόν αὐτοῦ
 ἐν εὐκρίσει εὐκρίσια ποιῆται θαυμασιὰ ἀποστροφὰς.
 ὁ Πανφύλαχος εὐκρίν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ζαφροῦ
 καὶ Διοσκορίδου εἰς λατινικὴν γλῶσσαν διε-
 σεύσασκε καὶ συνεπλήρωσε τοῦ Κοκοπίδου τὸ ἰατροσό-
 φιστὸν τῷ 1760 ὡς λέγει ἐν Πρόλογῳ καὶ δε "ὅποσα δὲ ὀνόματα
 καὶ συμπεραίνου, ὅπου διά μίαν λέξιν πρὶν ναὶ ἐρμηνεύ-
 πολλαὶ λέξεις, καὶ τοιαῦτα ὅπου ναὶ ἔχωσι πραγματικὰς λέ-
 ξαις εἰς τὴν ἑλληνικὴν δὲ σῶζονται, καὶ γὰρ ἡ γλῶσσα ἐξ ἀρα-
 βικῆς καὶ κενουικῆς γλῶσσαν, καὶ ὅποια οἱ τῶρι τοῖ ἰατροί
 σπερζιέροι μεταχειρίζονται ὡς ἔξορισθίση τῆς ἑλληνι-
 κῆς διὰ τὴν τῶν βαρβάρων ἐπιφάνειαν", Κριτ. ζ. σ. 23.

Ἡ κυρία πηγή ἢ ὁ Διοσκορίδης οὐ μετέφρασε καὶ ἐπιλο-
 γῆν τῶ III καὶ IV βιβλίων, καὶ ἐν μὲν τῆς III πηκτῆ περιγρα-
 φῇ συντομώτερον² ἐν δὲ τῆ φαρμακολογικῇ ἐκτενέστερον

² Ἐν ταύτῃ εἶνα κεφ. εἶναι λίαν ἐκτεταμένα τὸ θεσσόνης περιλαμβανέει σ. 6 τὸ περιόλου
 δρολιθάνων εἶχε σελ. 27 ἀλλὰ διστωχίως ἐξέπεσον πλὴν τοῦ ἐπιλόγου πρὸς
 κινεὶ τὸ ὄφρος θαυμασιῶν εἶναι ὄκαριον (ἢ ἰριδοῦ καὶ φλόγιου), τὸ ὅποιον μοι τὸ ἔμαθον ἀπὸ
 κατόρθου εἰς τὸ ἄριον ὄφρος ὅταν ἐπῆρα χάριν προσκλήσῃ καὶ ἐκείνας τὸ ἔμαθον ἀπὸ μίαν
 γένεσιν τῆς τῆς λιάνας εἰς τὸ καφά ὅπου ἦεν ἀπὸ τὸ κατόρθου εἰς τὴν τῆς λιάνας ἰσχῶν
 εἰς τὴν ἑσπέρην τῆς Σικελίας σ. 241. εὐκόσασκε...

προστιθεί, ἔστιν ὅτε καὶ ἴδια. Ἐκ τούτου ἀριθμήτως καταφαί-
νεται ὅτι εἶχεν εἰς χεῖρας αὐτῶν τὸν Διοσκορίδην ἐν προτοτύπῳ.
Τὸ ἱατροσόφιστον τοῦ Κατοπίδου φρονεῖ ὅτι περιεῖχε ἀκριβοῦς ὄλον
τὸ περιεχόμενον τῶν III καὶ IV βιβλίου τοῦ Διοσκορίδου, ὁ δὲ
κατακειρατισμὸς ὀφείλεται αἰς διασκευαστὴν Πατριάρχην
ὅστις εὗρεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ζαγοράς καὶ ἕτερον χει-
ρόγραφον περιέχον εἰκόνες (πρὸ βλ. σ. 27) φυτῶν, προυτίμη-
σε ἐκεῖ τὴν θέσιν τῆς ὀνομασίας ἰσως καὶ τὴν περιγραφὴν
αἰς ἴδιον μαρτυρεῖ: « καὶ εἰς ἀφίστασιν τινα ἔγραφα καὶ ἄ-
σημείωτα εἰς τὴν Διοσκορίδου βίβλον, καὶ ἐσημείωσαμεν εἰς
τὴν ἔχουσαν τὰς φασγούρας καὶ ζωγραφίας καὶ βλέπε καὶ εἰς
ἐκείνην καὶ εἰς τὴν χειρόγραφον καὶ ἐκλήρωσεν τὸν πόθον
σου καὶ σύγγνωθί μοι » (σ. 26). Εἰς τούτων πρέπει νὰ ἀ-
ποδοθῶσιν ἐπίσης καὶ ὅσα ἀνακόλουθα καὶ ἐσφαλμένα
τίθενται εἰς τὸ στόμα τοῦ Διοσκορίδου καὶ Γαλινοῦ καὶ
εἶδομεν ἀνωτέρω¹ καὶ ἐσαχολόγησε καὶ ἐξ ἄλλων τὸν ἐ-
ξῆς λόγον. εἰ κοιούται μαργαρίτας ἐν τῷ εἰς τῇ βιβλι-
οθήκῃ παρατυχόντες Διοσκορίδου ἐν Λατινῇ μεταφράσει
(κύριας εἶδε τί εἶδους), καὶ εἶχεν ὁ εὐλογημένος τὸ κομ-
ραῖο νὰ διορθώσῃ πολλά τοῦ ἱατροσοφίου ἐν ταύτη τῇ
μεταφράσει! « Διελθόντες αὐτὴν (τὴν βίβλον τοῦ Κα-
τοπίδου) εὗρομεν αὐτὴν εἰ πολλοῖς χωλαίνουσαν εἰς τε-
ρὰς κλίσεις τῶν χόρτων καὶ ὀρθογραφίας καὶ ὀρωνυμίας
καὶ ἄλλα τινα καὶ ἔχομεν εἶδησιν τινα εἰς τὸ ὀνομαστὴν
τὸ σφίρι ὅλης ἱατρικῆς τοῦ Διοσκορίδου (« ἦ τις σώζεται
εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ἐχολίου Λατινιστί », σ. 27) ἴθε-
λήσομεν σὺ χάριν νὰ διορθώσωμεν τὴν βίβλον », σ. 23.²

¹ Συρίαν, μάτρῳ τὸ εἶσα καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς τοῦ Λεβάντε σ. 183.

² πρὸ βλ. ὅπερ ἐν τῷ προλογ. λέγει: εἶναι ὁ Διοσκορίδης ἱατρός Ἀνατολίας ἐπὶ κλι-
σπείρας καὶ Ἀλεξάνδριαν πρὶν Χριστοῦ καὶ συντῆν αὐτῶν σ. 23 συγχύσας αὐτὰ μετὰ
τοῦ Ζουῖδα πρὸς τὸν Φυκιαν. Ἰστορίαι τοῦ πατριάρχου ἔγραψεν ἐν ἑκτάσει ὁ πατ.
Κεν. Βυσοβουιῆς, Καλλιόπης Γ' ἀναμνήσεως Κλαύδου, Ἀθήναι 1915 (ἀνάμνησις τοῦ ἱεροῦ
Συνόδου)

Καί κοιῶται ὁμοίως τὸ ἔργον εἶναι σπουδαιώτατον διότι εἰ
σείρηται μετὰ 1600 καὶ πλέον ἔτη ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Διοσκορί-
δη καὶ τὸ σύστημα αὐτοῦ ἐνδεδομένον τῆν νεοελληνι-
κὴν περιβολὴν συμπληρωμένον μάλιστα κατὰ τὰς
νῦν ἐπισημῶς πορίσματα.

Αξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ Κομποπίδου
πρὸς δημιουργίαν νέου ὄρου τῆς βοτανικῆς τῆς περιγραφῆς
τῶν φυτῶν. π.χ. Μοναχὸν τὸ λουλούδι τοῦ εἶναι μί ἐξ
φύλλα καὶ ἀπὸ τῆν ῥίζαν ἔχει τὸ βλαστᾶρι τὴν ἀρχὴν. Με-
τὰ ἄλλα εἰς καθὲ βλαστᾶρι κέμωνον πολλά δουλοῦδια καὶ
πολλά φύλλα ὅλα ἀπὸ τρία τρία (τριφυλλοῦ σ. 165). βοτανολο-
γαμῶδόν τὰ φύλλα ἔχουν μίαις ἄσπεραις τὸ γινώριζον
οἰσπετζίεροι. τὸ βλαστᾶρι τοῦ (τῆς μωρριδος) μοιραζε-
ται εἰς ἐξ πέραις. ἀναφέρει καὶ ποιικιλίαν προσθέτων
εἰς ἑκάστην σχεδὸν φυτῶν καὶ τὴν δὴλώσιν: τούτω τὸ γινώ-
ριζον οἰσπετζίεροι. τούτω τὸ γινώριζον ὅλοι.

Ὁ αὐτὸς κώδιξ ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ζαγοράς¹
καὶ ἐν σελίδι 251 ὑπάρχει ἡ ἔσθῃ σημείωσις τοῦ Καλλίου.
Ἔχε εἶδον, ὃ ἀναγνώσας, ὅτι καὶ περισσότερα τῶν ἐπιτεριχο-
μένων εἰς τὸ ἱατροσόφιστον αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τῶν Διοσκοουρίδου πρὸς
ἕλην ἱατρικῆν, ὅστις οὐ μόνον βοτανῶν, ἀλλὰ καὶ δένδρων καὶ
καρπῶν καὶ χυμῶν καὶ ὀπιῶν καὶ κῶν μεταλλωσιμένων αἰσίν-
των καὶ κῶν ἐν τοῖς ζωομορίων ἔγραψεν ὑπὲρ αἰπανταίς τοῖς
πρὸ αὐτοῦ. Ἦν δὲ ὁ Διοσκοουρίδης ἱατρὸς ἀνατολικῶν ἐπὶ Κλεο-
πάτρας καὶ Ἀντωνίου πρὸ χριστοῦ. καὶ συνῆν αὐτοῖς. Ἐντυχόν-
τες εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς σχολῆς τὴν τῆς ἱατρικῆς βιβλίον καὶ
διελθόντες αὐτὴν εἰρομεν ἐν πολλοῖς χωλοῖνουςαν εἰς τε καὶ
κλήσεις τῶν κόρων καὶ ὀρθογραφίας καὶ ὀρων ἡμῶν καὶ ἔχον-
τες εἶδον μικροῖν εἰς τὸ ὀνομαστικῶν τὸ πρὸς ἕλην ἱατρικῆν

¹ βλ. νέου ἑλληνομνήμονα Λαμπράου Γ' τομ. 1916 σ. 453, ὅστις δυστυχῶς
δὲ περιγράφεται. εἶναι δὲ ἰδιόγραφος καὶ αὐτὸς τοῦ Πατριάρχου σελ. 400. καὶ
² ἀλλ' ἐπισημῶν ὁ ἐπισημῶν ἢ ἡ κλεοπάτρα ἦσαν μετὰ χριστόν.

τοῦ Διοσκουρίδου ἠθελήσαμεν σὴν χεῖριν νά διορθώσωμεν τὴν
 βίβλον καὶ δι' εὐκολίαν νά κάμωμεν καὶ πῖνακα κατὰ ἀλφάβητον
 καὶ κατὰ τῶν ὀνομάτων. Ὅποσος δὲ ὁ κόπος τοῦ συμπέραναι οὗτος
 διὰ μίαν λέξιν πρέπει νά ἐρωτήσῃ καὶ λεξικά καὶ λεξικάτοι-
 αῦτα, ὅπου νά ἔχωσι πραγματικὰς λέξεις. Καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν
 ποιαῦτα δὲ σώζονται καὶ μάλιστα εἰς ἀραβικὴν καὶ τουρκικὴν
 γλῶσσαν, τὰς ὁποίας οἱ τῶραν οἱ ἰατροὶ καὶ σπετζιάριοι μετα-
 χειρίζονται ὡς ἐξορισθίους τῆς ἑλληνικῆς διὰ τὴν τῶν βαρβάρων
 ἐπικράτειαν. Δέξου λοιπὸν τὸν κόπον, εἰ καὶ μὴ ἀνόλογον
 τῆς φιλομαθείας σου καὶ περιεργείας καὶ μνημονίου πρὸς
 Κύριον ἐκφωνῶν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐν Κύριε ἐλέησον καὶ ὁ Θεὸς συγκωρήσει σοι
 Διὰ νά σε ὀδηγήσωμεν δὲ καὶ νά σε σερβικανίσωμεν καὶ εἰς τὴν
 Σερβίαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Διοσκουρίδου βίβλον εἰς γλῶσσαι
 λατινικὴν οὖσαν εἰπέντε βιβλία ἐσημειώσαμεν ἀραβιστὶ καὶ
 τουρκιστὶ τὰ ὀνόματα τῶν χόρτων καὶ δένδρων, καθὼς τὴν σήμε-
 ρον καὶ ὀνομάζουσι. Τὸ αὐτὸ ἐποίησάμεθα καὶ εἰς τὴν ἄλλην
 βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰς φιγούρας καὶ ζωγραφίας τῶν δέν-
 δρων καὶ χόρτων, ὅπου βλέπω καὶ εἶδη τούτων καὶ ζωγραφίας καὶ
 κάλλη τούτων καὶ μαθητῶν τὰς δυνάμεις καὶ ἐνέργειαι καὶ
 φυσικὰς ιδιότητας δοξάσει τὴν ἄπειραν τοῦ Θεοῦ σοφίαν καὶ
 δύναμιν. εἰ δὲ θέλῃς καὶ νά μεταχειρισθῇς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν
 τῶν καὶ νά φρονίδῃς διὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ περισυλλογὴν ἐκάστη
 χόρτου κατὰ τὰς οἰκείους καιροὺς κτλ. —

ἐν σ. 256 ἡ ἔκτις σημείωσις τοῦ Καλλινίκου "Ἡ συλλογὴ τῆς βίβλου
 ταύτης καὶ ὁ πόνος εἶναι Μιχαὴλ Κοντοπίδου Ναξιῶτου σπουδαῖος
 καὶ προέφερε ἢ προφεσόρε καὶ συντύχου τοῦ περιφήμου σχολίου
 καὶ κολεγίου τῆς Πάικτοβας φρασεῖσαι τῷ 1708. Ἡ βίβλος καλλία
 καὶ ἡ συλλογὴ καὶ μεταφράσεις εἰς τῆς βίβλου Διοσκουρίδου περὶ
 ὕλης ἰατρικῆς, ἥτις σώζεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ σχολείου μου
 λατινιστὶ, εἰς τὴν ἐσημειώσαμεν τουρκιστὶ καὶ ἀραβιστὶ τὰς ὀνο-
 μασίας τῶν ἐμπεριεχομένων λέξεων καὶ ὀνομάτων ὡς τὴν σή-
 μερον λέγονται, ὁμοίως καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν ἔχουσαν τὰς φι-
 γούρας καὶ ζωγραφίας τῶν φυτῶν, δένδρων, χόρτων καὶ

Νικόλαος Ιερόπουλος

Περί τούτου ὁ Σάββας γράφει τὰ ἑξῆς "Νικόλαος Ιερόπουλος ἐξ ἀγράφων, συνέγραψε περί ἀμβλυωπίας," Νεοελλ. φιλ. 597. οὐδὲν ἄλλοθεν πόθεν μανθάνομεν πλέον τι περί αὐτοῦ καὶ ὄμοιος ὑπῆρξεν εἰς τῶν διασημοτέρων καὶ λογιωτέρων τῆς 11' αἰῶνος ἰατρός, συγγραφέων καὶ διδασκῶν τῆς ἰατρικῆς εἰς τοὺς ὄμιλους. Κατὰ μαρτυρίαν αὐτοῦ τούτου κατήγετο ἐκ τοῦ χωρίου Βελισδονίου τῶν ἀγράφων, ἐπιστολὴν σταλιῦσαν πρὸς συμφοιτητὴν αὐτοῦ βλέπομεν ὅτι τῷ 1742 Ἰουλ. εἰ ἀφίκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἠτοίμαζετο ἵνα ποιήσῃται ἐναρξίν τῶν μαθημάτων, καὶ πάλιν κατὰ τὸ ἔτος αὐτῷ βλέπομεν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινὰ πόλιν ὑπογεγραμμένον ἐν τέλει τοῦ ἰατροσοφίου, φαίνεται ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ ἦν ἐκεῖ διδάσκων τῆς ἰατρικῆς (περὶ τὸ 1742-7) καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἵνα καύσθη καὶ ἐκδόσῃ "τῶν ἰατρικῶν βιβλίων" καὶ αὐτίσῃ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν ὡς φαίνεται "ταῖς παρ' ἡμῶν τῶν ἡμετέρων μαθητῶν ἐπιτομαὶ ζητηθεῖσας ἔσπευσαν..." / Τρία ἰατροσόφια τοῦ Νικόλαου ἐγένοντο μέχρι τοῦδε γνωστά. Τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀπαντᾶται εἰς πολλὰ ἀντίγραφα, φέρει τὴν δε τὴν ἐπιγραφὴν ἐν Κουτλουμουσιανῷ κώδικι 248 τοῦ XVIII αἰῶνος

Α'. "Βιβλὸς ἰατρικὸς συλλεχθεῖσας παρὰ τοῦ ἐν ἰατροῖς ἐλαχίστου Νικόλαου Ιερόπουλου τοῦ ἐκ Βελισδονίου τῶν ἀγράφων· συντέθηται ἐν τῆς μεταμόλου καὶ βρυίλλου καὶ ἰακώβου τοῦ ὀλερίου· ἔτι δὲ ὀρυβασίου καὶ διοσκορίδου καὶ τῶν ἐλλήνων· καθόλου μὲν ἐν τοῖς ἀπλοῖς βοηθήμασι· ὁ διοσκορίδης καὶ μεταμόλος, ταῖς δὲ νόσους τινῶν μάλ' (sic) ἐν τῷ ὀρυβασίου· δίδεται δὲ καὶ ἀρογὴν ἐν τῷ βρυίλλου, ἐν δὲ τῷ περὶ λοιμῶν λόγῳ καὶ πλείους ἐν τῷ ἰακώβου." καὶ φ. 29^α

"προσίμου: Ταῖς παρ' ἡμῶν τῶν ἡμετέρων μαθητῶν ἐπιτα

νοσημάτων παραδρομῶν, πρῶτον μὲν τὰς αὐτῶν αἰτίας ὑπα-
γορεύει σοφῶς δεύτερον δὲ τὰς σημεῖωσις ἐξ ἂν ῥαδίως
γνώσεσθε ἔτι δὲ καὶ τὴν θεραπείαν κατὰ τὸ οὐκαιρῆς
ἐκθήσομαι, ἀρχομαι δὲ ἀπὸ κεφαλῆς διὰ τὸ ἐκεῖσε ὑ-
δρισθαι τὸ ἱερὸν τῆς λογικῆς ψυχῆς."

Β'. Κωδ. βουλῆς 224 τοῦ XVIII, φ. 75: "βιβλίον φαρμακοποιίας κα-
λούμενον αὐτῆ τῶν ἰατρῶν, ἐρασισημένον ἐκ πολλῶν παλαιῶν
καὶ νέων παρὰ Νικολάου ἱεροποιδοῦ τοῦ ἐκ Βελισδοῦ
τῶν ἀγράφων"

Γ'. Κωδ. Διονυσίου 346 φ. 65^a-111^b. Ὀνειδοτάριον θαυμαστὸν
εἰ τῆς τῶν Λατίνων φωνῆς εἰς τὴν ἑλληνίδα μεταφρασθὲν παρὰ
Νικολάου ἱεροποιδοῦ περιέχει δὲ ἀντίδοτα ἀρωματικά, ἀντι-
δοτα ἀνόδυνα, καθαρτικά, κονδίτια κονοέρβωε, κατὰ πόσια
δροσάτια, ἀναμειγνύματα, ἐλίγματα, τροχίσκου, ἔμπλα-
στρα, κηρυταῖ, ἐλλύματα καὶ ἐλαίων σκευασίαι διαφό-
ρου" λαμβάνει παρὰ διαφόρων ἰατρῶν ἡμετέρων τε καὶ ξένων."

Κωδ. 1169. Ὀνειδοτάριον ἐξηγημένον αὐτὸ ἐν ἑλληνικῇ γλωσ-
σῶν παρὰ τῆς τῶν γραικῶν παρὰ Νικολάου ἱεροποιδοῦ τοῦ ἐκ τοῦ
τῶν ἀγράφων Βελισδοῦ."

Ἐν αὐτῶν ἔργων τούτων φαίνεται ὅτι ἐροποιὸς εἰς αὐτὸ εἶχε ναὶ γράψῃ
πλήρες σύστημα ἰατρικῆς καὶ ἐν τῇ α'. τῇ ἰατρικῇ βίβλῳ"
ἔξέθηκε τὸ θεωρητικὸν αὐτῆς μέρος ποιούμενος χρῆσιν καὶ
τῶν νέων ἰατρῶν, ἀλλὰ κυρίως περιλαμβάνει κεφάλαια
καὶ βιβλία δλόκληρα εἰς τῶν ἀρχαίων Ἱπποκράτους, Γαλη-
νοῦ Ὀρεβασίου κ. ὅ. μηδὲ τοῦ Ἀρχιμ. ἐξαιρουμένου καὶ
τοῦ Ψελλοῦ ἐν τῷ β'. τὸ πρακτικὸν μέρος ἢ τοὶ τῆς φαρμακο-
λογίας καὶ φαρμακοποιίας (τοῦτο εἶναι ἡ χερμῆ) καὶ εἰ-
ταὶ τῆς θεραπευτικῆς.

καὶ ἡ διάκρισις αὐτῆ ἐγένετο κυρίως τῆς διδασκαλίας χάρι
Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 224 κωδικοῦ τῆς Βουλῆς τῶν ἑλλήνων τοῦ 1768.

Ὅλλ' ἰερόπου, παρά ταῦτα ὅλα εἶναι καί σωματικῆς σπουδαίου
πολυγλώττου βοτανικοῦ γλωσσarioύ, ὅπερ κατὰ τὸν ὅσον
μα τῶν κακτικῶν ἰατροσοφιστῶν προσήρτησεν ἐν τῆ ἐπι-
ἀνωτέρῳ ἰατροσοφίᾳ ^(ἀρίστη) σ. 253-281. " Λεξικῶν τινῶν βοτανῶν
συλλεχθέν παρά τοῦ ἐν ἰατροῦ λογιστάτου ἰερόπουιδος [Νι-
κολαίου] τοῦ ἀγραφῶ του κατὰ διαλέκτους τέσσαρας
Ἑλληνικῆς, Ἰταλικῆς, Ἀραβικῆς καὶ κοινῆς, (Ἑλλ. οὐραγ-
κεκῆν (Ἰταλ.) Τουρκικῆν καὶ κοινῆν) αὐτῆ ἰερόπουιδος:

Ὀκροπὸν, κάλιομο ἀρωματικόν, ἔργιρ ἢ βετζί, κάλιομο ἀρω-
ματικὸν παρά τοῦ ἰερόπουιδος τούτου, ἐρχόμεθα λίαν μεντικῶς ἐρ-
μηνεύει κατ' Ἑλληνικῶν λόγων (διό συχνά ἀναμεινύει ἐν
ταῖς συζητήσιν καὶ γραμματικῶν), καὶ πλέον τῶν δύο προηγου-
μένων ἐπιφανέστερος καὶ ἐπωφεληθέντερος ἐκ τῶν ἀρχαίων συγ-
γραφέων, εἶναι φυσικὸν καὶ ἀναμεινύμενον καὶ καλλικέρας
ἐν ταῖς γλωσσarioύ ἐργασίαις καὶ ὅπως ἔχομεν τεκμήρια
εἰρησθη πρὸς τούτο ἀσυνειδήτως καὶ κριτικῶς. —

^{Τὸ βοτανικὸν τούτου γλωσσarioν ἐστὶ κατὰ τὸν ἰερόπουιδον.}
Ἐκ τοῦ προλόγου τοῦ κώδικος 68 τῆς Ἑλληνικῆς βουλῆς καὶ
φαίνεται τὸ ἀσυνείδητον τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνδρός. — — — "εἰ
γὰρ διεργασθῶν πάντων καὶ σκοπηθῶν καὶ πλείστα (ὀνόματα
τῶν φυτῶν καὶ ἰατρικῶν πραγματειῶν ἀρχαίων) τούτων ἐξέ-
λαβον, καὶ πάντων μοι πολλῆς φροντίδος ὄξισον καὶ ἐγένετο
πρὸς τὸ βραδύως ἔχειν αὐτοῖς χρησθαι ἕκαστον". . . . Ἐκ τοῦ
ἰατροσοφίου τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι ἐποιεῖτο ἐξ ἴσου
χρῆσιν καὶ τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν. καθότι τὸ πλείστον τῶν
χαίτη ἐξ αὐτῶν ἐραίνονται. —

Πλήν καὶ ἰερόπουιδος τούτου συναντῶμεν ἰατροφιλόσοφον
τὸ 1784 καὶ ἕτερον ἰερόπουίδα Σωτήριον τὸν ὄνομα, ἐν κώδ.
Βουλῆς 43 φ. 1^α καὶ τῷδε Σωτηρίου ἰερόπουιδος τοῦ ἐκ Μα-
χαλά τοῦ Σηρομήρου (τῆς Ἀκαρνανίας) καὶ ἐν φ. 145α.

Ἀπό τῶν μέσων τοῦ 19 αἰῶνος ἰδίως διὰ τοῦ Εὐγενίου Βουλγαρέως καὶ τοῦ Ντακηνόρου δύο ἱεροφαντῶν τῆς ἐπιστήμης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων αἰ φυσικὰ ἐπιστήματα εἰσῆχθησαν γενικῶς ἐνταῦς ἑλληνικαῖς χώραις καὶ σχετικὰ βιβλία διὰ τε τὰς σχολαίς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος. Ὡς π.χ. τῶ ἐν Βιέννῃ τῶ 1810-12 βιβλίον χρησιμώτατον καὶ διδασκαλικώτατον οὐ παρόμοιον, εἶναι ζήτημα εἰς ἕχουμεν σήμερον μετὰ πάροδον 100 καὶ πλέον ἐτῶν καὶ μάλιστα περιέχον τὰ ὀνόματα εἰς 8 διαφόρους γλώσσας. Τοῦτο ἐγράφη εἰς Γερμανικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ φραγκίσκου Ι. Βερτούχ καὶ μεθηρμηνεύθη ἐκ τῆς ἑλληνίδας ὑπὸ τῶν ἐξ Ὀμπελακίων τῆς Θεσσαλίας αὐτῶν ἀδελφῶν, γνωστῶν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν κοινωφελῶν βιβλίων εἰς δέκα τόμους εἰς 4^{ον} φέρει δὲ τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον Εἰκονολογία Παιδική περιέχουσα ἕνα τετρινὸν ὄθροισμα τετραπόδων, φυτῶν ἀνθέων, καρπῶν, ὄρυκτων, ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων διδασκαλικῶν ἀντικειμένων συλλεχθέντων ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἀντισηχθεσθέντων ἀπὸ τὰ καλίστα πρωτότυπα εἰς τὰ ὅποια προσετέθησαν καὶ περιγραφαὶ συνοπτικαὶ διδασκαλικαὶ καὶ ἀνάλογοι μὲ τὴν κατάληψιν τῶν παιδίων. μεθηρμηνεύθη ὑπὸ Μανουὴλ καὶ Κυριακοῦ Κυπετανάκη τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν Τομ. 1-10. 4^{ον}.

Ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν ὁ ἰατρός Π. Ἡπίτης ἔγραψεν ταῦτα ἐν Βιέννῃ εὐρισκόμενος, ὡς μέλος τοῦ αὐτοῦ ἐπιστημίου:

— — — — — "Μετὰ τὴν δι' ὅλης τῆς ἐπιστήμης τὸσον ἐπωφελὴ τῆς τυπογραφίας εὑρεσὶν ἔβησαν καὶ αἱ ἰχνογραφίαι τῶν φυτῶν εὐνοί. τούτω

δὲ αἰ πρώται εἰκονογραφίαι ἦσαν ξυλόγλυφοι καὶ φυτά, τῶν ὁποίων ἡ μορφή διαφέρει πολὺ ἀπὸ τῆν τῶν ἄλλων γνωρίθονται πολλά εὐκό-
λα εἰς ξυλόγλυφα ὅσα ὁμῶς ὁμοιάσουσι μὲ ἄλλαι διακρίνονται πολ-
λά δύσκολοι εἰς τοιαῦτα σχήματα καὶ καλῆτεροι τούτων εἰσὶ καὶ
τοῦ Ρουθβέκου (Knaubeck), Κλουσίου (Clusius *Recherches sur l'histoire*
de Baselin) καὶ τὰ τοῦ Δαφνοσίου (Daphnopoulos *Stirium*
historiae rethrales). - Ἄλλ' ἡ τέχνη τοῦ ἐχχοράκευ εἰς χαλκὸν
φυσικὰ ἀντικείμενα ἦσαν πολλά ἀφέλιμος εἰς τὴν βοτανικὴν
διότι διαυγῆς ἠμπορεῖ νὰ μεταδοθῆ εἰς πολλοὺς τῶν φυτῶν ἢ γνῶ-
σις. Οἱ καλῆτεροι εἰκονογραφίαι εἰσὶν αἱ τοῦ Λινναίου. Smith
Canoailles καὶ αἱ τοῦ He titier. Ἐκ δὲ τῶν χρωματισμένων αἱ
καλλίσται εἰσὶν αἱ τοῦ περιητήρου Jaccquin καὶ Ventenat εἰς τὸ
Jaccquin de la Malmaison¹ ὅρα σμῆμας τῶν πράγμασι ἀναφαί-
νεται τότε ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς βοτανικῆς. Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων αὐτό-
θι Ἰακρός Πέτρος Βελλοφῶν λέγει εἰς τὴν προκήρυξιν. «συνε-
ρανίσουμου ἐν διασφῶ Λατ. καὶ Γερμανικῶν συγγραφέων μάλι-
στα δὲ ἐκ τῶν τοῦ περιητήρου τῆς χημείας καὶ βοτανικῆς δι-
δακταίου Βαρώνου Ζακίνου καὶ εἰς τὴν ἡμετέ. Ἑλληνικὴν με-
ταφράσας συνετάξασμεν αἰσθητῶν βοτανικῆν ἐξ δύο τόμων (διηρη-
μένην ἢ δ μὲν α'. τοῦ συστήματος κατὰ τὸν Λινναίου τὸν ἐρώπιον)
ἐλέγχου κατ' ἀλφάβητον τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων πολλῶν φυτῶν
μεθερμηνευσμένων ὅσων ἐνδέχεται, διαίτων νῦν ἐν χρήσει ἀποβαρ-
βαρωθέντων, ἢ ξένων ὀνομάτων καὶ τέλος πίνακος ἀνοργανοει-
ων χαλκογραφικῶν εἰκόνων, ὁ δὲ β' περιέχει συνοπετήν περιγραφὴν
πολλῶν κατὰ πᾶσιν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοις γινόμενων φυτῶν καὶ

1. Λογος Ἑρμῆς 1818, σ. 69

κάξεις γένη καὶ εἶδη συστηματικῶς διηρημένων, ὅπως ὁ ἐκ τοῦ πρώτου τόμου διδαχθεὶς φιλομαθὴς δύνηται εὐρίσκειν εὐκόλως τὸ ζητούμενον φυτὸν. " τὸ αἰτιῶν δὲ ὅτι ἐξελεξάμεθα βοτανικὴν καὶ οὐχί ἄλλην τινα ἕλην ἐστίν, ἐπειδὴ πρό αἰῶνα ἤδη ἠμελήθη παρὰ ἡμῶν παντάπασι αὐτὴ ἢ ἐπιστήμη, ἥτις ποτε παρὰ τοῖς ἐνδόξοις προγόνοις ἐν τοῖς σπουδαίοις ἦν, ὑπὸ τῶν πεπαιδευμένων νεωτέρων ἔθνων καί μάλιστα καλλιεργήθη, οὐ μόνον τοῖς πεπαιδευμένοις, ἀλλὰ καὶ παντὶ ὅπως οὖν φιλομαθεῖ χρήσιμος ἐστὶν καὶ ἀναγκασιότατη (ἐπικαλεῖται τὴν σινδρομὴν): Ἡ βοτανικὴ αὐτὴ ἐναρμόνισται περιετρίαν ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ τῷ 1820 μεταφρασθεῖσα ἐν τῷ τῷ Ζακηνίου - εἶτα οὕτως ἐξέδοτο καὶ τὸ:

" Συστηματικὸν ἔγχειριδιον περί ιατρικῆς πολιτείας πρὸς χρῆσιν ἰατρῶν κ.τ.λ. ὑπὸ Δοκτώρου τῆς ἰατρικῆς κ.τ.λ.

Τομ. Α' περί δημοσίου Διατακτικῆς ἐν Βιέννῃ 1829 σ. XVII, 258, τὸ β' περί δημοτικῆς θεραπείας 1850, σ. 208 ἐν Βιέννῃ 8^{ου} 1

Ἀρχομένου δὲ τοῦ 18^{ου} αἰῶνος καὶ εἰς τὰ πρότερα τῆς ἑλληνικῆς ἐπονομασίας ἰδρύεται ἐν Ἀθήναις ἡ φιλόμουσος ἐταιρεία, ἥτις καὶ συνομαεῖ ἐνταῦθα Γυμνάσιον. Προσκαλεῖται δὲ τῷ 1817 ὡς " διδάσκαλος τῆς ἰατρικῆς τε τῶν ἐπιστημῶν, " ὁ πολυμαθὴς ἄρχιμανδρίτης Διονύσιος δ' Πύρρος αἰνὴρ καλλίστα κατηρτισμένος διαπολυχρονίου διατριβῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Παυίας³ καὶ ἐν τῇ βοτανικῇ διακούσας αὐτόθι τοῦ Δομενίκου Νόκου ἰατροφιλόσοφος κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Λινναίου παραδιδόντος. Δύναται να θεωρηθῇ ὡς κυρίως εἰσηγητὴς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι, καὶ οὐ μόνον ἐδίδαξεν αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν ἔγχειρίδια ἐν γλώσσῃ ρεούσῃ καὶ καταληπτῇ Γεωγραφία, οὕτως τὴν ἀρῶν ἐπιλοτέκνησεν ὑδρομέλον σφαῖραν καὶ παχυσόμον ἄτλητα ἐν ἑλλ. γλῶσσῃ

1. βιβλ. μουτῆς Βασιλοποιδίου ἀριθ. 1233. 2. Τὴν αὐτοβιογραφίαν ἐκτίθησιν ἐν Πύρρος ἐν τῷ βιβλίῳ Περιήγησις καὶ βιογραφία κ.τ.λ. Ἀθῆναι 1848, βλ. ἐπ. καὶ Πολυχάρπου Σινδοδινῶ (νῦν μητροπολίτου Μεσσηνίας) Διονύσιος δ' Πύρρος ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ τερ. Σ' Θεσσαλονίκη 1922 σ. 13-22 καὶ 57-57. — 3. Ἰδ. Πρακτ. Ἰατρ. Α' 5 καὶ Σαβ. Ν. Φ. 710. 4. Σὺθα Νεοελλ. φιλ. σ. 71

" ἀρετῶν ἐδὲν ὑδρομέλον σφαῖρας " ἐν Ἀθήναις 1835. βλ. Περιήγησις καὶ βιογραφία κ.τ.λ. ἐν τῷ Πύρρος ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἀκμῶν διὰ τὴν καπασκευὴν τῶν σφαιρῶν.

1818,

Κορίνθ, ενώ του ιστορικού αυτού ή βοτανική έποιε ταίς κρήναις, Βηρυτιών,
 'Αλλ' ο Πύρρος, ο βοτανικός βοτανικός κατένοησε. ρίψαν σπουδαίαν
 ο αίνων ανίστην χάριν τήν, ποιούσης, τήν ίδρυσιν τού βοτανικού κή
 που, ού εδόντες, ρεϊθεσται ενδει ε'σχεν εν τή αρχαιότητι τήν σίτισσιν
 ή βοτανική, ποιούση δια τού Βουφρασίτου. Ο πολιτικός, αλλ' αρχικά
 αὐτοῦ βήματα εδωκεν εν τή κλήν άσπρχήν τόν βοτανικόν κήπον
 ο Λουρέντιος, εν τώ καζάνον, λαμπράν κήπον παρὰ τόν εφθύνει
 ωσιαμόν μακράν τρυφίαν αὐτοῦ εφθύνει, ενήχησαν ε'σπασχόν
 ε'σπασχόν, τήν εφθύνει, εν δευτερώ, παρ'εφθύνει ο Πολιτικός, εν
 ταύδα σίν τή ζωολογική ίδρυσι. α'σπασχόν εν ε'σπασχόν βοτανικόν
 κήπον. ὡσιν ο' ε'σπασχόν, ὡσιν τήν εν αρχήν τού εν τήν
 βοτανικόν κήπον παρὰ τού παύλα Νικολάου ε' τή 1856 ε'σπασχόν
 του του Σπύδ, ὡσιν - κα' ε'σπασχόν. α'σπασχόν ε' τή Πασιβίον τή 1813
 ο Αλεξάνδρος Βράκτιος, εν ποιούσιν παρὰ τού Βερνάρδον ε'σπασχόν
 παρ'εφθύνει εν ε'σπασχόν. τή παρ'εφθύνει τήν ε'σπασχόν τήν κή
 που του Λουρέντιος ¹. Η ο' αρχιμανδρίτης Πύρρος, δι' ε'σπασχόν ε'σπασχόν
 φορτί τήν κα' τήν σπουδασίαν τού ε'σπασχόν κήπου: "εν τή 1813
 ε'σπασχόν κήπον βοτανικόν με 300 ε'σπασχόν ε'σπασχόν με 300 ε'σπασχόν
 ε'σπασχόν εν τήν σπουδασίαν τού παρ'εφθύνει τήν ε'σπασχόν ε'σπασχόν
 τήν, ε'σπασχόν, ε'σπασχόν, ε'σπασχόν, ε'σπασχόν, ε'σπασχόν". Ο Πύρρος ε'σπασχόν
 παρ'εφθύνει ε'σπασχόν παρὰ τήν ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν
 κ, ε'σπασχόν τήν "ε'σπασχόν ε'σπασχόν" ε'σπασχόν ε'σπασχόν
 κ, ε'σπασχόν ε'σπασχόν εν τήν σπουδασίαν, παρὰ τήν ε'σπασχόν
 ε'σπασχόν κήπον". Ο βοτανικός κήπος, παρὰ τήν κήπον κήπον
 ε'σπασχόν τού Πλάτωνος, ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν
 ε'σπασχόν κήπον, ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν,
 ε'σπασχόν, ε'σπασχόν, ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν,
 ε'σπασχόν κήπον, ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν.

¹ Brandenburg, Hist. III, p. 187. Ο πρόεδρος ήνα ο Καλλικρατικός ήνα ε'σπασχόν ο
 Πύρρος τήν Πασιβίον κήπον ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν. ² ε'σπασχόν, σ. 12. ³ Πύρρ.
 Α. σ. ε'σπασχόν. ⁴ ε'σπασχόν. ⁵ ε'σπασχόν. ⁶ ε'σπασχόν. ⁷ ε'σπασχόν. ⁸ ε'σπασχόν. ⁹ ε'σπασχόν. ¹⁰ ε'σπασχόν. ¹¹ ε'σπασχόν. ¹² ε'σπασχόν. ¹³ ε'σπασχόν. ¹⁴ ε'σπασχόν. ¹⁵ ε'σπασχόν. ¹⁶ ε'σπασχόν. ¹⁷ ε'σπασχόν. ¹⁸ ε'σπασχόν. ¹⁹ ε'σπασχόν. ²⁰ ε'σπασχόν. ²¹ ε'σπασχόν. ²² ε'σπασχόν. ²³ ε'σπασχόν. ²⁴ ε'σπασχόν. ²⁵ ε'σπασχόν. ²⁶ ε'σπασχόν. ²⁷ ε'σπασχόν. ²⁸ ε'σπασχόν. ²⁹ ε'σπασχόν. ³⁰ ε'σπασχόν. ³¹ ε'σπασχόν. ³² ε'σπασχόν. ³³ ε'σπασχόν. ³⁴ ε'σπασχόν. ³⁵ ε'σπασχόν. ³⁶ ε'σπασχόν. ³⁷ ε'σπασχόν. ³⁸ ε'σπασχόν. ³⁹ ε'σπασχόν. ⁴⁰ ε'σπασχόν. ⁴¹ ε'σπασχόν. ⁴² ε'σπασχόν. ⁴³ ε'σπασχόν. ⁴⁴ ε'σπασχόν. ⁴⁵ ε'σπασχόν. ⁴⁶ ε'σπασχόν. ⁴⁷ ε'σπασχόν. ⁴⁸ ε'σπασχόν. ⁴⁹ ε'σπασχόν. ⁵⁰ ε'σπασχόν. ⁵¹ ε'σπασχόν. ⁵² ε'σπασχόν. ⁵³ ε'σπασχόν. ⁵⁴ ε'σπασχόν. ⁵⁵ ε'σπασχόν. ⁵⁶ ε'σπασχόν. ⁵⁷ ε'σπασχόν. ⁵⁸ ε'σπασχόν. ⁵⁹ ε'σπασχόν. ⁶⁰ ε'σπασχόν. ⁶¹ ε'σπασχόν. ⁶² ε'σπασχόν. ⁶³ ε'σπασχόν. ⁶⁴ ε'σπασχόν. ⁶⁵ ε'σπασχόν. ⁶⁶ ε'σπασχόν. ⁶⁷ ε'σπασχόν. ⁶⁸ ε'σπασχόν. ⁶⁹ ε'σπασχόν. ⁷⁰ ε'σπασχόν. ⁷¹ ε'σπασχόν. ⁷² ε'σπασχόν. ⁷³ ε'σπασχόν. ⁷⁴ ε'σπασχόν. ⁷⁵ ε'σπασχόν. ⁷⁶ ε'σπασχόν. ⁷⁷ ε'σπασχόν. ⁷⁸ ε'σπασχόν. ⁷⁹ ε'σπασχόν. ⁸⁰ ε'σπασχόν. ⁸¹ ε'σπασχόν. ⁸² ε'σπασχόν. ⁸³ ε'σπασχόν. ⁸⁴ ε'σπασχόν. ⁸⁵ ε'σπασχόν. ⁸⁶ ε'σπασχόν. ⁸⁷ ε'σπασχόν. ⁸⁸ ε'σπασχόν. ⁸⁹ ε'σπασχόν. ⁹⁰ ε'σπασχόν. ⁹¹ ε'σπασχόν. ⁹² ε'σπασχόν. ⁹³ ε'σπασχόν. ⁹⁴ ε'σπασχόν. ⁹⁵ ε'σπασχόν. ⁹⁶ ε'σπασχόν. ⁹⁷ ε'σπασχόν. ⁹⁸ ε'σπασχόν. ⁹⁹ ε'σπασχόν. ¹⁰⁰ ε'σπασχόν.

Πύρρ. τούτου ε'σπασχόν.
 ε'σπασχόν ε'σπασχόν τού
 ε'σπασχόν ε'σπασχόν ε'σπασχόν.
 189, 226, 246.

ἔχοντες ὑπὸ ὄψιν ὅτι ὁ Διονύσιος Πύρρος ἦν ιατροδαειστής τις ἀντὶ τῆς ἀσθεῖ-
 σιων ἰερείας τε καὶ ἰατρῶς, διδάσκαλος καὶ ἰστορικός γεωγράφος καὶ χημικός
 κττ. τότε δεῖν νὰ ἐμένα ἐπιστημῆς ὑπὸς αὐτὸν, ἐὰν ὡς βοτανικός δὲν πα-
 ρουσιάζεται αὐτοῦ εἰς τὰ γράφομενα καὶ ἀκριβολόγος. ἄλλως οἱ ἰατρο-
 φιλόσοφοι τοῦτοτε παίρουσ' ἀπαιτηθῆναι ἴσως ὑπὸς τοῦ σημειῶν
 τοῦτον τίτλον. καὶ ὑπὸς ἀγγρολογίαν μάλλον ἢ ὑπὸς φιλολογίαν καὶ δε-
 ρασιάν ὡς ἐπιστήμης ἐνόησαν. εἶναι αὐτονόητον ἄλλως οἰώσασθαι ἐπι-
 δρασην ἐξασπῆν τὸ ἐπαγγέλμα ἐπὶ τοῦ ἀτόμου, ἢ δὲ ἰατρική, ὅπου
 ἐξησπῆτο τότε, ὅτι ἀνεφάνησαν καὶ οἱ πορνεοχηννῆται, εἶχε καὶ ἐν αὐτῇ
 τοῦς ἐκλεκτοῦς δεῖν τινα ἀγρυπνῶδη. ἐργάζετο ὁ φιλόμουσος ἰατρο-
 ῶντες ὑπὸς μεταδόσασθαι γνώσασθαι οἰσθῆν ἐπιστημολογικῶς, τὴν δ' ἐπιστη-
 μολογικῶς ἀκριβῆσαν οὐκ εἴπατο εἶχε συνέκδημον. ἦτο, μάλλον καλὸς
 ἐρασιτέχνης. Συνήθως ἀντιγράφειν ἰταλοῦς βοτανικοῦς ἢ μάλλον φαρ-
 μακολόγους. ἐὰν ἀναφῆρα ἐνίοτε ἑλλήνας ἀρχαίους συγγραφῆς τοῦ-
 το ὡραῖα ὅλην παρῆχθαι καὶ οὐδὲ πᾶν παρῆχθαι εἰς αὐτοῦ, ἐπιπρό-
 νον εἰς τοῦς ἀφορισμοῦς τοῦ Ἰωσηφάτου. ὀλίγα ὡραῖα δείγματα δὲ ἐπιστη-
 μολογικῶς ἐλεγχόμενοι. "οἱ ἰατροὶ οὗτοι ἀμαρότοι οἱ ἰατροὶ... οἱ
 διάφοροι κωνιοφόροι ὑακινθῶδη, τοῦς οἰσθῆντες Μεγίστηρος καὶ πορφύρεον
 ὑακινθῶδη καὶ ὁ σοφὸς ἄνθρωπος πᾶς μελαίναν κίονα ὑακινθῶδη ἄνδρι ὁ-
 μοίας λέγει". καὶ "Ροδόδιον καὶ Νηρέιον... τὸ ὡραῖα ἐλεγχῆτο Νηρέιον φυ-
 τὸν (ἴσως) τοῦ Νηρέου τοῦ θεοῦ τῆς Θεσσαλίας νυμφῶν"? Ποιῶναι δὲ καὶ ὑπὸς
 ἐργῶν ἐλεγχόμενοι: ὁ ρόδον. οὗτος λέγεται καὶ τοξικὸν δένδρον διότι τὸ ὡραῖα
 οἱ Ἕλληνες καλοκινῶν τὸ ξα καὶ βέλῃ ἐκ τῆς βλαστῆς τοῦ φυτοῦ. Ἄλλ' ἠγνοῖ ὁ
 ἐλεγχόμενος ὅτι τὸ ὡραῖα συνδετικὸν τοῦ νεοπλατωνικοῦ ~~καὶ ἐπιστημολογικοῦ~~ τούτου ὀρι-
 σμῶν εἶναι δηλωτικὸν τοῦ δηλητηριώδους τοῦ φυτοῦ, ὅστις δὲν ἔχει ἕξιον
 σκληρὸν, διό οὐκ ἐπὶ παιδογίαις ἔλη χρησιμεύει, "τοξικῶν" δὲ ονομαζόμενοι
 τὰ δηλητήρια κατὰ τὸν Διοσκουρίδην. "Ὁ μελαίνος οὗτος ὑποκίονος ὡραῖα
 ἐκ τοῦ ὡς ὡς (χοίρου) καὶ κίονος, διότι εἶναι φυτὸν ἄσχημον καὶ ὁ χοῖρος λέγεται με-
 λανός ἀπὸ τὸ χροῖμα αὐτοῦ τὸ ὡραῖα...".⁵

¹ Βοτ. πρακτ. τομ. Α' σ. 40. ² ἀδλ. Β' 119. τὰ ἰωσηφάτου σφάλματα καὶ ὡραῖα
 καὶ οἱ βαρβαρισμοί,
 τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως (Ἐκδόσεις 1838) εἶναι ἀνωφεροῦς καὶ αἱ παρῆχθαι φῶσιν
 τῶν λέξεων καὶ δὲ τῶν ἐπιπρόντων. π.χ. οἱ ἀμαρότοι Α' 37. οἱ ἀμαρότοι 40. τὰ δὲ τὸ ἀνδρὶ
 Β' 160. πολλὰ ἄρρητα καὶ δὴλυμνη Β' 94. ἢ φλοῖα 96, αἱ φλοῖα 106. με χοῖμα ὡραῖα
 ρόδιον καλούμενον ἢ τοῦ λευκοκίονου 116. τὰ ἀνδρὶ ρόδιον καὶ ὡραῖα. φυσαλὶς ἀλκυονίδος
 καὶ ἑλλ., ἀλκυονίδος ἴουρκ. τὸ ἀλκυονίδος εἶναι φυτὸν 187. ³ Β' 167. ⁴ περὶ δηλητηρίων
 φαρμάκων 20. ⁵ Βοτ. πρακτ. Β' 175. τὸ ὡραῖα εἶναι ἰατροῦ.

λέγεται μικρόν,
λίανισσι κ φυλο-
σοφα (στ. ψυχρό-
ροφον κ έχει ο
κωρ. κωσάξ) δι-
κε φρέσσαι με
πν ψύχραν κ φρο-
εν τω όρειν,

μεταφέρθη τό 1876. εόρϊσκειται κ ει εν τω Πάτρων Α' 103. Ιεροκαυοθανάο... έσο
φυτεύθησαν κατά τ' έσοφόν κερϊ τοΰς όρφους (κός χαλίμ κερϊ) εκ Νου-
πλίας, Αρχολίδος κ Αθηνών Α' 115. Βετόνικατ... κ μάλισσα έλαι κερυτας εν
ν ψηλοΰ Όθωνος υιοεσθεν τής εκήνης τής άριαϊ άννης κ του όλίμσου κ... άννι
τω Όχαρνι ενσον αϊδνι εν τήν στήν του άρχαίου ναϊ εκ άριαϊ φριάς
Α' 181'. Αλοσα ή ισοραδία Β' 53-4 (άραξείρι ή έκίαεν κερϊ κ εν έκίαδε εισα-
γυγίς. Παιονία, εν τ' ά κρόνια έρη τής Ματανίας πλησίεν εκ κσεάντας κ κίτ' ές
βοτανικές κήπους τής Κωνσταντινουπόλεως Β' 83. σφραμόνιον Β' 143 ές τ' όθνοΰιον
υάκνδες κερυροΰς (αμύχλας, Κωνσταντινουπόλεϊν) Β' 143. Εαλίματα αρρα
κ φού κερά του σοφου Αισσακίδου κ όρετοίου Β' 155 (Μαϊκέ').

έιοσις κερϊγράφει κατά τότους κη τα έξήκ' ελληνικα φυτα.
άκανθα λευκή Α 25, άκανθα ιερά Α 27, αρστολοχία Α 61, άστερμεία Α 71, χυκώρ-
ριζα Α 89, χύκωρ, έλλέβορος κίλας Α 115, κρόνον Α 181, όρκος Β 81 (μετά κωλιν ή
στομερεΰν), υσοππος Β 179. έρδέν (έρδένιου μισοκίτου), μισοκίτου κ
μυρώνιον Α 123.

Πολλήν δι' ημάς αξίαν έχει κ η έξήκ' της εν τω όνοματι κελίμ' άσσε-
λωσση κ έτομολογία κ δι' τω έξήκ': άκανθα ιερά Α 28, αρστολοχία σφ-
πανταρία Α 64, δακτύλιος Α 97, διάκνον κερυροΰλάσι Α 107-8 σκωλοκρομ-
ρων (σκουίλλα κερυρϊμα) Β 140. Βελλα όοννα Β 145 (σφρυχνος κωνιακά)

έλάχισα ό Πόρρος άσχολεται κερϊ του κερυροδρισμοΰ του ζένου, κ
είδους τω φυτῷ κ σχεδόν μόνον άσκαζ' ιοερϊ του φουδ' ή Β' 195:

" ψυχότρια κερικη... Ισοκακουάνα Ιταλική. Διαφορα είναι τα
γοτά ήπεινα, τα όμοια δίδουσι εν τήν Ιατρικῷ κός ήμερικῷ ρίζας. Οσοφ
Λιναϊός δέλε όν αϊδν ή ψυχότρια είναι η Ισοκακουάνα της άγοράς. ο
κίριος Μόντης δέλε ότε η Ισοκακουάνα είναι ρίζαι φυτοΰ τινος όρμεία
τω άγρίων έν τω θουνῷ. ο Περσόν ιστοριεί ότε είναι αϊ ρίζαι εκ ήμε-
τικῷ κεφαλαία Ισοκακουάνας, είναι η Ισοκακουάνα τα άνδη της ό-
σοίας είναι σφαιρικά κ τα φύλλα ήσοειδη. Βροτίς τω δέλε ότε άπο τ' ό
ζένου τω κωλικόκωτ τω φυτῷ του Σιέφρος είναι η Ισοκακουάνα. μέσο
τούτο αϊ ρίζαι αϊδν αϊ άιμετακῷ εκ ψυχολρίας είναι κωλινόρικαι, ήμωε-

1' Όσο νόν τό σανατόριον εν τήν άσκαζ' λέγεται μισοκίτικη (ή) κ κωλινόρικη
από ης τῷ έλιγμόνος δια τα κωκότερα φύλλα κ εν βαρύτεραν όσμῷ. 2' κη-
ταύδα όσκαζ' κ άννι κερυ δια τῷ τήν γραφήν του Πόρρου.

πηγμέναι ερος ορδαί ες λυγρή...
Αναγνώστη είναι τει έξκ, άσφρ δυσόκεις ηδελε τις κηισα αξι εις
τωσφραγινά σφφοράματα :

Έφουδιον (τσένι η χαλθαδούριζα) Α125. η 126: "οί χοιροκώλαι δέ-
λοται γά ισακάνωσι ται έγκυούς χοίρους αΐλω τας ωπί, ουσι άρκετοι κόκλω
σμα τοδ έφουδιου τούτου" η β, 104 "έχει δομην ειδική... η τού έφουδιου η μα-
φατίου" η αι οΐνω. είναι τό στρούθιον τοδ Διουσκορίδου (σαρπονάρια)¹
όσφρ έχ λινος λεξιλογίς ποικιλακωμένη εκδόσεις, αΐλω άταλαιωφρή-
τως όρω, έλαβεν ο Πύρρος.

1. "ΐωσποκαστανον (σχήμα 65)
ΐωσποκασθαναία έλληνισι.
αγρικασθανία κοινως." Α145 η 146:

"Είναι διαφορα είδη της ΐωσποκασθαναίας ταΐνω, οί παρσι τω οΐωΐνω
αΐω ται άρχαίους χρόνους Διός βάλανοι η Σαρδηνίας βάλανοι κη."

Προκίεται ωσφρ της ΐωσποκαστανίας τοδ Διουσκορίδου, η άποριδΐωΐ
ο Πηλιώτης Πύρρος άνωεί τό όνομα της καστανείας η κασιανιάς, ά-
φωδ ο αΐλωΐς γράφει: "Η κασθαναία (ήγνιστή), ήτις η κασθανία γράφεται"
Α163 η "δύναμις τω καστανω" 164 η "καθαρισμένα κασθανα" (ίους παρά
ωροφοράν τοδ Πηλίου).

"Πισφρύδαμνον μέλαν έλληνισι. Μαυροκώτερον κοινως" Β95, η "απισφρό-
δαμνοι εύρίσκοται παπαγγραμμένοι τώσφν τοδ ωαλακωΐ κύσφιου όσφν η τω κ-
ωτέρου."

"έρμηδιον (η έρμηον), μερκουρίλα ίταλισι" Α9.

"άνιδον (γλυκανιδον) έλληνισι, γλυκάνισον Νεοελληνισι, περιωπνέλα άνισση
λατινισι, άνις γαλλισι άνιταί ίταλισι, άνισσην Τουρκισι" Α55.

"Κασπαρέλια η κρότων έλληνισι, κρότων κασπαρέλια λατινισι, κασπα-
ρέλια ίταλισι, ωτιγαμωΐρ άχατοι Τουρκισι" Α 175, 176: "είναι αΐω τό πΐδωΐ
τω κρότων (sic) η, τω κηκίω" η 185 "κίκεις, ρίτσινο, ριτσινο κουρσόνις".

(αθήναι 1855)

¹ ο κωστώ εν λη φαρμακολογία σ. 379 γράφει: Στρούθιουριζα (σαρπονάρια
officinális) ποίνωΐ χαλοστρουθί (ήλοι τό άρχαίον όνομα) η σαωινόχορτον. λού-
τω η εν λη Πρακτικηΐ ιατρικηΐ β' 178 (ε' έκδ. σ. 170): ενθ' άωσκαθίσισι τόν όρδόν
τύωσφν: τό άνηδον, τό οΐωΐον η γλυκάνισον λέγεται. σήησισι όρω γλυκάνισον λέ-
γομεν τώ έλαιον τώ εν λω άνισσουωφαροόμενον η, όσφρ ημβάλλουσι κρος έρωμα-
τιομόν κ τώ ρακίον η δίδωσιν αΐλω ηδωρε μινγνυμένω τώ λειψκίον κρωμα με
τά γλυκέντωΐ. αλλ' ενταΐδα όσφγγραφείΐς τό γνυστότατον άνηδον (σηθηκίη
πανεολειω) πρόλό άνισσον (ρίμηρινέλλα ανισση) οΐ διαφορΐτατα η τά φύλλα καρδιόσχημαδΐ
τα ηδόνωτωΐ έρωκαραμμένα. άμφότερα τοδ φυτά αναφέρονται έφ' η τοδ Διοσφορίδου η
τοδ Διουσκορίδου. Άλλοις κη τό άσφχωρήτον τούτο σφράμα οΐδ' ες λω τελολαίωΐ εκδόν ένισσηΐ,

Κοκκίαιρα (αἰθιαχού κοκκίαρια) η δράβη (~~εἰς~~ ~~πράξις~~) ἀγριοσυναωσχορτον
κοκκίαρια οφφισινάκτις λατινισί, κοκκίαρια Ἰταλισί "Β1. ἐνταῦθα ἀ-
ναφέρει ἡ τοῦ Διοσκοριδίου βίβλος "καλεῖ αὐτὴν δράβην".

2 "Κισσοριπέλος ἑλληνισί, κισσάνδημον Νεοελληνισί, παριέρα θράβα (χρ. πια-
βα) Ἰταλισί". (ἀεὶ οὐδεν) Β13.

"Ἡ νεραγγία λέγεται οὕτως ἀπὸ τὸ λατινικὸν αουράντιουσι ἢτοι χρυσοειδί,
Β13 (ἀπυκασιόθησεν οὕτω τὸ ἐν ἀρχῇ κίτρον αουράντιουσι). Λεξιμοφία
νοῦμεν κτιστὸς τῆν ἑτυμολογίαν φέρει τὸν ἀρχιμαϊδρίτην ὅστις ὁσάκις ἐπιχειρ-
τοιοῦτον ἐάντοτε ἀποτυχάνει. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὅσῃ κ νῦν κ γαίϊ ὠραφ-
ρει νεραντζία, οὕτω δὲ ἐν 1414 ἐν κώδικι ἔδν. Βελχιδήκη 1200 ὀνομαζέτα
ἡ μηλορώαλις κωδ: "ἡδὲ εὐλαβε σιάκω κωρεωσιόσω Νεραντζίας κ σακκίκαρι
κωρίω Γεωργίω". Ταυτοχρόνως ἐν κώδικι "ἀσάχφατάριων" κτ ἔδν. Λαύραϊ
φ. 106^α ἀναφέρονται "νεραντζές" κ "νεραντζίαις", ὅθεν ἐκδοτὲ κ ὁ Ντρα-
τζῶν κωριστῆς. ἄλλὰ νεραντζῶν ἔλεγον κ οἱ Βυζαντινοὶ κ ἡ λέξις ὠραφίκα
ἐν τοῦ Περσικοῦ πᾶτεγ (ἀραβ. πᾶτανγ).

"Ροδαρχαία (χρ. ροδαρχία) ἑλληνισί, δένδρορρωλόχα Νεοελληνισί, ἀλθαία
ρόζα λατινισί . . . ἐπὶ τὸ γένος τῶν δένδρορρωλόχων λέγεται κ λακάτι-
ρα κοινῶς" Β113.

Σιανήδω, ὁ Πύρρος ἐξελληνίζει τοῦ ὄρους (κακίς ραλίσις) τοῦ
λατινικοῦ ἢ μᾶλλον παραλαμβάνει τὸ ὄνομα τῆν ἑλληνικῶν π.χ
"κολυλέδω" Α 205 κ γεν. "κοτολέδω" 252, κ "κολυλάδης" Γατρ. πρηνλ. Α13
"ἡστος λήδων ἑλληνισί, κουνούλα Νεοελληνισί, κῶστος λήδων λατινισί
κῶσι δι κρέε Γαλλισί, λάδω Ἰταλισί, λαδέμι ἀγατοί Τούρκισί." Β15.
"ἀσφακίς ἐπὶ ταῦτα ἐξελληνισε τὸ λατινικόν. τὸ ἑλληνικόν ἔχει κῶστος
ἢ κῶστος κ λήδω (ὁ) ἢ λαδανία κ λήδω τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον
κῶμι, κ λάδωνον, λαυδανιη. ἐπιχωριάζει ὠραφίκα τῆν ἑλλάδα, ἀλλὰ
διακρίνεται τὸ κρητικόν . . ."

"Ἄκτανδος ἱερά" (ἀερριόχορτον Νεοελλ.) ἐν τοῦ Ἰταλικοῦ κωδικοῦ σίνισι, ἐπὶ
ἡδινάτω γὰ λάβη τὸ κενναύριον τοῦ Διοσκοριδίου.

"Ἄνδρηριον μέγα" ἐν τοῦ ἀνδρίου κωβαλάρια λατ. Α 53. εἶναι δὲ τὸ φύδι
τοῦτο ἢ λίνωφις τοῦ Διοσκοριδίου ἢ ἡ ἐλασίνη (λίπαρια elatine li.) Βλ.
Γενναδία φυτολεξ. Λεξικόν σ. 621.

"Ἰα τριχρῶα . . . Ἰακίαι (κ κῶ ε' ἔδ. κίαια) κ φέρει κενναύριον Ἰταλισί
λέγεται κῶσις τοῦτο κ Ἰακίαι ἀπὸ τοῦ κίαια κῶσιον κῶσιον τοῦ κῶσιον
κίαια τοῦ Τελεμῶντος π.τλ." Α143.

"Κεϊρόνθη κ Λεωκῶσιον" βίβλος Νεοελληνισί, κειρόνθους κειρε λατινισί
Α 171. ἀλλὰ κῶσιον τοῦ σήματος, ἔχει κῶσιον κειρόνθη.

"Νεχράνθη" (ειρ δὲ μὲριω ἱταλ.) B 65.

"ὑπερίκον τρύπιον" (ὑπερίκωσι περφολιάουμ λατ.) B 177.

ἀθανασία βαλοαμική ἔλλ., κώσιος κ. καυοφυλλε κοινῶς. βαλοαμικά βοσφ. γαρύλατ. ταναϊσέ βλουμζ Γαλλ. ἔρβα κμάρα δι' σουχαμαριάτακ. B15 ὁ Διουσκορίδης λέγει τὸ φυτόν ἐπιπέδανον (ἐκ βωτὰ φύλλα ἐπιπέδου τήκεται κρητόμενα ἐν ταῖς χερσὶ) καρποφυλλεν δὲ ὄλαός διὰ τὴν ὁμοιοτητα τῶ φύλλου ἰσός τὸ τῆς καρίας.

"Γύδαί αὐ ἀυδαίεῖς ἔλλ., τριανταφυλλαὶ κωνάει κλωραὶ Νεοελλ., φεῖαι οἰμ. ιερ βίριδς λατ." B 115

"Σφύχνος ματακός ἔλλ. ἑυδαλία ἢ ἑραία γινῆ Νεοελλ. ... βίλλα ὄοντα ἱταλ. "μορέκς φουριόζ Γαλλ." B 145

"Σφύχνος γλυκύωιχρος ἔλλ., γλυκύωιχρον Νεοελλ., σόλανον δούναμαρα λατ. δούχαμαράτακ." B 147.

"Χελιδόνιον γλακόν ἔλλ., χελιδονόχοστον μίρα Νεοελλ. χελιδόνιον μίρα ἰους λατ., ἔρβα τοσλιδόνια ἱταλ." B 193. Πόδον ἔλαβεν τὸ γλαυκόν, ἐπὶ ἔσει νά γρηψή "χελιδόνιον μίρα ὄουμ ὁ Διουσκορίδης.

Τοιοτοτρόπως μετέφραξεν ἢ ἐξελλήνισε τὰ ὀνόματα τῶν φυτῶν ^(πλάτανος, ἔρβος, ἰερίοισα) ἀλοή συγκαμική, περατωειδής, κυρῶδης, σκαφοειδής, γλωσσόσχημος, δειδίτης κττ. A 36. ¹ κάωφαρις πανδωρόσχημος B 154, ἀριστολεξία ἢ καρδίε σχημ. A 62 κ. ἡ σασδοειδής, ἀνθη περιβεβυδῆ A 67. μαγάλιον σκισσοσχημον (ἀλλ. σκισσοειδής) A 94, ἐλλυσιλικασφηνουδῆ B 71, ἐλλυσιλικασφηνουδῆ B 71. ἀμβύσσωνουδῆ A 85, (φοδάκινα) σφαιροσχημῶδης B 80. ἰσρασινοκίφρινα, κειλοσχημ. B 71, κερνινοσφάσινα B 104, λευκοσφάσινα B 91, λευκοκίφρινα B 103, χερκοκίφρινα (sic, B 116, χρυσοκίφρινα B 94, (φύλλα) καθαροσφάσινα A 27, μαλλικαρὸν A 27. ἑομοφρόδητον (sic) κ. σφαιροειδῆτον (ἀνθη) σπλ. βωλλά ἄφρρινα κ. σπλομύρη ἀναμυμυμείνα A 14, βλαστοὶ ἐρωσιτώδεις B 103, κλινοσφάσινα B 111, μίρα ἀσκαλομειδής, B 112. κορμὸς κληνωδής A 57, κ. κορμῶδης A 27, κρῶμα χερκορόδον B 114, ἀμυροκοκίφρινα (ρόδα) B 116, ἑχρωσφάσινα ἀλλ. ἀργυροφάσινα B 118, ρόδα (= λευκοκίφρινα) (ἀλλ' ἢ B 120 λευκοκίφρινα κ. ἑραία), δρμιοσφαιμεικὴ ὄρη B 128 κ. κληνομεγαλοκίφρινη B 111, φηδριμιασφηνόν B 148, βόδουσφαιροί B 173, φύλλα μακρῶδης B 177.

1 Περὶ τῶ ἀλόης γράφει: "ἔινε κ. ἐν εἰδός ἀγάθη παλομεινη κ. φῖεαι κ. ἐκ ἐύρωσων κ. τῶ ἑλλάδα, ὅσον ἐξανθί μεταξὺ τῶν 20 κ. 30 χρόνων τῆς ηλικίας τῆς ὀκτωετίας κ. ὀκτωετίας ἔως 15 κ. 20 εἰς, ὅπου ἔχει τὰ τῶν κερκοκίφρινα ἀνθῶν κίφρινα τὸ δὲ φυτόν ποτὸ εἰ τῶσφει τὸ ὄνομα εἶσαι σασσοειδῶ, κ. ἑλληνιστὶ ἀλλ. ὄφει τῶ ὑπερίκον. ἔκ τῶ φύλλου ὄλων αὐτῶ γίνεαι τὸ σπινθῶδες μίρα κ. σπινθῶδες ἀλλ. δὲ γίνεαι ἢ σπληνὸ ἀλοή, ἢ κ. ἔχει γίνεαι ἀνθῶ κ. κερκοκίφρινη." ἱατρ. παρ. ἑ. ἐκ. κ.

Χρυσή κίβητος ἐν τῷ ἱερῷ κέντρῳ τεχνικῶν ἔργων: π.χ. βιάχη: ἄλλοι
 λόγ. ἀλλῶν εἶναι βιάχη τις γένηται ἐπὶ πωλοῦσιν κερμασίους "βιάχη ἡ ἐπι-
 κερμασίους: "εἰ βιάχη εἶδαι ἐπὶ πωλοῦσιν κερμασίους ἡ βιάχη λέγου-
 νται" ἀλλ. 2121. ἑλλὰ τὸ ἀσκήματα ἐνομιάζει ἄσκηματα Α 43, Β 10 ἡ ἑλλὰ
 οὐ "οὐκίμους" ἢ "ἀσκήματα" (ἑλλ. ἀσκήματα), ἐπὶ ἔργων τῶν ἐπιπλοῦν ἔργων
 "πιπλοῦν" (ὕψος) ἢ ἐπὶ ἔργων τῶν ἐπὶ ἑλλὰ "ἐπιπλοῦν" Α 43: "εἰ κίβητος
 κίβητος ἐπὶ πωλοῦσιν κερμασίους τὸ ἀσκήματα τὸ ἀσκήματα, τὸ ἀσκήματα
 κερμασίους ἐνομιάζει κερμασίους (ὕψος ἐπὶ μὴ κερμασίους) ἐπὶ τὸ ἀσκήματα.
 ῥέει ὑψηλὸν ἐπὶ πωλοῦσιν" (τὸ ὅπιον) Β' 10.

Ἡ ἐπί τῷ ὅτι φιλοτέλειος προσωνόμα καὶ ὁμοίω τεχνικῶν ἐπιπλοῦν
 πρὸς ὄρους ἐπὶ τὸ ἀσκήματα ἐπὶ τὸ ἀσκήματα ἢ πολλοὺς ἔργων
 βιολογ. π.χ. φρίκη, ἀσκήματα Β 183, φρίκη ἀσκήματα Β 39, ἀσκήματα
 ἀσκήματα Β 36 κ.τ. ἐπὶ τὸ ἀσκήματα ἀσκήματα ἢ ἀσκήματα.

Ὑπό τῷ ἰσχυρῷ ἀσκήματα ὄρους καὶ ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν
 ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν (Πρακτικὴ Δικαστῆρι 1848)

ἀσκήματα	κίβητος ὄρους Β 66	οὐκίμους	ἀσκήματα Β 67
βιάχη τῶ ἑλλὰ	κίβητος ὄρους Β 82	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	ἀσκήματα ὄρους Β 67
" "	κίβητος ὄρους Β 82	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	ἀσκήματα Β 118
δελφίνα (delphinus)	κίβητος ὄρους Β 82	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	ἀσκήματα Β 136
ἐλλὰ (ellax)	κίβητος ὄρους Β 82	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	ἀσκήματα Β 103
ἐξωκίβητος	κίβητος ὄρους Β 82	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	ἀσκήματα Β 26 (βιάχη)
ἐπιπλοῦν ἢ ἐπιπλοῦν	κίβητος ὄρους Β 149	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	ἀσκήματα Β 9
κίβητος ὄρους	κίβητος ὄρους Β 27	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	
μερμασίους κίβητος	κίβητος ὄρους Β 27	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	
κίβητος ὄρους κίβητος	κίβητος ὄρους Β 27	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	
κίβητος ὄρους	κίβητος ὄρους Β 11	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	
κίβητος ὄρους	κίβητος ὄρους Β 9	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	
κίβητος ὄρους	κίβητος ὄρους Β 120	ἀσκήματα τῶ ἑλλὰ	

Ἡ ἄλλα κίβητος: ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν
 ἢ ἀσκήματα ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν
 Α 33, Β 103, Β 121 (κίβητος), κίβητος ὄρους Β 82 (κίβητος ἀσκήματα, ἀσκήματα, ἀσκήματα
 Β 121 (κίβητος) ἀσκήματα ἢ ἀσκήματα), ἀσκήματα (κίβητος) ἀσκήματα (κίβητος)
 ἀσκήματα, ἀσκήματα (κίβητος) ἀσκήματα (κίβητος). ταῦτα ἢ τὸ ἀσκήματα
 ἀσκήματα ἀσκήματα ἀσκήματα. ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν
 ἄλλοι ἐλλὰ κίβητος ὄρους ἀσκήματα τὸ ἀσκήματα ἀσκήματα ἢ ἀσκήματα.
 ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν ἐπὶ πωλοῦσιν

Παρά τινος (φαρμακολογία 180: Βρέκος ψευδάργυρος, ζίνκιον οχυδαίτιον, ζιλλ-
 ρηκίσιον, νιτρίσιον ζίνκι νινε. αλ(όν) λέγεται τὸ ἄλλο τούτου του ψευδαργύρου".
 2^ο ἰατρικὴ ἐξαρτισία τὸν γόνυ ἢ ἀφίψημα τὸ ζομεῖ θρασημένον πόρου"
 αὐτ. σ. 100. 3^ο ἰατρικὴ ἐξαρτισία, γενικὸς ὄρος περὶ πάσης ἐκείνης, ἐν ἣν αναμείγνεται ἑλ-
 χαρον ἢ μέλι, ἢλοι τὸ κοινὸν λέγονται "μαζζόνι", ὅπως ὁ κωσιῆς λέγει "ἐκδευμά ο. 23"
 τὸ δὲ γλόκωρα, γλόκωρα σ. 405. 4^ο τὸ ἐλεξήριον ὁ Ἄφεντοῦλης λέγει "μίσση" (φαρ-
 μακολογία Α' σ. 424). 5^ο ἰατρικὴ ἐξαρτισία, κοινὸν. 6^ο ὁ κωσιῆς σ. 100 ἰατρ-
 κικὴ ἀποδύσημα, ἀφίψημα. 7^ο ἐν ἀποδύσημα ὁ συγγραφεὺς παρατηρεῖ (ἡ εἶναι ἡ
 μὲν ἀφίψημα τῶν ἰατρῶν): "περὶ τὸ ἀπόδύσιον, ἑλληνιστικῶς αἶμα, τὸ λέγουσιν σπαρτίον
 ἀραβικοῦ (αὐτὸ ἢ ὁ κωσιῆς σ. 273, ὁ Ἄφεντοῦλης ἰδὲ αὐτὸς Α' σ. 86. ἀπόδύσιον), ἐν ἑ-
 βραϊστῶν ἄλλοθεν ἀράσιον". 8^ο ὁ κωσιῆς "αἰματι" ἀντιμονίσιον σ. 1003. αἰματι δεισῶχος
 μέλαν (stibium sulphuratum nig, antimonium crudum, μαρμαρακίσιον. 9. Βοτ. Α 130:
 "ἰατρικὴ ἐξαρτισία κατὰ ἱεσιονομολογίαν (σκαρβούτοι) δὲ λογίζεται μετὰ τῶν πικρῶν
 ἰατρικῶν ἰατρῶν". ἢ κωσιῆς σ. 402 "αἶματι ἀντιμονομολογία, σπαρτίον ἀντιμονομολογία
 κωσ. 110 ὁ κωσιῆς σ. 487 "ἐκδύσιον" ἢ ἐκδύσιον, ὅπως ἔχον "μολογία" κοινῶν.

... της διαχείρισης του περιοδικού Χ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς
 Πατησίων 9, Ἀθήναι.

"ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ"

Συνιστώμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν
 "ΕΙΚΟΝΑ", ὅπως ἐγγραφοὺν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομὴν των
 πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχείρισης τοῦ περιοδικοῦ Χ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς
 Πατησίων 9, Ἀθήναι.

"ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ"

Ἐνταῦθα ἐν Ἀθήναις ἐλειτούργει τότε ἡ ἰατρικὴ ἐκακία, ἣν ὁ πῆρξε μέλος ὁ Πύρρος, ὅθεν ἐσχέτισθη εἰργάζετο μετὰ πολλῶν ἐμφίτων ἰατρῶν ὡς καὶ ἐν Κων/πόλει ἔπειτα τῆ προτροπῇ λοιπῶν τούτων προέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1831 τῆς πρακτικῆς ἰατρικῆς εἰς δύο τόμους, ^{καὶ} ἔπειτα εἰς τρεῖς τόμους ἐν Ἀθήναις τῷ 1848. εἰς αὐτὴν καὶ παρεπέμψω. Ἡ πρώτη ἔκδοσις ἔχει τὸν πληρέστερον τίτλον οὕτω:

Ἐγκόλιον τῶν ἰατρῶν ἤτοι πρακτικὴ περιέχουσα τριακοσίου ἑξήκοντα καὶ δύο ἀρρωσείας, τῶν ὀρίων καὶ ἀφορισμῶν τοῦ ἡπποκράτους, τῆν φυσιολογίαν καὶ ἀνατομίαν ἀπασίαν τοῦ ἀνθρώπου, τῆν ἕλη τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆν βοτανικὴν, προεξηγηθῆσα ποτε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τῶρα ἀρμολίαις συνεθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀρχιμενδρίτου τοῦ θεοτελοῦ ἰατροφιλοσόφου καὶ διδασκαίου εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἀρῶν ἐπισημονικῶν σχολεῖον. Νῦν πρῶτον αὖτις ἐκδίδεται εἰς δύο τόμους. Τομ. Α' ἐν Ναυπλίῳ 1837 σ. 16^α. — Ἀναλυτικώτερος δ' εἶδος ἔτι εἰς τὴν μετὰ θάνατον γενομένην ὑπὸ τοῦ Γ. Κορυφύλλου ἔκδοσιν ἐν Ἀθήναις τῷ 1840, 10^α, ὡς πέμπτη ἔκδοσις σημειωμένη (εἰς τὸν) μιστὰ τοῦ πρόλογον ἐπαναλαμβάνομενον τίτλον προστιθέντα "πρὸς τοῖς καὶ τὴν θεραπείαν ὄλων αὐτῶν τῶν παθῶν, κατὰ τὰς ἐπομένους αὐτῶν παραγράφους, συνεργησθεῖσα μεθ' ὅσης ἐπιμελείας ἐκ τῶν παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων σοφῶν ἰατρῶν Κούλεν, ῥάγην, Ραζόρη, καὶ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡπποκράτους. ἐν οἷς προσετέθησαν καὶ μερικὰ νεώτερα καὶ περίεργα ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν ἑλλήνων ἰατρῶν καὶ ἐκ τῶν πράξιάν μου τὰ περισσότερα, συνεθεῖσα τε μεθ' ὀφελείαν καὶ κατ' ἀγαθότητα πρὸς μεγαλειότητα εὐκολίαν καὶ ὀφελείαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπιδιορθωθεῖσα καλῶς κατὰ τὸ νῦν σύστημα τῆς Παιδείας." ἐν τῷ βραχέϊ προλόγῳ ὁ ἐκδότης ἀναφέρει καὶ τὸ ἑξῆς: "ἐν τέλει τῆς βίβλου προσετέθη περιγραφή τῆς Τσιπολάτας, πρὸς γνῶσιν πολλῶν οἰκογενειῶν, ἀφορφῆς ληφθείσης ἐν τῷ ἐνταῦθα καταστήματι τοῦ Ζαχαροπλα-

Σπυρίδωνος Παυλίδου καὶ τοῦ συναετέρου αὐτοῦ κ. Γ. Νικήτα Σα-
μίου. Ὁ φιλόπονος κ. Σ. Παυλίδης, ὡς θα εἶδῃ δ' αὐνογνωστῆς ἐν οἴκῳ
τόπῳ, δὲν ἐφείσθη οὐδενὸς μέσου, ἵνα εἰσάξῃ ἐν οἴθῳ τὴν
θιομηχανίαν τῆς τοκολάτας, ἵνα εἰς τὸ ἔξῃ χάριν αὐτῆς μὴ
ἐξέρχεται τὸ χρηματικὸν ἀλλὰ μῆτις ἐν τῷ τόπῳ εἰς καταστά-
λωσιν προϊόντα ἐπεξεργασμένου ὑποχειρῶν ἑλληνικῶν, -
Ἐν τῇ ἐπιτομῇ παρέχει ἡμῖν ὁ ἐκδότης καὶ ἔξῃς εἰδήσασθαι περὶ το-
κολάτας: " Κατὰ τινὰ παραδόσιν τῶν Μεξικανῶν, τὸ κακάϊον,
ἐξ οὗ καὶ ἡ τοκολάτα ἢ τοικολάτα, θεωρεῖται παρ' αὐτῶν ὡς ἴσχυ-
θίαν καταεργῆν, ὅθεν μεξικανιστὶ ἠνομιέσθη καὶ θεοβρωμα.
Τὴν τοκολάταν μετεχειρίζοντο ἀπὸ καὶ πρό ἄμνημονώτων
χρόνων οὐ ἀρχαῖοι Μεξικανοὶ, παρ' ὧν παρέλθοθα τὴν χρῆσιν τῆς
οἰ. Ἰσπανοὶ ἐν ἔτει 1520. Ὁ D. Acosta εἰσήγαγε τὴν καλιεργίαν
τῆς εἰς Γουαδελούπην ἐν ἔτει 1664. Ἐν Παρισίοις δ' ἔγινε γνωστὴ
πρῶτον ἐν ἔτει 1660. -

Ὡς ἐν τῇ συνθέσει τῆς ἡ τοικολάτας εἶνε ἐν τῷ θρεπτικώτα-
των, τονωτικώτατων τροφῶν, διότι καὶ πλαστικὰς οὐσίας οἷον
λευκωμα καὶ θεοβρωμίαν ἐν ἀφθονίᾳ ἐμπεριέχει καὶ τὰ
δι' ἀναπνοῆς καὶ καύσῳ ἐν τῷ ὀργανισμῷ χρησιμεύοντα δια-
κασ εἰλαίου καὶ τῆ προσθήκῃ τῆς σακχαρώσεως παρέχει εἰς
μεγάλῃν ποσότητα ὡς λέγει ὁ περίφημος χημικὸς καὶ βαρὺν
Liebig. Ὁν δέ ἔνεκα τῆς μεγάλῃς ποσότητος εἰλαίου ἐδίδνατο
ναί γίνῃ δύσπεπτος δὲν γίνεται ὁμοίως τῆ προσθήκῃ τῶν οἰρω-
ματικῶν οὐσιῶν αὐτῆς καθαρώσιν τὴν τοικολάταν εἰπε-
πτον καὶ εὐχρηστον. - Διὰ τὴν θρεπτικότητά της τὴν μεγάλῃν
διατάσσεσται καὶ ὡς φάρμακον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἀνθρώπους
ἐξητητημένους (τοῦς εὐγενεῖς χυμοῦς, τοῦς εὐγενῆ ὑγρά) γινάμι-
στα ὡς ἐν τῇ καταχρήσει τῶν ἀφροδισίων εἰς ἀναβρωμίνου-
σας, εἰς ἀπολέσαντας μεγάλῃν ποσότητα αἵματος, εἰς λευφαί-
μας, εἰς ἀδυνατίουθ γυναικας, εἰς γέροντας καὶ γραιῖας, καὶ
καθ' ὅλου εἰς καχεκτικὰς, τοῦς ὁποίους πολλὰκις ὠφελεῖ πλε-

ότερον ἢ τσικολάτα παρὰ ὁ σιδήρεος, ἢ κίμα, τὸ ἔλαιον καὶ ὀνί-
σκου (τὸ λάδι τῆς μωρούνας) καὶ τὰ παρόμοια, εἰς ἀπορρί-
νεται ὁ διάσημος Oesterlen. —

Τσικολάτα ἑλληνικῆς οὐρασιας, διὰ τεχνητῆς γαλλικῆς μη-
χανῆς, ἀρίστης ποιότητος, πρόσφατος πάντοτε ἀνόθευτος καὶ ἄ-
δολος περιέχουσα τὸ φυσικὸν πάχος τοῦ κακκάου, καὶ διὰ τοῦ-
το πλεονεκτοῦσα τῆς εὐρωπαϊκῆς τσικολάτας, εὑρίσκεται ἐν
ἀθήναις ἐν τῷ Σακχαροπλαστεῖω τοῦ κυρίου Σπυρίδωνος Παυλί-
δου καὶ Συντροφίας κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Βήσι-
σης κατὰ κεντρὸν τῆς χρυσοσηλευτικῆς. —

Ὅταν ἡ τσικολάτα εἴνε ἄδολος καὶ πρόσφατος ἐμπεριέχουσα
καθαρὰν ζάχαριν καὶ ἄδολον κακκάον τότε θά εἴνε καλὴ
πρὸς βρώσιν καὶ πόσιν καὶ τότε συνελεῖ τὰ μέγιστα εὐζην
ὑγίαν τοῦ ἀνθρώπου. —

Ἐν τῷ εἰρημένῳ ἑλληνικῷ βιομηχανικῷ καταστήματι, ἀξίῳ
πάσης συστάσεως καὶ προτιμήσεως, εὑρίσκεται ἡ τσικολά-
τα καὶ εἰς διάφορα σχήματα, α'. μέ βανίλλιον. β'. τῆς ὑγίαι-
ῆς ὑγιεινῆς γ'. γεμιστὴ μέ κελινέ δ'. μέ κρέμα (αὐθόγαλα). ε'.
μέ πινακί, φιστίκι. σ'. εἰς πασιλλίαις μέ βανίλλιον. ζ'. εἰς πα-
σιλλίαις τῆς ὑγίαιης. η'. κρυσταλλωταίς. Πρὸς δὲ καὶ κακάον ἀγνό-
ρασσο καταμεριτε¹. —

Ἐν τῷ προλεγομένῳ ἐλίχῳ τῶν "οὔτιδανσὺς ἀνθρώπων", οἵτινες
διίσχυρίζονται ὅτι δὲν χρειάζονται βιβλία τοιοῦτοι δὲ καὶ ἰατροὶ
καὶ φαρμακοποιοί, λίγην ὑπάρχουσιν ἐπέχεσαι. — "Ἐγὼ ὁρμῶ
χωρὶς νήσο χαίρωμαι καὶ τα, ἢ νὰ δίδω ἀκρόασιν ποτὲ εἰς ταῖς
οὔτας βωμολόχους, αἴφ' οἷς ἠκολούθησα τῆς πρώτης σπουδαγμῆς
εἰς τὴν Θεσσαλίαν, χίον καὶ Κυδωνίας, διέβην εἰς τὴν εὐρώπη

¹ Γαλλικὴ Πρακτ. Γ', 1870, σ. 68, 69

εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν λαμπρὰν ἀκαδημίαν (Πανεπιστήμιον) τῆς Παιδείας, ὅπου μαθὼν τὴν ἰατρικὴν καὶ τὰς λοιπὰς μαθήσεις, ἐπεστρεψα μὲ τὸ διπλωμά μου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου τότε παραδίδων εἰς τοὺς μαθηταί μου, καὶ ἑξηγῶν πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὴν πρακτικὴν βοτανικὴν, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ σοφοῦ Λινναίου, ἐσύνθεσα μὲ κόπον πολὺν τὴν σύντομον ταύτην Πρακτικὴν ἰατρικὴν βίβλον, ἔπειτα εἰς ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπροσθέσα τὰ Τουρκικὰ ὀνόματα, τὸσα τῶν Παιδῶν, ὅσα καὶ τῶν Βοτάνων, διὰ τοῦ φιλομούσου, φιλοκάλου καὶ φίλου τῆς καλλισύνης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ ἀρχιατροῦ τοῦ Σουλτάνου Μουσταφᾶ Πεντσέτ Ἐφέντη, τοῦ Βυζαντίου, καὶ οὕτω τὴν παρέστησα εἰς πολλοὺς ἐμπειροὺς ἰατροὺς τῆς αὐτῆς πόλεως, οἱ ὅποισι μάλιστα καὶ μὲ παρεκίνησαν τότε καὶ τὴν δώσω εἰς τύπον. — Ἐπειτα δὲ προσθέσαι καὶ προσαρμόσαι ἀρμοδίως τὰς ἀφορισμοὺς τοῦ ἠπιοκράτους εἰς ἕκαστον αὐτῶν τῶν παιδῶν καὶ ἄλλων τινῶν παρατηρήσεων, τὴν ἔδωκα εἰς τύπον τότε πρῶτον φερὰν εἰς δύο τόμους διὰ τὸ ὄφελος τῶν ἀνθρώπων ἐν Ναυπλίῳ, ὅστιρον δὲ παρακινούμενος ὑπὸ πολλῶν φιλομούσων ἰατρῶν, τὴν ἐτύπωσα ἐκ δευτέρου ἐν Ἀθήναις, ἔπειτα δὲ πάλιν παρακινθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν, τὸσα ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅσα καὶ ἐν Ἐφέρῳ καὶ Ἰωαννίνων, ἐπροσθέσα πολλά νεώτερα καὶ ὠφέλιμα εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν ἐτύπωσα ἐν Ἀθήναις εἰς τρεῖς τόμους¹». — Ἐπιγράφεται δὲ Δ. Πύρρος οἰατροδιδάσκαλος, καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ὑπαίχει ἢ εἰκὼν αὐτοῦ κρατούντος ὑδρόγειον σφαιραν. — 2

1. Ἰατρικὴ Πρακτικὴ τομ. Α'. 187 σ. 3-η'. — 2. Ἡ πρακτικὴ ἰατρικὴ τοῦ Πύρρου μεταφράσθη καὶ εἰς τὴν ρουμανικὴν ὑπὸ Δ. Κοστίνα τῷ 1849 εἰς δύο τόμους (8 σ. XIII, 240 καὶ 205). —

Ἐπὶ 20ετίαν λοιπὸν διδάσκων καὶ ἐπεξεργασόμενος τὴν πρακτικὴν καὶ σύντομον ταύτην βοτανικὴν, ἐπιύψησεν καὶ ἐτελειοποίησεν αὐτήν, πολλὰ μὲν ἐκ τῆς πείρας προσέθεσεν πολλά δ' καὶ ἐξ αὐτοφύου ἐπιδιορθώσαντος ποσειδεύσαντος ἀνὰ τὰς ἑλληνικὰς χώρας¹ κατήρτισεν ἀρτιὰ ἔργα καὶ ἐξέδοτο τύπαις τῆ 1838 μετὰ πλείω ὄση φιλοκαλίαν ἀσκήσαντος διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Ἑλλάδι, ἰδίως αὖ πρὸς τὰς εἰκόνας, αἷς κατὰ πρῶτον ἑπαναῶμεν εἰς ἑλληνικὴν ἔκδοσιν ἐγχρόμων. αὐ καὶ δὲν εἶναι αἷς τῶν Παρισίων καὶ Γερμανίας, αἷς ὁμολογῆ ὁ ἴδιος, "μέ χρυσολαμπροσίλθον-τα χρώματα," ~~(πρὸς Β' τομ.)~~. Ἐλήφθησεν δ' αὐταὶ ἐκ τῆς εἰρημένης "Παιδείης εἰκονολογίας" αἷς γράφει: "Ἐτύπωσα τὰς αὐτὰς τῶν 204 φύτων σχεδιασμένων ἀπὸ τῆν δεκάτομον εἶδος τοῦ σοφοῦ Ἰωάννου Βερτούχ ἐκδοσμένων ἐκ τῶν φιλογενῶν Καπετανίου² ~~(Βοτ. Πρακτ. Α' 1838, σ. 1α)~~ μνημθῆς, λέγει, τὸν σοφὸν Ματιῶν "ὁ ὁποῖος ἐξηγήσας καὶ πλάτησας μὲ εἰκονογραφία τὸν ἑλληνα Διοσκορίδην ἐπολλασίασεν αἷς τὸν κόσμον (αἷς σ. ἐπί δ' αἷς εἰκόνας διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀρκούσας ἐπιτυχῆς διὰ λιθογραφίας κατεσκευασμένας περὶ τῆς γράφει: "ἡ λιθογραφία αὐταὶ τῆς νεῆς δὲ τῆς σχεδιάσαντος αἷς τὰς λιθόγραφίας καὶ κάλλοντες μελέτην συμπλοκτικὴν ἐτυπώσαντες τὰ χήματα ταῦτα τῆς βοτανικῆς μας"⁴ ὁ δὲ χρωματισμὸς ἐτέθη ἔπειτα ἀπὸ τοῦ ἴδιου αἷς λέγει καὶ ὁ Σάβας⁵ ἰδίαι τέρως αἷς εἶνασιν ἀντιπρῶτον, πρῶτον λίαν ἐργάδες σὺγχρονος αὐτοῦ ὄρωντος ἀφ' ὁρῆτης ὁ Νήφων αἷς τῆς ἑλληνικῆς ἐπιπέτης ἔλεγεν ὅτι εἶχε διὰ τὰς εἰκόνας ἰκαλὸν ἔνα, ὄσης ἐφιλοεῖχτησεν αὐταῖς. -

ὁ τίτλος τοῦ σπανιστάτου ταύτου βιβλίου ἔχει ὡς:

Ἑλληνικὴ πρακτικὴ προσηρμοσμένη εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ οἰκογενεῖαν μεθ' ὄσης ἐπιμελείας συνεκδοσῆσα ἐν Σαφί. 1838

1. περὶ τῶν ἐκδόσεων τούτων ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος ἐν ἰατρικῆς πρακτικῆς. Α' σ. 11!

2. Πρὸς Β' τομ.

3. Βοτ. Πρακτ. Α' 1838, σ. 1α!

4. Τομ. Α' σ. 22, σμρ.

5. Νεοελ. φιλ. 212

φῶν συγγραφῶν καὶ συνεθεῖσα κατὰ ἀλφάβητον καὶ κατὰ
 τὸ σύστημα τοῦ σοφοῦ Λινναίου ὑπὸ τοῦ ἀρχιμαγίστρου καὶ
 ἰατροδιδασκάλου Διονυσίου Πύρρου τοῦ Θεσσαλοῦ τοῦ βασί-
 λ. παύσημα τοῦ Σωτήρα. . . . Νῦν πρῶτον εἰσίδεται
 εἰς δύο τόμους μὲ καὶ ζωγραφισμένας εἰκόνας τῶν 204
 (εἶναι μόνον 200) καὶ ἐπέκεινα φυτῶν τῶν πλέον συνηθισμένων
 εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ οἰκονομίαν ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς τυπογρα-
 φίας ἀγγέλου ἀγγελίδου κατὰ τὴν ὁδὸν ἔρμου παρὰ τῆς Καπι-
 ναρέας 1838 Τομ. Α' σ. 18 + 210 τομ Β' σ. 200 8² ἢ ἐν τῷ Β' τόμ.
 τῆς πρακτικῆς σ. 160-264 εἶναι τρόπον τινα περίληψις τῆς ὁδο-
 καύτης καὶ κατ' ἀριθμὸν μὲν ἔχει ὀλίγη. φυτὰ, ἄλλα τινὰ τῶν
 τῶν δὲ περιλαμβάνονται ἐν τῇ διτομῇ ὡς παρασ. ἢ κοροτσονέ-
 ρα σ. 250 καὶ ἄλλα.

Ἐπιμύνομεν εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου καὶ σπα-
 νιωτάτου, διότι μεθ' ὅλων καὶ προόδους τοῦ ἔθνους καὶ
 καὶ ἀποκλίσεως τῆς τέχνης, ὅμοιον ἔργον δὲ εἶναι τὸ φυσικὸν ἑλ-
 λῶδι, καὶ οὐ μόνον δύο ἑκατοντάδες ἀλλ' αὐτὴ δύο μονάδας
 βλέπει τις ἐγχρώμασθαι εἰκόνας ἐν ταῖς ἑλλ. βοτανικοῖς.
 Καὶ κατὰ τὰ ἄλλα τὸ βιβλίον τελεῖται ὅμοιον τὰ ἐν ἑσπέ-
 ρια τότε ἐπιδιδόμενα τοιαῦτα ἔργα. ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ἐξ αἰ-
 ραι τοῦ βιβλίου τούτου ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα ὅμοια καὶ κακίστη-
 σαν πολὺ χρηστον, εἶναι ἡ μέθοδος ἢ προσαρμόσασα πράξι-
 ναι καὶ θεωρίαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἀντελαμβάνοντο καὶ εἰ
 ἀρχαῖοι τὴν βοτανικὴν ἠνωμένην πρὸς τὴν ἰατρικὴν καὶ
 διαίτητικὴν καὶ ἰδίως ὁ Διοσκουρίδης
 εἰς τὴν φιλομάθειαν τότε τῶν ἀνθρώπων συνίστατο καὶ ἡ
 πρακτικὴ χρῆσις καὶ ὠφέλεια ἢ αἰπὸ τῶν φυτῶν, ὥστε τρα-

ἰδ. βοτανικὰ μελετήματα εὐλογίᾳ Κουρίλα σ. δ'

φῶν καὶ φαρμάκων. Σήμερον εἰ καὶ πολλά λαχαιώδη ἐσθί-
 μεν οὐδενὸς κούτων γινώσκωμεν, οὔτε ὑποπτευόμεθα καὶν
 ὅτι ταῦτα εἶναι καὶ ἰατρικά. ὁθεν γράφει: "διὰ τοῦτο παρα-
 κινήθεις ἐπιπῶν τὴν παρούσαν μου ταύτην πρακτικὴν
 βοτανικὴν προσηρμωμένην εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ οἰκονο-
 μίαν, ἐπειδὴ ἐστοχάσθη ἀνώφελέσ' πράγματα καὶ καταγράψω
 μόνον τὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς χαρακτῆρας τῶν βοτάνων
 καθὼς καίμουσιν ἄλλοι βοτανικὴ καὶ φαρμακοποιοὶ καὶ
 καὶ μὴ προσερμώσω αὐτὰ εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ οἰκο-
 νομίαν: ἦτοι εἰς τὸ ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος" οὕτω προσέ-
 θηκε καὶ πολλά ὠφέλιμα καὶ ὄρατα εἰς τὴν οἰκονομίαν
 πρὸς καλλωπισμὸν τῶν οἰκιῶν καὶ κήπων" ². Ἰδίως ἔθηκε εἰς
 τὴν πρακτικὴν ἀφαρμογὴν καὶ ἐξελαίωσε τὰ πορίσματα
 τῶν βοτανικῶν αὐτῶς μελετῶν εἰς τὴν πρακτικὴν ἰατρικὴν, ἔνθα
 ἐν μὲν τῷ Α' τόμῳ ἐκτίθενται 400 ἀσθένεια μετὰ τῆς διαγνώ-
 σεως καὶ θεραπείας, ἐν δὲ τῷ Β' 500 ἰατρικὰ κατὰ σκοπεύει (=
 συνταγαί) καὶ ἀλφάβητον προσφώνηται δὲ ἐν ἀρχαίκοις
 στίχοις τῆ βασιλίσσης Ἀμαλίας, ἐν οἷς ὁ συγγραφεὺς ἀποτι-
 νόμενος πρὸς τὴν ἀναγνωστῆν λέγει: Μουσῶν τρυφίμοι καὶ
 αἴψασι θεῶν φίλοι καὶ
 ἀνεκθόντες δὲ ὑψημάρηναί τε αὔρεια, ταῦτα δρεψατε
 αἴθρα κρήναι τε καὶ ῥόδα κερηνά ἀγλαόν ἵακινθόν τε καὶ
 κάρκισσον τὸν λευκὸν λεύκιον καὶ ἀμάρυλλον τὸν πορφύρεον,
 χρῶσον, πᾶντο οἷς περ στέφανε σπῆν ἱερῶν κεφαλῆν ἀμαλι-
 ας. -

ὁ Πύρρος κατ' ἀρχαίς μετέβη καὶ ἐξοικησὴν τὸ ἐπαγγελμα
 ἐξ Κων/νύπολιν, ὅπου ἐξέδοτο αὐτῷ πρῶτον τῆς τέχνης βιβλίον

1. Δι.σ. Πύρρος Βοτ. Πρακτικὴ Α' 1838 σ. θ'.
 2. Α' σ. 101 σημ.

φαρμακοποιία γενική ἐν τῶν πλέον νεωτέρων σοφῶν χυμικῶν καὶ φαρμακοποιῶν συγγραφέων τῆς Εὐρώπης, μάλιστα ἐν κοῦ σοφοῦ Βρουνακτέλου συνεργανισθεῖσα παρὰ τοῦ σοφολογιωτάτου διδασκαλοῦ καὶ ἰατροῦ τοῦ Θεσσαλοῦ.¹

Ἐπραγματοποιήθη ἐπιανεστασία ἐφυγεν ἐκ Κων/πόλεως καὶ τῆς διαταγῆ τῶν πρωτεργατῶν αὐτῆς ἐγκατεστάθη εἰς Ἄθιναι, ἔνθα συνετέλεσεν μεγάλας εἰς τὴν ἐκρηξὴν τῶν κινήσεων. Τότε ὄμει ἐξελίχθη ἡ πυρὶς καὶ ὁ πῦρρεθ κατεσκεύασε τοιαύτην βοηθούμενος ὑπὸ τῶν φαρμακευτικῶν αὐτοῦ γνώσεων.

Μετὰ ταῦτα θεωρήσας ἔλλιπὲς τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξέδωκε νέον πεπλατυσμένον διὰ πολλῶν εὑρετηρίων, καὶ πινακῶν (ὡς καὶ τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν σπουδαιότατων) καὶ ἀνθρωπολογίας μετὰ εἰκόνας ἀνθρωπίνου σκελετοῦ. Ἐπιγράφεται δέ: φαρμακοποιία γενική πλάουσι καὶ τῆ καὶ ἐτελεστάτη τοῦ σοφοῦ ἀνακτοῦ Καμπόνα διδασκαλοῦ τῆς ἐν ἰταλίᾳ φαρμάκων δεκαπεντακίς τωποθεῖσαι καὶ πλουτισθεῖσα παρὰ τοῦ κ. Α. Μιχαήλου, ἥδη δὲ ἔδηθη θεῖσα καὶ πλουτισθεῖσα μὲν πολλὰ βότανα καὶ ὄρυκτα καὶ μὲν τὸ ὄνομα ἑλληνιστὶ ἰταλιστὶ καὶ τουρμιστὶ καὶ διαφρεθεῖσαι εἰς γρία εἰς βότανα καὶ ὄρυκτα καὶ εἰς συνταγὰς? —

Ὅτω τὸ ἔργον τοῦ Πύρρου παρουσιάζεται τι πλήρη καὶ συστηματικόν, ἀλλ' ὡς εἰρηγῆς τῶν νέων τούτων σπουδασμάτων, δὲν ἠσολοῦθησε τὴν περιρμήνην, μετὰ λαμπροῦς ταῦτα ἐν ξένη ἀμφίεσι, ὡς ἔπραττο σὶ πρό αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἑλληνικῶν εἶχε πλήρη συνείδησιν τῶν ὑποχρῶσεων εἰς εἰρηγῆς τῶν νέων τούτων διδασκάλων ἢ τοῦ ὑποχρῶμενος

-
1. 1818 Κων/πόπολι
 2. ἐν Ἄθιναι, 1850

καὶ δημιουργήσῃ γλώσσαν καὶ καὶ πλάσῃ ὄρουσ ἐπισημονι-
 καῖς, καὶ οὐ μόνον αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ καὶ ἐξ ἑλληνίσῃ καὶ ὀνό-
 ματα τῶν φυτῶν, ἃν καὶ πλεῖστα ἠκούοντο εἰς ξείνας γλώσσας
 ἰδίως Τουρκιστίν καὶ Ἰταλικήν καὶ καὶ μὲν ἦσαν οὐκ ὀλίγα
 πλέον, ἀλλὰ δὲ πρωτάκουσα· διὰ τούτου ἐφιλοτιμήθη ὁ συγ-
 γραφεὺς εἰς πάντα καὶ τοιαύτης φύσεως ἔργα οὐ μόνον καὶ
 μεταφράσῃ καὶ ξείνα ἀλλὰ καὶ καὶ ἐπισημώσει πληθύν
 συνωνύμων εἰς ἕξ πολλὰς γλώσσας πρὸς μείζονα κατὰ
 ἡσφιν ἀλλὰ πρῶτα εἰς πάντοτε τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικόν,
 καὶ οὕτω ἡ ἔργασία τοῦ Πύρρου καὶ μέγιστα προσιδιά-
 ζαι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν φυτῶν· ἀλλὰ
 εἶχεν οὕτως ἐρέγε τὴν δύναμιν καὶ ἰκανόσεντα νῦν ἀνα-
 γωρίσῃ ἔρθε καὶ φυτὰ ταῦτα, διότι ἄλλως οὐδεμί-
 αν ἀξίαν θα εἶχεν δι' ἡμᾶς ὅλη αὕτη ἡ φιλολογία·
 ὁ συγγραφεὺς εὐποῦσεν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ μετὰ τὴν ἀ-
 ποφοίτησιν αὐτοῦ ἐν Παρίσι ἐπεσκέψατο πρὸς τὸν
 αὐτὸν σκοπὸν καὶ καὶ Πανεπιστήμιον τῶν Μεδιοκάνων
 καὶ τοῦ Παπαβίου, οὕτω δὲ διετρέψεν ἐν Ἰταλίᾳ σχεδόν 10 ε-
 τῶν ὅλην διακούσας σοφῶν ἀνδρῶν καὶ μελετήσας ἐν ταῖς πλῆ-
 σίαις αὐτῶν βιβλιοθήκαις. μή λησμοιῶμεν δὲ ὅτι ἡ Ἰταλία εἶναι
 ἡ πρώτη χώρα ἐν αἷς ἠρξάντο αἱ περὶ τοῦ θεοφράστου καὶ
 Διοσκουρίδου σπουδαί καὶ εὐθα ἔζησαν ὁ

καὶ ἄλλοι σοφοὶ περὶ ταῦτα, ἃν ὁ κελτικὸς πρῶ-
 τος ἐπιχείρησε τὸν προσδιορισμὸν τῶν φυτῶν τοῦ Διοσκου-
 ρίδου πλουτίσας καὶ τὴν εὐδοσίαν αὐτοῦ· αἱ
 ὁ Πύρρος δὲ εἶναι σοφὸς αὐτὸς διὰ τὴν ἀσφάλειαν, ἔζησε ἐν

1. Σάβα, Νεοκ. φιλ. 710, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἀναφέρει ἱερ. Πρακτ. 45 ὅτι
 μετέβη καὶ εἰς Γερμανίαν.

μέσω της χώρας ης περιγράφει τα φυτά περιήλθεν και Έλ-
 ληνικές χώρες συνοδευόμενος και υπό του άνεγκου
 φαρμακοποιού της ελληνικής χώρας¹, εδίδασκε και κατήλα-
 τών ιατρον εις τας μεγάλας πόλεις², σκεδέθη πρὸς ἰατρούς
 και φαρμακοποιούς, και πρὸς αὐτὴν ταύτην κινὴν αὐτὴν τῆς
 Κων/πόλεως, ὥστε ἐλευθέρως ἠδύνατο νὰ περιφέρηται
 πρὸς ἐπιτόπιον ἔρευναν τοῦδε γεγονότος ὅτι διὰ τὴν προσθήκη τῶν
 Τουρκικῶν ὀνόματα ἀπεκάθη πρὸς τὸν ἀρχίατρον τοῦ Σουλ-
 τάνου Πεντσέτεφενδην³, και ἐπὶ πάσι ταύτοις τὸ ἀνδιαιρέ-
 φον ἢ περιέργεια, και ἡ ἐμπείρια τοῦ ἀνδρός και ἐσοφικῆ ἔ-
 χέγνα περί τῆς αὐθεντίας και τοῦ κύρους τῶν γραφομένων.
 οἱ πρῶτοι διαρρηκτοὶ ἦσαν ἰατροὶ ἀεπάγγελτοι και εὐκότως
 διότι οἱ Τούρκοι ἀνέκαθεν ἠδούντο και ἐσέβαντο τοὺς ἔραστοὺς
 αὐτῶν ἰατρικῆς τέχνης ἀπαξιοῦντες πάσαις σχεδὸν και ἄλλαις τέχ-
 ναις και ἐπιστήμας, δύο ἐλάττωον θ. αὐτῶν. μετὰ τὸν Μωάμεθ,
 τὸν θρονολοιοῦν και μαιφόνον ἄρην και τὸν μέγαν και
 ἠπιόδωρον ἀσκληπιαδὸν. οὐδεμίαν εἶχε χρεῖαν ὑπὸ χεὺ παι-
 δίας και ὑπὸ χεὺ ἐπιστήμης ἢ ὑπὸ χεὺς πολιτικῆς ἠγε-
 νόεντος ὀφλιχόμενος τοῦ διαρρηκτικῶν ἀξιώματός, ἠρ-
 κει εὐπλῆς καὶ θεραπεύσει ἀπὸ δυσπυρίας τὸν δεῖνα ἰσχυρῶς
 πασάν ἢ βιζύρην και πικρὴν χημεινὴν ἀνηρηκτικὸν "μύαζ
 δραγουμίνης τοῦ Διβαλίου ἢ τοῦ στόλου," Μία καὶ ἐπιπλή ἰατρ-
 κὴ συνταγὴ σκερνούσης τῆς αἰχμῆς ἢ τῆς γύσσου, ἔθειμα-
 αὐτῆς ἢ ὅσον πῆσαι ἢ ἡρόσμοις σαρῆς ἀνταλι-
 σια ὁ ἰατρὸς ἠπίστατο, πλὴν τῆς ἰατρικῆς και πάσαις ἄλλαις

1. Σάββα 710, Ιατρικ. Πρακτικῆ Β' 159. — 2. Αἰθίνας Πάσης Κων/πόλιν
 3. Ιατρικ. Πρακτικῆ σ. η'.

τα τῆς γοπείας καὶ τῆς κολακείας, ἀνεβίβαζέτο εὐθύς αὐτὴν
 κάξιν τῶν ἡμιθέων, εἶτα δὲ πάλιν κατεκρημνίζετο ἀπὸ τοῦ
 ὕψους, ὅποια ἄλλοις τῶν πανουργότερων ἀντίτεχνος παύρθαι
 καὶ εἰκονομίῃσι μετὰ μύθου δεξιότητος τῶν πασοβίων
 τὸν σφύγμον. Ἐπὶ τοῦ παρακμῶντος ἑλλητισμοῦ εἶλεγε
 το "αἰ μὴ ᾔσαν ἰατροί, οὐδέ εἴαν ᾔν τῶν γραμματικῶν
 μωρότερον"· ἀλλ' ἤδη πολὺ πρότερον ὁ ὄμηρος ἀπέφηνα
 το ὅτι "ἰατρὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων" το ὅμ. τοῦτο
 παραίγγελμα ἴσχυε καὶ μέγιστα ἐπὶ τῶν τούρκων, εἰ καὶ οἱ
 ἐπὶ Τουρκικρατίας ἰατροὶ οὔτε Μαχάονες ᾔσαν οὔτε Πο-
 σελείριοι¹

1. Ἄδαμ. Κοραῆς Θεριαντοῦ Α' 47.

~~καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα~~ οἱ ἰατροὶ οὗτοι εἴτε ἐν τῷ εὐ τὰ
 περιεχέντων παλαιότητι τοῦ Malabris καὶ ὑπερ-
 ρεντιῆ καὶ ἀγνῶτα ἰατρικῶν ἐπιπέδων, ἡ
 οἱ ἀσθενεῖς καὶ ~~ἐπιπέδων~~ καὶ τῶν ἰσχυρῶν, ἐπι-
 δον, ἡ ἴσο ἐπιπέδων, ἡ ἀσθενεῖς ἐν τῷ σενού-
 κινου τοῦ ~~καὶ τῶν~~ ~~ἰατρικῶν~~ ἰατροσοφίας.
~~ἐν τῷ σενού~~ ~~καὶ τῶν~~ ἰατροσοφίας οὐδὲν ἐπι-
 κειμένη καὶ τῶν ἰατρικῶν καὶ ἰατρικῶν μαθημάτων, ἀλλὰ
 δὲ ἀσθενεῖς ἐπιπέδων τοῦ γνωστοῦ τῶν οὐκ
 ἐπιπέδων καὶ ἀσθενεῖς ἰατρικῶν ἐπιπέδων ~~καὶ τῶν~~
~~ἐν τῷ σενού~~ ἐπὶ τὰ ἐπιπέδων τοῦ ἀσθενεῖς
 οὐκ ἐπιπέδων ἐπὶ ἀρχὴν γινέσθαι ἐπιπέδων τῶν
 ἐπὶ τῷ τριῶν ~~ἐπιπέδων~~ καὶ ἐπιπέδων, ἡ ἀσθενεῖς
 καὶ ἀσθενεῖς, εἴτε ἀσθενεῖς τὸ ἀσθενεῖς
 ἡ οὐκ ἐπιπέδων καὶ ἐπιπέδων ἡ ἐπὶ ἀρχὴν τοῦ
 ἀσθενεῖς καὶ ἐπιπέδων ~~καὶ τῶν~~
 τὸ ἐπιπέδων καὶ ἀσθενεῖς ἐπὶ οὐκ ἐπιπέδων ἐπὶ τῷ ἀσθενεῖς
 ἐπιπέδων ἰατρικῶν, ~~καὶ τῶν~~ ἐπὶ τὰ ἐπιπέδων ἐπιπέδων
 οὐκ ἐπιπέδων ἀσθενεῖς τῶν ἀσθενεῖς ἀσθενεῖς
 ἐν τῷ οὐκ ἐπιπέδων ἡ ἐπιπέδων ἀσθενεῖς ἀσθενεῖς
 ἐπιπέδων καὶ τὸ ἐπιπέδων ἐπιπέδων οὐκ ἐπιπέδων
 ἀσθενεῖς ἐπιπέδων, ἐν τῷ ἡ ἐπιπέδων ἐπιπέδων ἐπιπέδων
 ἐπιπέδων τὰ ἐπιπέδων καὶ ἐπιπέδων, ἐν τῷ ἐπιπέδων ἐπιπέδων

1. πλ. κωδ. 1687 τοῦ 1610 ἀσθενεῖς ἐπιπέδων οὐκ ἐπιπέδων
 ἰατρικῶν τὸ ἐπιπέδων ἡ ἐπιπέδων (= τοῦ Μαλαβίτου).

Είσοπον δὲ οἱ μετὰ τῆς ἀγῶνις ἰατρῶν οὐκ ἐδύναντο τὰς
 φυσιογνωσίας καὶ θεωρητικὰς σοφίας κοπῆς ἀναλυτικῶν καὶ ἐπιση-
 μαίων, τὰ μείζονα ὑψηλὰ ἀποθεῖναι ὑπόθεσις, καὶ δὲ ὑπὸ τῆς
 ἰατρικῆς, ἔδωκε τὸν ἰατροφυλοσοφῶν σταντὶνερν κατὰ τῶν βίβλων
 εἶναι ὄχι μόνον ἄλλοι οἱ συγγραφεῖς ἰατροσοφίαν, καὶ δὲ ἔτε
 ὄχι μόνον, οἱ σταντὶνερν βοτανικῶν γλωσσῶν, μὲντοι-
 κῶν, ἐπ' ὅσον ἐστὶν μοι γνωστὸν, καὶ τὰ ἐπιπέδον ἐπιπέ-
 τῶν ἀναφέρονται ἐν βιβλίοις 2-3, ὡς ἐπὶ αὐτῶν σχεδὸν ὅσοι γνωρι-
 ζομεν ἐν τῇ Νότιο-φραγκῶν Σαδα. οἱ αὐτοὶ προσηγορευμένοι
 ἐν βιβλίοις, ὁμοίον ἔγραψαν περὶ τῆς θεωρητικῆς καὶ ἀναλυτικῆς
 οὐλομίας, ἀλλὰ καὶ ἐπέδωκε, ἔδωκε δὲ τὰ βιβλία τὰ ἐν βιβλίοις
 καὶ ἀγαθὸν καὶ δύνανται τὰ θεωρητικῶν οἱ ἐν τῇ ἀνα-
 λυτικῇ οἱ εὐνοηταὶ τῶν ἰατρῶν καὶ βοτ. σοφῶν.

Ἐν τῇ 2 τῶν ἰατρῶν ὁ ἀριστὸς καὶ μέγιστος γνωστὸς ἐστὶν Νικό-
 λαος ὁ Καραμῆς, ὃν ἀναφέρει ἡμεῖς ἐν τῇ 2 τῶν βίβλων
~~Καραμῆς (id. τῶν βίβλων ὁ Σαδα εἰς τὴν 2 τῶν βίβλων)~~
~~ἐπισημαίνεται καὶ ὑπὸ τοῦ Σοσιδίου ὅτι ἔχει "ἐμπειρίαν καὶ τὰ~~
~~τῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς διπλοῦς σοφίας, ἔδωκε καὶ τῶν διδασκάλων~~
~~καὶ φιλοσοφῶν ἐπισημαίνεται ἐν τῇ 2 ἀναγκαστικῶν καὶ ἐπι-
 τῶν καὶ γαλιανῶν. ἀναμῶντα περὶ τῶν βίβλων ὡς ἐπὶ τῇ 2~~
 τῆς ἐν τῇ 2 ad Lambertii Comment. Supplementum Cod.

Νικόλαος σ. 322-3.
 ἐκ τῆς ἐν τῇ 2 τῶν βίβλων ὡς ἐπὶ τῇ 2 τῶν βίβλων
~~ἐν τῇ 2 τῶν βίβλων περὶ τῶν βίβλων ὡς ἐπὶ τῇ 2 τῶν βίβλων~~

καὶ ἰβήρων εἰς ἡ. ἰβήρων καὶ περὶ τὰς ἰβήρων δὲ ἀπορροήσας.

Στίχοι (κ. στίχοι) ἐν τῷ σφαιροειδῶν βρυόχοι τῶν δασυέων (κ. δασυέων) ἰσχυρῶν
ἔως μεθόθεν ὄσας (κ. ὄσας) κρῶσαι διακρίων ἰσχυρῶν.

ἰσχυρῶν, αὐτῶν κρῶσαι κρῶσαι δασυέων (κ. δασυέων)

κ. ἐν τῷ τρυαχίαν (κ. τρυαχίαν) ἐκδύσασαν ὄσας ἐν τῷ τῷ

κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι δ' ὄσας ἐν τῷ τῷ.

ἔως δ' ὄσας κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι ἰσχυρῶν

κρῶσαι, κρῶσαι τῷ ἀπορροήσας κρῶσαι

κρῶσαι. ἔως δ' ὄσας, κρῶσαι κρῶσαι

κρῶσαι κρῶσαι (κ. κρῶσαι) τῷ τῷ κρῶσαι κρῶσαι

κρῶσαι, κρῶσαι (κ. κρῶσαι), κρῶσαι, κρῶσαι κρῶσαι

ἔως ὄσας (κ. ὄσας) ὄσας. ἔως δ' ὄσας κρῶσαι κρῶσαι.

ἔως τῷ σφαιροειδῶν κ. κρῶσαι (κ. κρῶσαι) κρῶσαι.

ἔως τῷ σφαιροειδῶν (κ. σφαιροειδῶν)

κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι

καὶ κρῶσαι τῷ σφαιροειδῶν, κρῶσαι κρῶσαι.

Στίχοι (κ. στίχοι) ἐν τῷ σφαιροειδῶν (κ. σφαιροειδῶν) κ. κρῶσαι

(κ. κρῶσαι) κρῶσαι τῷ σφαιροειδῶν.

κρῶσαι κρῶσαι τῷ σφαιροειδῶν κρῶσαι κρῶσαι

κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι (κ. κρῶσαι).

κρῶσαι κρῶσαι (κ. κρῶσαι) κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι

κρῶσαι κρῶσαι (κ. κρῶσαι), ὄσας κρῶσαι κρῶσαι.

Στίχοι (κ. στίχοι) κ. κρῶσαι τῷ (κ. τῷ) κρῶσαι κρῶσαι

κρῶσαι ἐν τῷ κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι.

κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι κρῶσαι (κ. κρῶσαι κρῶσαι)

ἴσσοσα δὲ ἕως ἀσάρῃ τὸ πάρος μυστήρια κέλε
 σὶ μελαβὺ δῶματα βροτοὶ (κ. βρωτοί) ἀσθνίεις
 παδάσχευ, ἀγ' ἔλκε' εὐσίνελοσ (κ. εὐσίνελοσ) κ' εἰσὶν ἰνκίρ
 Δόχημαδ' ἴσσοσφάλοσ, ἀλλὰ εἴ' ἀδάδα πάρον,
 Οὔνεκεν ἀείδιον παρὰ πᾶσι πορίφερο δόξαν
 Οὐ σίχθηδ' (κ. πέλετ') ἴσσοσφάλοσ, νῦν τέχεδ' (κ. σίχθητ') ἴσσοσφάλοσ.

Στίχοι (κ. στοίχοι) κ' τοὶ Ὀρεβάσιοι (κ. ὄρεβάσιοι)
 Ἰνκίρ μεγασ οὔλοσ Ἰουλιανοῦ βασιλέωσ
 ὄλιωσ, εὐσίνελοσ εἰσὶν ὄρεβάσιοσ (κ. ὄρεβάσιοσ)
 εἴχε γάρ οἶα μέμωσα σαρὸν νόον
 ἄλλοθι ἀλλὰ ἰηροῦν κωρὸν (κ. κωρὸν) ἀνδρα φρεγάμειω.

αἱ ὁλλοὶ ἀνὸρδογραφαὶ εἰς τοὺς ἐξηγημένους κινδύνοσ ἀεβαίωσ δὲ ἀνθροσπορὸ
 εἰσ τὸν σιγγραφία, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀνεγραφεῖσ ἕως γινέσσε δὴλον κ' ἐκ βεβ^{πρωτασομίνω} ἐν τέλει
 ταίω κινδὺ κ' εἰσγραμμᾶτων αὐτοῦ, ~~καὶ εἴπερ~~ εἰ δὲ ἔιν οὔλοσ ἐκθελαίε τοῦ Ἰταλοῦ διδάσκαλοσ
 αὐτοῦ. ταῦτα μακροῦσ κ' ὀμείρον (→) ταῖσιν ὅσ παρὸν δέσμεν γὰ τε δῶσιν ἐν ὑποσημείω.
 τῆ τοῦ Κεραμικὸσ ἀπομεινῶσ.

ἐπεὶ ἀγαθὸν τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ γινώσκαι ποσοτέρευσι
καὶ καὶ ἀσπίδα καὶ ψυχὴν σου καὶ αἰχμὴν ἔχειας τοῦ οὐρανοῦ σου
καὶ τοῦτο καὶ ἐνοθεύσῃς καὶ τὸ καὶ ἀνδρῶν τοῦτο καὶ ἀποσοφῶν
καὶ ἀσπίδων ἑσθίων, πρᾶξις ἐξυμῶν καὶ καὶ ἀσπίδα περὶ τῆς ἀσπίδος
οὐκοῦν ὁ κύριος καὶ ἀδελφόν σου καὶ λέγον καὶ λέγον σου καὶ ἀποσοφῶν
παρὰ τοῦ ὑπερβαίου. σ. 136

42 ml

Συγ

αὐτὰ βιβλ.

Περί Κοντοπίδου.

1. οὐ χαριστικῶς οὐκ ἔστιν ἔτι εἰς βιβλ. Κοντοπίδου σ. 56

σ. 86 ὀνομαζομένη ψευδοποιημένη

σ. 149. περὶ Ἐρατορίδου (ὅθεν τοῖς ἄλλοις λέγει ὁ Θεοσκοπὶδης). ἀρρητὰ ἔργα

σ. 161. Ἐπιτομὴ οὐκ ἔστιν ἔτι εἰς βιβλ. Κοντοπίδου καὶ οὐκ ἀποδοτικῶς ἀναφέρει ὁ Θεοσκοπὶδης

σ. 203 Γνωστὸν τοῦ Γαμνίου (ἄνθρωπος)

σ. 233. " " " " τοῦ Δ.

(~~Ἐπιτομὴ σ. 589~~) (οὐδὲ)

~~εἰς τὴν ἀποδοτικὴν ἀναφορὰν τοῦ Κοντοπίδου καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι εἰς βιβλ. Κοντοπίδου σ. 23~~

ἴσοι βασιλεὺς χαριστέοντες κοινωσίῳ

ἰὰ αὐτῶν ἔχουσιν. πρῶτος
καὶ δεύτερος τοῦ πρώτου οἱ ἀδελφοὶ
ἰσοσταθῆσαι. ~~ἰσοσταθῆσαι~~
ἰσοσταθῆσαι

τοῦ βασιλέως 105 (ἑξήκοντα)
γεωγραφικῶν καὶ ἰσοσταθῶν.

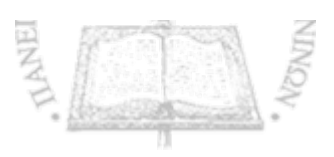
Μοναχὸν τὸν ἰσοσταθῶν
πρῶτος ἰσοσταθῶν καὶ δεύτερος ἰσοσταθῶν
τοῦ βασιλέως καὶ ἰσοσταθῶν. Πρῶτος ἰσοσταθῶν
καὶ δεύτερος ἰσοσταθῶν. ἰσοσταθῶν
καὶ ἰσοσταθῶν. ἰσοσταθῶν καὶ ἰσοσταθῶν
πρῶτος ἰσοσταθῶν καὶ δεύτερος ἰσοσταθῶν
πρῶτος ἰσοσταθῶν καὶ δεύτερος ἰσοσταθῶν
(151 οὐκ ἔστιν)

ἰσοσταθῶν καὶ ἰσοσταθῶν. ἰσοσταθῶν
καὶ ἰσοσταθῶν. ἰσοσταθῶν καὶ ἰσοσταθῶν
τοῦ βασιλέως καὶ ἰσοσταθῶν.

Νικολάος Ίερώνιας

Περὶ τοῦτο ὁ Σάδας ~~ἔχει~~ γράφει τὰ ἑξῆς " Νικολάος Ίερ-
 ώνας ἐξ ἀγράφων, συνέγραψε περὶ ἀμβλυωπίας " Νεομ. φυ. 597.
 οὐδὲν ἄλλοδὴν ἠοδῶν μανδάνομεν πρὶν καὶ ~~ἄλλο~~ περὶ αὐτοῦ
 καὶ ὄφει ἰσότηρην ἐν τῷ διασημοτέρῳ καὶ φοβητέρω βιβλ.
 1Η' αἰώνος ἰατροῦ, συγγράμῳ καὶ διδάσκοντι τῆ ἰατρικῆ ἐν
 τοῖς ὄρεσιδνῳ. Κατὰ βραβυρία αὐτοῦ τοῦτο κατήγετο
 ἐν τῷ χωρίῳ Βεκεδονίχ τῶ ἀγράφων. ~~ἔστι βιβλίον~~
 τὸ ἰστορικὸν αὐτῶ σαμῆσαν ἐπὶ συμφοιτῆν αὐτοῦ βίβλιν
 δε βλ 1742 Του. ε' ἀπίκτο ἐν Κροσεν καὶ ἠβίματλο ἴνα
 ωοιήσῃται ἔναρην τῷ βραδνηάτω, καὶ πᾶσιν κατὰ τὸ ἔλος
 ἀφμῆ' βιβλίον αὐτοῦ ἐν Κροσεν ἰσογγραμμῶν ἐν
 τῷ τοῦ ἰατροσοφίῳ, φάνταται ἐν τῷ βιβλίῳ χρόνῳ ἦν
 εὐρε διδάσκοντι τῆ ἰατρικῆ, καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτο
 πᾶσι μᾶσθῃ τῶ καὶ εὐδῶσῃ " τῆ ἰατρικῆ βιβλίον κατ'
 αἰβλιν " τὰς ἀπὸ ἡμῶν τῶ ἡμετέραν μαθῶν ἰστορίας ἡγηδῶσῃ ἰσθῶσα..."
 αἰβλιν τῶ αὐτῶ βραδνηάτω α φανταται ἐν τῷ τοῦτο. H.
 Τρία ἰατροσόφια τοῦ Νικολάου γίνονται βραβυρία τοῦτο +
 γνωσῆ. Τὸ πρῶτον, ὅσοι ἀθανάτω ἐν πολλὰ ἀνάγρα-
 φα, φέρει τῶδε τῶ εὐσγραμμῶν ἐν κοσμοκομοσιανῶ τῶ
 δεμ 248 τοῦ XVIII αἰώνος +

Β'. κωδ. Βουλῆ 224 τοῦ XVIII, φ. 75: " Βιβλίον φαρμακο-
 σοιῶν καλοῦμενον Αὐγῆ τῶ ἰατρῶ, ἡρανομένην ἐν
 πολλῶν ἰατροῦν καὶ ἔναι παρὰ Νικολάου Ίερώνιας
 τοῦ ἐν Βεκεδονίχ τῶ ἀγράφων "

... περιεχομένου ...
λαρίων φωνή εἰς τὴν ἔκθεσιν ἀναγράφειν ὑπὲρ Πρωτοῦ Ἰεροσολίμου.
περιέχει δὲ ἀνέκδοτα ἀρωματικά, ἀνέκδοτα ἀνόδυνα, μαλακτικά, μόν-
δια μόνωρβα. καλαϊόλια σποστικά, ἀναρρογγοστικά, ἐξήματα, σποκι-
σμοσι, ἡμιόσπορα, κρημαίς, ἐξήματα καὶ ἄλλων σκευασμάτων διαφόρων.

15

Ἐπιβάνει παρὰ διαφόρων ἰατρῶν ἡμετέραν καὶ ἐξήτων?
Κωδ. Βονρ. 219. Ἀνεκδοτὰ ἰατρικὰ ἀπὸ τοῦ Πρωτοῦ Ἰεροσολίμου.
σας ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν ὑπὲρ Πρωτοῦ Ἰεροσολίμου καὶ ἐν τῷ κώδ. Ἰ. Ἀποστόλου
ἔ. φ. 65 ± III.

... ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ φαίνεται ὡς ἰερόσμοις ἐν τῷ ἔργῳ καὶ
ἐξήτων ὑπὲρ οὐσόντων ἰατρικῶν. καὶ ἐν τῷ α' κεφ.
ἰατρικῶν βέλγη" ἐξήτων τὸ δευτέρου ἀπὸ τῶν
ὡσιόσμοις ἔργῳ καὶ κείνῳ ἰατρικῶν, ἀλλὰ κρημαίς
περιεβάνει κρημαίς καὶ βέλγη ὡσόντων ἐν
τῷ ἀρχαίῳ. ἰωσοφάτω, ἰατρικῶν, ἰεροσολίμου
καὶ ἄλλων τῶν ἀρχαίων ἐξήτων καὶ τῶν ἰατρῶν
ἐν τῷ β' τῷ ἰεροσολίμῳ κρημαίς ἡτοιμασθέντων
ἰατρικῶν καὶ φαρμακωσίων (τῶν κρημαίων καὶ ἰατρικῶν)
καὶ ἐν τῷ κώδ. ἰεροσολίμῳ
καὶ ἡ διέκρισις αὐτῶν ἐξήτων καὶ κρημαίων κρημαίων
σκημαίων κρημαίων.

Ἐπὶ τῷ ἰερόσμῳ παρὰ τούτοις ἔχει εἶναι καὶ οὐκ ἀπὸ
σκημαίων καὶ κρημαίων, ὅσοι κατὰ τὸ οὐσόντων
τῷ κρημαίῳ ἰατρικῶν ἀπὸ τῶν ἰεροσολίμων ἐν τῷ ἔργῳ
ἀνωτέρῳ ἰατρικῶν σ. 253-281. καὶ ἐν τῷ κώδ. ἰεροσολίμῳ
(ἐξ. φραγμαίων (κρημαίων) ἰατρικῶν καὶ κρημαίων) κρημαίων
κρημαίων. οὗ ἡ ἀρχή:

"Ἄνορον, κρημαίων ἀρωματικών, ἐξήτων ἢ βέλγη, κρημαίων ἰατρῶν
παρὰ τοῦ ἰεροσολίμου τῶν ἰατρῶν, κρημαίων κρημαίων κρημαίων

τοῦ ἄξιου λόγου (ἀλλοῖα συχνὰ ἀναμειγνύει ἐν ταῖς
 σελήταις αὐτῆς γραμματικῆς), καὶ ἰσχυρὸν τῶν ἀπὸ τῆς
 γαστρικῆς ἐκφυσεως εἰς τὴν αὐτῆς ἐκφυσεως
 ἐν ταῖς ἀρχαῖαις συγγραφαῖς, εἶναι φυσικὸν καὶ ἀνα-
 μηνῶμεν αὐτῆς παρὰ τὴν ἐν ταῖς χροσασίαις ἐρ-
 γασίαις αὐτῆς ἔχοντες ἀμείψια ἐκφυσεως ἀπὸ
 τοῦτο μετὰ ἀλλήλων εἰσενεδύμεν αὐτῆς ἐκφυσεως.

(α) ~~ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν (ἰσχυρὸν)~~ Βούχης 68
 εἰς
 ἐκφυσεως

τοῦ τοῦ κώδικος, καταλαμβάνεται ὡς ἕνα
 κώδικον καὶ ἐργασίαι τοῦ ἀνδρός. "οὐ
 γὰρ διεργασίαι μόνον αὐτῆς ἀπονοσῶμεν καὶ
 ἀλλοῖα (ὄνομα τῆς φύσεως αὐτῆς
 πραγματικῆς ἀρχαῖαις) τούτων ἐκφυσεως,
 καὶ ἰσχυροὶ συχνὰ ἀπὸ τῆς ἀλλοῖα τοῦ
 γένους ἰσχυρὸν τῆς ἀλλοῖα ἔχοντες αὐτοῖς κρη-
 σθαι ἰσχυρὸν"... ἐν τοῦτο τῆς ἀλλοῖα, τοῦτο
 ἀποδεικνύεται ὅτι ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν
 καὶ ἐν ἀρχαῖαις τῆς ἀλλοῖα. καὶ ὡς τῆς ἀλλοῖα
 ἐκφυσεως ἀλλοῖα ἰσχυρὸν ἐκφυσεως.

Πρὶν τοῦ ἐκφυσεως εἶναι ὁ
 ἰσχυρὸς τοῦ κώδικος. Βούχης 68 ἀνι-
 σχυρὸν ἐκφυσεως, ἔνθα φαί-
 νεται ὅτι ἰσχυρὸν ἐκφυσεως
 εἶναι ἐν τῆς ἀλλοῖα.

Αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς ἐκνεύονται ἔξωθεν ὁ 1^{ος}.
 Ἡ γὰρ τοῦ ἱεροσολίτου τοῦτον συναντήσαντες κατὰ τὸ 1784 καὶ
 ἔπειτα ἱεροσολίται δωτήριον ἐπέστελλαν, ἐν κειμ. Βουξ. 43. φ. 19.
 καὶ τότε δωτήριον ἱεροσολίτου τοῦ ἐν Μαχαλά τοῦ Ἐπικρατοῦ
 (ἢ Αμαρνανίης) ^{ἐν} φ. 145α ~~αὐτοῦτος 5^{ος}~~ 1784 αὐτοῦτος 5^{ος}
 γράφει οὕτως. γράφονται ταῦτα περὶ αὐτοῦ: μετῴδοσαν ταῦτα
 (ἢ περὶ ~~ἐνδομῆς ἱεροσολίτου~~ ἀνδρῶν οὐλοφρον ἐρημι-
 νων Μυελίου μοναχοῦ τοῦ Ἀγιοφροδῖτου), καὶ οἱ οὐλοφ-
 ρωνοὶ καὶ καμὲς παύσαντες αὐτοῦ τοῦ οὐλοφρον καὶ οὐλοφρονί-
 μωνοι παρὰ τοῦ κερὶ καὶ βέλτου καὶ νεῦ ἡμεῖς ἐν Χριστῷ
 ἱεροσολίτου κερὶ δωτήριον ἱεροσολίτου τοῦ ἐν Αμαρνανίης
 καὶ ὁρᾶ ἡμεῖς ἐρημιῶν. (Ἰδ. Ν. Ἐγγ. Λογικῆς Τομ. Β' σ. 307, 320).
 ὁ αὐτὸς φαίνεται εἶναι ἱεροσολίτης
 καὶ, τοῦ ἰω' ἀρ. 7^{ης} μεθ' ἡμῶν καὶ αὐτὸς Βελγίου. *περὶ ἐτος
 1758 ἐν τῇ Γούβη τῶν Βραβαντῶν¹ (Ἰδ. Ν. Ἐγγ. Τομ. Β' σ. 16,
 ὅτε δὲ ἰαὶ τὸ ἐτος τοῦτο ὁ δωτήριος ἀντεγράψεν καὶ
 ἄλλα συγγραμμάτα τοῦ Γορδίου καὶ οἱ ἐν ἀρχῇ καὶ
 μαθητῶν μαθητῶν καὶ ὁ 2^{ος} καὶ ἔπειτα (Ἰδ.
 Μουσ. Βελγ. Σαδε Γ' σ. πρῶτ. σμ. 3)².

κειμ. Βουξ. 43. (Νέος Ἐγγ. Λογικῆς Τομ. Β' σ. 364)
 ἐν φ. 145α. 1784. αὐτοῦτος 5^{ος} μετῴδοσαν ταῦτα καὶ αὐτοῦτος (ἢ περὶ ~~ἐνδομῆς~~
 ἀνδρῶν οὐλοφρον ἐρημιῶν Μοναχοῦ Μυελίου τοῦ Ἀγιοφροδῖτου), καὶ οἱ
 οὐλοφρονοὶ καὶ καμὲς παύσαντες αὐτοῦ τοῦ οὐλοφρον καὶ οὐλοφρονί-
 μωνοι παρὰ τοῦ κερὶ
 καὶ βέλτου καὶ νεῦ ἡμεῖς ἐν Χριστῷ ἱεροσολίτου κερὶ δωτήριον ἱεροσολίτου τοῦ
 ἐν Αμαρνανίης καὶ ὁρᾶ ἡμεῖς ἐρημιῶν. Ἰδ. Τομ. Β' σ. 307, 320.

προσομοίη

τὸ 6^{ον} εἶδος φαρμακείων καὶ χυμῶν: Βελγίου
 εἰς ἐννοῶν Ἀποστολῆς καὶ Λαοκρατίας Βελγίου (ἰδ. σ. 1)
 (ἰδ. Βασίλειον Ἰωάν. Γουττ. Κορνάρης 1529). εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ ἐξωφύλλο
~~ἱεροσολίτου~~
 1 αἰ. 1^η
 εἰς ἱεροσολίτου Βελγίου ἱεροσολίτου

2 14 a
ιαρσο.
ον οφει
9 211111

~~επιλοι Α' εφωρροσ~~
"Το παρον βιβιον κρημα Αρκενις
λοι Ισπιδας η βυλο εφωρροσ
αηου".
Εν βιβιε δια της ιδιας κερσο.
"Το παρον Αρκενιου Ισπιδασαχο, ην εε
Αρκενις Ισπιδας η κρημα κρημιν"

2 τοδ παροδασολαδ
5) του XVII αιου
λου οφωρροσ -

απαρσ

237/797 38 50
κρημα

φάρμακο ὡσαύτως γινῆσθαι ἐν
τῷ ὄχθῳ τελεῖται ὡσαύτως χυ-
μῶν τε φάρμακα ὡσαύτως οὐ
πραγμῶν ἐκ ἐπιπέτης. Πράγμα
ἐν τοῖς σφοῦτοῖς βροσιν αὐτῶν
ἀνεπανόδιστα ὡσαύτως ὡσαύτως
ἀσπινθῶν διδασκῶν γινῆσθαι
Ποῦνδερταῖα.

1818 Κλεφίς

εἰ, καὶ ἴσως ἴσως οὐκ ἔστιν ὁ Μελίτιος
ἢ ἄλλοι σοφοὶ περὶ τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.

~~ἔπειτα ἔπειτα, ἀλλὰ εἰ εἶχον αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἑαυ-~~
~~τοῦ ἐπιπέδου ἐν τῇ ἐπιπέδου ἐν τῇ ἐπιπέδου ἐν τῇ ἐπιπέδου~~
~~ἐπιπέδου ἐν τῇ ἐπιπέδου ἐν τῇ ἐπιπέδου ἐν τῇ ἐπιπέδου~~

συγγραμῆς, ἐφ' ὧν τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
ἢ ἄλλοι σοφοὶ περὶ τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.
ἢ ἄλλοι σοφοὶ περὶ τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.

ὁ Μελίτιος τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.
ἢ ἄλλοι σοφοὶ περὶ τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.

ὁ Μελίτιος τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.
ἢ ἄλλοι σοφοὶ περὶ τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.

ἢ ἄλλοι σοφοὶ περὶ τὰ λογικά, ἢ ὁ Μελίτιος
σοφὸς εἰς ἕκαστον τὸν προσδιορισμὸν § 11.

THE HANNOVERIAN

12
δα, καὶ ἔτι ἴσως οὐ μόνον οὐδέ τι ἄλλο, ἀλλὰ
καὶ ἄλλοι σοφοὶ ὑπὲρ τὰ λοιπὰ, ἐν ὁμοιοτάτῳ
ὄφθαλμῳ ἔνεχον τὸν ἀποδοχὸν εἰς
τοῦτον τοῦ Αἰσίου, ὡς ἔστιν ἐπισημασμένον
ἐν τῷ αὐτῷ. ἀλλ' ὁ Περρὸς δὲ εἶναι σοφὸν
καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ μόνον, ἴσως ἐν μὲν τῷ κατὰ
τὴν ἀριστερὰν τῆς ἐπιπέδου εἰς τὴν
ἐξ ἑξ. χώραν (ἀποδ. 710). ^{οὐδ' ἀποδοχὸν καὶ ἴσως τὸν ἀποδοχὸν τῆς φαρμακείας} ~~ἴσως~~ ^{ἐδιδάξατο}
καὶ μετὰ τὸν ἰατρὸν ἐξ ἑξ. χώραν, ποταμῶν,
(ἀποδ. Περρὸς Κροσσῶν), συνειδήσας ὡς
ἰατρὸν καὶ φαρμακῶν, καὶ συνειδήσας
~~διὰ τοῦ ἰατροῦ τοῦ δούλου~~ καὶ ὡς εἶναι
ἐν αὐτῷ καὶ Κροσσῶν, ὡς ἔστιν ἐπισημασμένον
ἐν τῷ περιφύρῳ ἀπὸ ἐπισημασμένου ἔργου. τὸ
δὲ γεγονός οὐδὲν ἄλλο ἢ ὡς ἔστιν ἐπισημασμένον
ἀποδοχὸν ὡς, τοῦ ἀρχιἰατροῦ τοῦ δούλου Περρῶν ἐργα-
σίαν (ἀποδ. Περρὸς σ. η') καὶ ἴσως εἶναι τὸν ἰατρὸν
φάρμακον ἢ ἰατροῦ, καὶ ἢ ^{ἐπισημασμένον} ~~ἐπισημασμένον~~ ^{ὡς ἰατρὸς} ~~ἐπισημασμένον~~
ἐργασίαν περὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς φαρ-
μακείας.

Τὸ Παλαβίου εἶχε ἑορτῶν φημι εὐδὴ εἰς
ἀδελφῶν ἢ εὐρωπ. ἔπειτα εἰς εὐρωπ. εὐρωπ.
καὶ ἀποδοῦναι τὴν γῆν, καὶ εἶναι ἀνδρῶν τοῦ
Βροαίου διδάσκαλος ἢ ἀντολογοῦν καὶ χειρογράφου

ἔργου, εὐαγγελιστο ὁφείδω. Χορογράφου διδά-
σκου αὐτοῦ ἢ ἴσως ἐν Χαλκῇ ἢ ἑλπίδι.
εὐαγγελιστο δὲ τὴν φημι εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ.
τοῦ καὶ εὐρωπ. εὐρωπ., οὐδὲ εὐρωπ. ἢ
εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ.
καὶ εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ.
εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ.

ὁ Ἑρμαννὸς ὁ Βοιρχαβίς οὐδὲ εὐρωπ.
καὶ ἀποδοῦναι τὴν γῆν, καὶ εἶναι ἀνδρῶν τοῦ
Βροαίου διδάσκαλος ἢ ἀντολογοῦν καὶ χειρογράφου

ἔργου, εὐαγγελιστο ὁφείδω. Χορογράφου διδά-
σκου αὐτοῦ ἢ ἴσως ἐν Χαλκῇ ἢ ἑλπίδι.
εὐαγγελιστο δὲ τὴν φημι εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ.
τοῦ καὶ εὐρωπ. εὐρωπ., οὐδὲ εὐρωπ. ἢ
εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ.
εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ. εὐρωπ.

Σενιολογία (ού μελαχερείερα ο Πυρρα αντί των αμειβοιχα

Π.Ι.Α-Β Πυρρα Ιερ. Τραυλιών Ιορμ. Α-Β.
Βοτ. Α-Β. " Βοτανική " " Α-Β.

Κ.φ. κωδός φαρμακογ
1855

αγγίλια Π.Ι.Α 144 (Β' 167 αγγίλιον, κωμ. αγγωσίονα) Κ.φ. 638 αγγίλιον

αγγουστόρα Π.Ι.Α 53 αγγουστόρας φλοιός (εισέρχεται με νύσος του ε. θωρα εν λαγ. ανα
cortex angusturae insidiosa Galienae Galienae [λαγ.] σ. 217.
Βοτ. Α' 85.

αχικεύμη Π.Ι.Α 60 (Τουρμ.) Πλαγ. [φυσική αχικεύμη Έλλ. Βοτ. Β' 187. Το
αχικεύμη είναι φυτόν ωχρίζων.
Βοτ. Β' 187.

βανίλια Π.Ι. Β' 8. άσαφίτεδα Π.Ι.Α 33. εν Β' 247 σίφιον μηδίων,
Κ.φ. 691. Βανίλια βρωμόκορμη, φήρουχα άσαφίτεδα (τη.
assa foedita) Β' 247. Ιταγ. ασσα

βαλεριανά (Π.Ι. Α' 227) εν Β' 260 φέτιδα.

φού η νάρδα άγρια. Κ.φ. νάρδα (val. off) η άγ. φ.

βίλλα δόνα Π.Ι. Α' 222 (αιούτω) Κ.φ. 535 Ευδαμίας φύλλα κρήνη. ο μινδραγόρ
του θωρα. η η άστρα. Sellaidona 2.

γουαϊάκον " " 9, 32 εν Βοτ' (lignum Guajaci, l. sanctum) ο Κ.φ.
Β' 69 ξυλάγιον η άγιόξυλον. η ιεροξυλον σ. 397. Κ.φ. Β' 101 η Α' 362
άδαχου η ~~η~~ χένιο σάντο. ιεροξυλάγιον
Π.Π.Ι. Β' 74.

γότσος Π.Ι. Β' 40 (φούσωμα του χαίμου)

γραμμόχα (αιούτω) Π.Ι. Β' 183. η Α' αδαχου.

διγίλαξη Π.Ι. Α' 9. δ. η πορφύρα 25. η (δία) διγίλαξη 246.
εν η Βοτ. Α' 99 Ααυλιγίη πορφύρα 1. διγίλαξη κοίτη Ν.
σ. 100 είναι η κίβρινη αχόμιη διγίλαξη η η γούλινα. άνω 52
σαι αι δαυλιγίληδες είναι δία είδη.

δουλαμάρα Π.Ι. Β' 78. εν Α' 20, 21 γουέωπυρον η Α' 74 η
γουέωπυρα. Βοτ. Β' 147 βρύχος γουέωπυρα 8. Γουέωπυρον
Ν. δουλαμάρα Ιταγ. Κ.φ. 621 Το γουέωπυρον (solanum dubia
η σφυκνυμύη μαρα.)

Ιαζάωσα Π.Ι. Α' 219 (κορεβόχθους Ι. Βοτ. Α' 137. Ιαζάωσα Κ.φ. 443
εν η Μαξι. πορ. Χαλαρα.
Ιωάκειμονάνα " 147 η α. βοτ. Β' 195 ψυχόρρα ηρετινός, ερετινός.
ιδ. η παραληρη η βοτ. Πυρρα. φιλ. η φαιλογίη
χορλον Ν. ψ. ε. λατ. Ιωάκειμονάνα Ιταγ. (αι Ιωάκειμονάνα)

καρδιοσάντο Π.Ι. Β' 91 η α. βοτ. Β' 27. αικανδα ιερά, δερμό.
χορλον Ν. καρδο σάντο Ιταγ. ο Κ. εν η φαρμ. αικανδα ιερά 204
η αικανδα η φαιλ. (onicus η
carduus benedictus)

μορδίαζε Π.Ι. Α' 41 ^{μύζα,} ~~στενάστα~~ δοναρεωτικών (μορδίαζε) Β' 90
μορδισίονε ἀγέρμεν Β' 92 ἰν κωδ. Διον. 346 φ. 219 μορδισίονε ὀπάλ
(ανυδρωσι κ. δριγκαι). ἰνλαῦδα δὲ δαδοῖ τοιοῦτων.
δισὶ κέλαι ἰν λίμε κτ. οὐλαγῆς: ἔνωσον ῥόχον μί 5 φρ. κ. ἀ. κ.
μελαχερίος.

μαρούβιον Π.Ι. Α' 33. Βοτ. Β' 101 Πράσιον ἔ. σιωδόχορον Ν. μαρ-
ρούβιουμ θουγγάρις Λ. μαρρούβιο Ιταλ. (αἰ πράσιον).

μαγγοράνα Π.Ι. Β' 154 ἰν Βοτ. Β' 127 Σαμψυχον κ. ἀμαραῖον ἔ.
μαγγ. Ν. μαγγοράνα Ιταλ. (νῦν ματζουράνα) οὕτω
κ. νεράγια ἰανσολὲ ὁ Πυρρῶ (Βοτ. Β' 48).

παριέρα ὠράβα (ἀεὶ οὕτω) Π.Ι. Α' 32 ἰν Βοτ. Β' 13. Κισσαμωσῆ
μοσάνδεμον Ν. μοσάμωσῆος παριέρα λατ. παριεραβραβα Ἰα

πένφι (=μοσχοδουρίαμα) Π.Ι. Α' 134 Βενφόν ῥόκωιν. μοσχοκίβαίν
Κ. Φ. 352

πολιμύδα Π.Ι. Α' 54. ἰν σ. 54 παντάφουζον κ. αἰδῆ πολιμύδα
ἰν Βοτ. Β' 85 Πελαιφουζον ὀρδόν ἔ. ἀφριοφράουζον Ν. πολιν.
ὁ κώδικ. φαρμ. 243 ἰσδῆφουζον.

τεττα ρέουανς λατ. Ποτεννεζα κούιν μουερόχη Ιταλ.

προπριετᾶτη (ἀμῆνητῆριον κτ. ὡρ. Π.Ι. Α' 113 σικωαῖα κ.
διὰ τὴν καχιξία κ. Β' 157. ἀμῆ. προπριετατῆ ἔ.

ἔχλοῖρε προπριετᾶτις Ιταλ.

ρέλιάνια ρέφα Π.Ι. Α' 14 κ. 25. Ρατανιάρ. Κ. Φ. 274 δὲ Περουβία Κραμερία
Triandra

σαβίνα Π.Ι. Α' 22 (κ. ἀ.) ἰν Βοτ. Α' 81 Βράβετς ἔ. ἡμ. κωδῶ Ν. σαβινά κ.

σαξοσαφίγια Π.Ι. Α' 20 κ. 136 (ἀεὶ οὕτω): Καρδ. Ἰαφρ. σαξοσαφίγια
(κ. λαυδ. αναλ. οὕτω) ἰν Βοτ. Β' 141 Σφίξαξ ἔ. σαφαρίνα Ν. ε. σ.

σαφ. σαξοσαφίγια ΙΙ. (ἀεὶ σαξο.) Κ. Φ. 95 σαξοσαφίγια ἰδ. ἰταλ.
κ. ἰ. 24 κ. Β' 55

σαπυσαφία Π.Ι. Α' 26 ἰν Βοτ. Α' 125 ἔρῶδιον (κτ. σερῶδιον) ἔ. ἴσο.

ἰνι κ. χαλβαδούρριφα Ν. σαουαῖαρια ὀσφ. λατ. (ἰνλαῦδα: ἔρῶδιον)

κασσαρίγια . " είναι η, κασσαρίγια ἀνάφ. κ. Β' 35. είναι αἱ ψευδῆς κίμα.
η, κασσαρίγια, τοῦ Κεοθῆ φαρμ. 295 ἐλκρον βεβαίως εἶναι.
μότ' ἢ Α'. βοτ. 175 κασσαρίγια η, κρόκου ἔ. κ. κασσαρίγια λαγ. . .

marrubium, quod graeci prassium dicunt Isidorus Hispal. 9, 58

ποσώνια Β' 33. [γο' Βιργινιάνου ποσώνια Κ.φ. 374
ἡ ποσώνια Βιργινιάνου Π.Ι. Α' 32 ἢ βοτ. Β' 99 ποσώνια τοῦ Διμηγῆ ἔ. πιπερό
ρίζα Ν. η. Βιργινιάνου λαγ. (ἐλλ. ὁ Γεν. γο' ποσώνια κατά Αἰε
πανσοχέρη χρυσοῦν (λαγ. πανσοχέρη δοράτο) Π.Ι. Β' 158. ἰδ. βοτ. κη.
πανσοχέρη . [οφίτη ρίζα Radix serpentariae) ἐκ τῆς aristol. serp. η, οφίτη Κ.φ
σεριωνάρια (αἰ. οὖτω) Π.Ι. Α' 8 ἢ βοτ. Α' 63 ἀριστοτοχία σ. ἔ. λατ. ἢ ἐν ⁶⁴⁰
Π.Ι. Α' 251 ἀριστοτοχία. ἀλλ' εἰνοῦ ἢ κημερετιδα ἰδ. βοτ. Α' 61
ομεισάντο (αἰ. οὖτω) Π.Ι. Α' 88 η, ομεισάντο, ἢ βοτ. Α' 73: ἀρθροποιία τοῦ
ἔ. λαβιδόχορον Ν. αρθ. τουδαῖνα λατ. σωνλονικον η, ομεισάντο λαγ. ἰδ. η,
Γεν. κη. 165.
ομορτσονέρα Π.Ι. Α' 40, 42 ἢ Β' 250 ἔ. λατ. λαγ. λαγ. οὖτω. ἰσοάρχει
η, ἐν ἐλλάδι, ἀλλ' οὐδεὶς ἐλλ. ὄνομα παρῆκε ὁ ομηρ. οὐκ ἐν ἡ' δότρε. βοτ. η
σαχίω (αἰ. ὄρχις) Π.Ι. Α' 134 ρίζα ὄρχις ἢ σαχίω Κ.φ. 115 ^{παρκε}
ομοῖνη τοῦ Δόβερ Π.Ι. Α' 133 (η, τῶν οὖτω)
σπόροι τοῦ ἀλφίτη (βχίλου) Π.Ι. Β' 132.
τισσαῖνα (λαγ.) ἀντί πλεσάνη Α. 19 (οφί' σωνλά' ἀλλ' κόνδρου οὐχι μόνον
Π. ἢ τὸ χλοχρασμα (ἴσσοφ.) <sup>η, κηρίσματα
ἐν κηρίω)</sup>

